

လရောင်မိုးညှပ်က
ပြစ်ရုပ်ဆန်းကြယ်

ဝတ္ထုတိုများ

012507024
 01400 1209

အောင်သာစိုးနှင့်အိုက်ဂျွန်ဟန်၊ မောင်ညိုမှိုင်း (ဘန်လျှပ်)၊ ငိုငိုဌေး
 စေလွင်မြင့်မောင်၊ ခေ့တင်၊ ကိုကျော်စော၊ ဂန္ဓာရီမောင်မောင်၊
 ကျော်တွန်းမယ်၊ ကျော်မင်းနိုင်

ဒို့တာဝန်အစုစုသုံးဝါး

ပြည်ထောင်စုမျိုးကွဲရေး	ရိုးဝေးရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မျိုးကွဲရေး	ရိုးဝေးရေး
အချွန်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး	ရိုးဝေးရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွား အဆိုပြုငြိမ်းပေးအား ချေးကမ်းကြ၊
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ချေးကမ်းကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ချေးကမ်းကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းရုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပေသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်ပွင့်အောင်သည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပေးပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဝှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

IDEA

၂၅ နှစ် အား နှစ် ၂၀၀၀

လရောင်မဲ့ ညပျက်
ပြစ်ရပ်ဆန့်ကြယ်

မာရ်ဘုရား

ထောင်စုကလေး၊ စတုရန်းပြင်၊ မောင်ညိုပြင်(သန့်လွင်)၊ ရင်ခွက်
မထွက်ပြန်မောင်၊ မတော်တော်စားစား၊ တွေ့ရုံထောင်စုကလေး
တက်လွန်မယ်၊ တော်တော်ပိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၉၀၅၁၁

ဆုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၅၁၀၆၁၂

စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၀၇ မတ်

အုပ်စု ■ ၅၀၀

မှတ်နားပုံ ■ ပြတ်မင်းဟန်

ကွန်ပျူတာစာစီ ■ Welfare

အတွင်းဖလင် ■ Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းခေတ်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)

အမှတ်(၁၂၀) မင်းရဲကျော်စွာလမ်း

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၁၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)အပေါ်ဆုံးလွှား ပုသိမ်လမ်း

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။	အတိုးသံဒီဇစ် ဆောင်ရွက်	၁
၂။	ဂန္ထာဝသဘာဝပြုနှင့်တစ်ချိန်တုန်းက လစိုက်ည နုနုကြယ်	၁၈
၃။	ပစ္စုပ္ပန်၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်း နုနုကြယ်	၃၀
၄။	ရေအောက်ပိညာဉ်မောင်နှမ ဆင်ညှို့ (ဒါနုရင်)	၆၃
၅။	လရောင်မဲ့ညပျက် ဆယ့်ခြောက်	၇၈
၆။	မဝင်ပူရဝိပ်ထား၏ ချစ်သက်သေသွေးသစ္စာ နီရင့်	၁၀၂
၇။	မြေမင်းသားနှင့် ရတနာလမ်း ဆုတ်ပျက်စေ	၁၂၁
၈။	ကျောင်းတော်ကရန်စ ရုနုဆောင်ရွက်	၁၃၄
၉။	သန်းခေါင်ယံတိုမှိုက်သံ ကျော်လွန်သီ	၁၄၆
၁၀။	မှော်ဝန်းမြေက လွမ်းပုံပြင် ကျော်လွန်	၁၅၅

Amir Khusrow
3/2/25

30/12/2023

အဘိုးသံဒိတ်

ပုံမှန်အားဖြင့် ဓမ္မာရုံကြီးထဲ၌ အပြန်အလှန်လှည့်လည် လေးငါးဦးခန့် ဖြစ်တတ်သည်။ အခြေအနေမဲ့သူများဖြစ်သည်။ စိတ်ဝေဒနာရှင်များလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ လူဦးရေတိုနေတတ် သလို၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း ရှိရင်းစွဲထဲက တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ လျော့နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘယ်က လာလို့၊ ဘယ်ကိုသွားနေကြမှန်း ကျွန်တော်မသိ . . . ။

ဓမ္မာရုံမှာ အနေကြာသူတွေထဲက ကျွန်တော်မှတ်မိနေသူအချို့ ရှိသည်။ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းကြီး ဖောင်းဖောင်းကြွက်က မျက်လုံးသေးသေးလေးနှစ် လုံးစေ့ ပိတ်လှပတတ် ပြုံးနေတတ်သူမှာ 'ကြက်ဖကြီး' ဖြစ်သည်။ အများက 'ဆံတောက်ကြီး' ဟုခေါ်သော်လည်း 'ကြက်ဖကြီး' 'ချွန်း' ဟု နာမည်တပ်၍ ခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆံရှည်ကိုယ်တော်ဖြစ်သည်။ ခါးအုပ်အောင်ရှည်လျား သောဆံပင်ကိုဘယ်တော့မှမထုံး။ ဖားလျားချထားသည်။ သူသည် တွေ့သမျှ စာရွက်တွေ ကောက်ပြီးအိတ်ထဲသို့ထည့်သည်။ ထို့နောက် တိုင်ကိုမှီလျက် နှုတ်ခမ်းတရွရွနှင့် စာဖတ်နေတတ်သည်။ 'ကံအို'ဆိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် က ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်ဟု လူကြီးတွေပြောဖူးသည်။

သူသည်အမြဲတမ်း အင်္ဂလိပ်လို ဒွတ်ဒက်ရွတ်ရှက်ပြောနေတတ်၏။
 သူ့ပါးစပ်က တံတွေးစင်ရုံသာမက အရက်ဖော်လည်းနံသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
 သူ့အနားသို့မကပ်။ 'ရေနန်းသူ့စာ'နှင့် 'အေးမဦး'ဆိုသော မိန်းမနှစ်ယောက်
 နည်း ရှိသေးသည်။ ရေနန်းသူ့စာသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ၊
 ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးခိုးတစ်ထောင်းထောင်းတဖန်ဖြာ ဖွာနေတတ်သည်။
 ဆေးမဦးကတော့ သီချင်းလေးတညည်းညည်းနှင့် . . . ။ တစ်ခါတစ်ရံ
 စိတ်ကူးပေါက်လျှင်တော့ ထထကနေတတ်၏။ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့်
 တိုက်ခတ် ရူးသွပ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် . . . သူတို့ထဲတွင် 'အဘိုးသံဒိတ်' တစ်ယောက်တော့

အဘိုးသံဒိတ်မှာ သူတို့နှင့်မတူ။ ထူးခြားသည်။ အဘိုး၏ရုပ်ရည်
 မှာ သန်ပြန်သည်။ အသားအရည် ကြည်လင်ဝင်းပလျက် ကြင်နာရိပ်လွမ်း
 သော မျက်လုံးအစုံရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ အမြဲပြုံးရိပ်သန်းနေသည်။

အသေအချာကြည့်လျှင် အဘိုးသံဒိတ်သည် အခြေအနေမဲ့တစ်
 ယောက်နှင့် လားလားမျှမတူ။ ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်သာတူသည်ကို
 ကျွန်တော်သတိထားမိ၏။ အဘိုးသည် ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆံပင်များကို
 သျှောင်ထုံးပြီးလျှင် ပဝါဖြူဖြင့် သေသပ်စွာ ပတ်ထားသည်။ အဘိုး၏
 ကျွန်းစွယ်နှင့် မှတ်ဆိတ်တို့မှာလည်း ဆောင်းနှင့်ရွှေတွေ့လို ဖွေးရွှေနေသည်။
 အဘိုးသည် စွပ်ကျယ်အပေါ်ကပင်ဖြူတိုက်ပုံအင်္ကျီကို အမြဲဝတ်သည်။
 ငှက်တို့မှာ ယောပုဆိုးအနက်ဖြစ်၏။

နံနက်လင်း၍ ကျွန်တော်တို့ကလေးတစ်သိုက်ကစားရန် ဝေးရုံ
 ဤသို့သွားလျှင် အဘိုးသံဒိတ်၏ ဘင်ကျီသံကို အမြဲကြားရလေသည်။
 အဘိုးသည် တိုင်တစ်တိုင်ကို ကျောမီလျက် ဘင်ကျီတီးရင်းသီချင်းဆိုနေ
 သည်။ သို့သော် အဘိုးဆိုနေသော သီချင်းသံကို မည်သူမျှမကြား။ ဘင်ကျီ
 သံတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြားရသည်။ အဘိုးသည် သူတီးနေသော ဘင်ကျီ
 သံနှင့် စည်းချက်ညီညီ ပါးစပ်၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် လည်ချောင်းလေလုပ်တို့ လှုပ်ရှား

ကြည့်ရသလိုပါပဲလားဟ"

ဟာ . . . ဒီအဘိုးသီချင်းဆိုနေတာကလဲ အသံတိတ်ကား
ကြည့်ရသလိုပါပဲလားဟ"

ဟု ကျွန်တော်တို့ထဲမှ တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုခေတ်က အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများသာ ကြည့်နေရ
သည်။ အသံထွက်ကားက တစ်နှစ်လုံးနေမှ တစ်ကားတလေလောက်သာ
လာသည်။ အသံတိတ်ကားများနှင့်သာ ရင်းနှီးနေသာ ကျွန်တော်တို့သည်
အသံမထွက်ဘဲ သီချင်းဆိုသော ထိုအဘိုးကို 'အဘိုးသံတိတ်' ဟု နာမည်
ပေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေါ်သလို လူကြီးများကလည်း လိုက်ခေါ်
ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လေးလေးပင်ပင် 'အဘိုးသံဒိတ်' ဟုခေါ်မှ
အားရသည်။

အဘိုးသံဒိတ်၏အမည်ရင်းကို မည်သူမျှမသိ။ ဘယ်အရပ်ကလား
မှန်းလည်းမသိ။ သူ့ကိုမေးသောအခါ ဖြေတော့ဖြေသည်။ သို့သော်အသံ
မထွက်။ အဘိုးသည် နားတော့ကောင်းကောင်းကြားသည်။

"အဘိုးနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဘယ်ကလဲ" ဆိုတာ စာရေး
ပြပါဟုပြောတော့ သူစာမတတ်ကြောင်း လက်ကပြသည်။ ခေါင်းခါပြသည်။
အဘိုးသည် အသံမထွက်သော်လည်း သီချင်းဆိုနေပုံကို ထောက်သော်
ယခင်ကအသံထွက်ခဲ့မည်မှာ သေချာသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
အသံပျက်သွားပုံရသည်။

အဘိုးကို သည်နေရာမှာ စတွေ့ရသည့်နေ့က ကျွန်တော်တို့
လူသိုက်သာမက ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေအားလုံး တအံ့တဩဖြစ်ကြရသည်။
ထူးခြားဆန်းပြားသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အချင်းချင်းပြောကြပြီး ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့
လာကြည့်ကြသည်။ ဈေးသွားဈေးလာ အသွားအလာများချိန်ဖြစ်၍ ရုံကြီး
ထဲတွင် ပွဲခင်းလေးတစ်မျှ စည်ကားသွားသည်။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ပြောရဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့က ဓမ္မာရုံ
သည် အခြားအခြားသော မြို့ရွာရပ်ကွက်တွေမှာရှိတတ်သည့် ဓမ္မာရုံတွေထက်

သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်။ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံလောက် ကြီးဟားသည့် မြေစိုက်
သွမ်မိုးအဆောက်အဦးကြီးဖြစ်သည်။ တောင်ဘက်အစွန်က တစ်ခန်းသာ
ပျဉ်ခင်းထားသည်။ ခန်းဖွင့်ရောအနံပါကျယ်သဖြင့် ထိုပျဉ်ခင်းထားသော
ခရီးယာအကျယ်အဝန်းသည်ပင် တော်ရုံတန်ရုံအိမ်တစ်အိမ်မကရှိသည်။

'ဓမ္မာရုံ' ဟုသာ အမည်တပ်ခေါ်နေကြသော်လည်း ထိုနေရာတွင်
ဆရာတော်သံဃာတော်များ တရားဟောသည်ကို ကျွန်တော်တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး။ ဆွမ်းသိမ်းပွဲတို့၊ ဆွမ်းလောင်းပွဲတို့ ကျင်းပတာလည်း
မကြုံဖူး။ လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အာပေါင်အာရင်း
သန်သန်ဖြင့် တရားလာလာဟောကြသည်ကိုတော့ မကြာခဏမြင်ရသည်။
ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ကျောင်းသားကြီးတွေ 'တို့အိမ်ကြီး' ပြဇာတ်ကို
သည်ဓမ္မာရုံမှာကတော့ ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ သည့်အပြင် ဘားအခမ်းအနား
မျှ ကျင်းပတာမရှိ။

ဓမ္မာရုံသည် အမြဲဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ ဟိုက သည်က
ဇာတွေ အစိပ်အကျဲမညီ ရောက်လာကြသည့် စိတ်ဝေဒနာရှင် အခြေအနေ
မဲ့တို့၏ နားခိုရာဖြစ်လာသည်။ သူတို့ကိုမည်သူကမျှ ဟန့်တားပိတ်ပင်ခြင်း
မရှိ။ ဖျာစုတ်ကလေးတွေ၊ ဂုံအိတ် စုတ်ကလေးတွေ ဖြန့်ခင်းပြီး ကိုယ်
ပိုင်နေရာကလေးလုပ်၍ နေထိုင်ကြသည်။

အဘိုးသံဒိတ်တစ်ယောက်သည် ဓမ္မာရုံထဲသို့ ဘယ်လမ်းကလာပြီး
ဘယ်အချိန်က ရောက်နှင့်နေသည်ကို သိလိုက်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။
အဘိုး၏ ဘင်ဂျီသံကို ကြားကြရမှာသာ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သားရေ
ကွင်းပစ်တမ်းကစားနေကြသည့် ကျွန်တော်တို့ကလေးတစ်သိုက်လည်း
ဝိုင်းအုံ့ပြီး အဘိုးထိုင်နေသည့် နေရာသို့ရောက်သွားကြသည်။

အဘိုးသည် မြေကြီးပေါ်တွင် မိုးကာဖျင်စတစ်ထည်ကို ဖြန့်ခင်း
ကာ တိုင်ကိုမိ၍ ထိုင်ရင်းဘင်ဂျီတီးနေသည်။ အဘိုး၏ နှုတ်ခမ်းတွေ
လှုပ်နေသည်။ လည်ပင်းကြွက်သားတွေ အမြောင်းလိုက် အမြောင်းလိုက်
ပေါ်လာသည်။ လည်ချောင်းလှုပ်လည်း နိမ့်ချည်မြင်ချည်ရှိသည်။ တစ်ချက်

တစ်ချက် မေးခိုက်မေးဝဲတွေပါ ပါလာသည်။ သို့သော် အသံကားမထွက်။
အဘိုး၏ ဘင်ဂျီလက်သံကား အလွန်ချို့မြို့နိသာယာသည်။
နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင်ရှိသည်။

“ဟာ . . . သူတီးနေတာ သီချင်းကြီးကွ”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်ကပြောသည်။

လာရောက်နားထောင်သူတွေ တစ်စတစ်စများလာသည်။ အဘိုး၏
ပတ်ပတ်လည်မှာ လူအုပ်ကြီးဖြစ်လာသည်။ အချို့က အဘိုးရှေ့တွင် ဖြန့်
ဝင်းထားသော ပိတ်စဖြူဖြူလေးပေါ်သို့ ငွေအကြွေစေ့တွေ တင်တင်
သွားတင်ပေးကြသည်။ တောင်းရမ်းစားသောက်သူတစ်ယောက်အပေါ် ပြုမှု
သလို ပစ်ချတာမျိုးမလုပ်သည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။

“သူ ဘယ်တုန်းက ဒီရုံကြီးထဲကို ရောက်တာလဲကွ”

လူကြီးတစ်ယောက်က ထီးပြင်သမားအခွလမန်းကိုမေးသည်။

အခွလမန်းက ကွမ်းတံငံတွေးများကို ပျစ်ခနဲထွေးထုတ်လိုက်ပြီး-

“မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဒီမှာ မနက်အစောကြီးထဲကရောက်ပြီ။
ထီးပြင်နေတာပဲ။ သူဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမုန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်
နောက်က ဒေါင်ဒေါင်ဒေါင်ဒေါင်ကြားတော့ ကျွန်တော်လန့်တောင်သွားတယ်။
မြေကြီးထဲက ထွက်လာသလားထင်ရတယ် . . . ”

ဟုဖြေသံကြားလိုက်ရသည်။

ကွမ်းယာသည် ကိုညိုက အခွလမန်း၏စကားကို ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟု မြေကြီးထဲက ပေါ်လာတာလား။ မိုးပေါ်ကကျလာ
တာလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ကိုညို၏ထောက်ခံစကားမှာ ‘မျက်နှာမရ ခြေထောက်ရ’ ဆိုသလို
မြင်သွား၏။ ဖြို့မသူငွေ၊ ဦးမောင်ငယ်က ပိတ်ဟောက်လိုက်လေသည်။

“နင့်အဖေကလွှားထဲမှပဲ။ လူစင်စစ်က မြေကြီးထဲမှာထွက်လာ
ရမလားကွ။ နင့်ကြီးတော်ယောက်ျားမို့လို့ မိုးပေါ်ကကျလာရမှာလားကွ။
ဟေ့”

ထို့နောက်ပိုင်း သူ့ဘယ်က ဘယ်နည်းဘယ်ပုံရောက်လာသည်ကို ဘယ်သူမျှ မစစ်စုံကြတော့ပေ။

သူ့သတင်းကို ကြားသောအခါ ရှုပ်ရှင်ခုံတွင် ဘင်ဂျီတီးသော ကိုသာဂဲအပြေးအလွှားရောက်လာသည်။ ကိုသာဂဲသည် အဘိုးသံဒိတ် အနားသို့ ကပ်သွားပြီး ဇက်ကလေးကိုစောင်းကာ အတန်ကြားနားစိုက်၍ ထောင်သည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားပုံရသည်။ အဘိုးသံဒိတ်အတီးရပ်သွားသည်။ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းများလည်း မလှုပ်ရှားတော့။

ကိုသာဂဲသည် သူ့လက်ဝါးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆုလိုက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ပြောသည်။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ဟေ့ . . . သာဂဲ သူတီးတာဘာသီချင်းတဲ့ကွ”

ဟုအခူလမန်းက လှမ်းပေးသည်။

“ဟာ . . . အခူလမန်း . . . မင်းကိုပြောလို မင်းက ဘာသီမှာလဲကွာ အဲဒါ ထူးမခြားနားဟေ့”

အခူလမန်း ဘာစကားမျှပြန်မပြောတော့။ ကိုသာဂဲကိုသာ နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ဝေဝေခေါ် ခြင်သွားသည်။ ကိုသာဂဲသည် အဘိုးသံဒိတ် ဘင်ဂျီတီးနေသည်ကို နားစိုက် ထောင်ပြီး ‘ကောင်းလိုက်တာကွာ’ ဟုလည်း ဆိုသည်။ အခူလမန်းက ပေးတော့ ‘ထူးမခြားနား’ ဟုပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးသံဒိတ်သည် သူ့ဈေခွံ ပိတ်ဖြူစပေါ်က ငွေအကြွေစေ့များကို အပုံလေးဖြစ်အောင် တစ်ပုံစီပုံနေသည်။ ခုခုပေါင်း ခြောက်ပုံဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးသည် သူ့အနီးတွင် ဝိုင်းဝန်းနေကြ သော လူအုပ်ထဲတွင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာသလို မျက်လုံးလေးများကို ပေးလျက် ဝန်းဝေ့ကြည့်သည်။ နောက်တော့ သူ့ကြက်မကြီးကို တွေ့သွားသည်။

အဘိုးကလက်ရပ်ခေါ်သည်။ ကြက်ဖကြီး အဘိုးနားသို့ကပ်
သွားသည်။ အဘိုးသည် ငွေအကြွေပုံလေးတစ်ပုံကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ယူကာ
ကြက်ဖကြီးအားပေးသည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ကြက်ဖကြီး၏ ပခုံးပေါ်တင်
ထားပြီး ကျန်သည့်အကြွေပုံများကို လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြသည်။ အသံမထွက်
သော်လည်း နှုတ်ခမ်းများက တရွရွလှုပ်နေသည်။ ကြက်ဖကြီးက နားလည်
သလို ခေါင်းညိတ်သည်။ အဘိုးနားမှလှည့်သွားသည်။ မကြာမီ ကြက်ဖကြီး
၏ အပေါင်းအဖော်တွေ ရောက်လာကြသည်။ ဓမ္မာရုံထဲတွင် အမြဲနေသည့်
စိတ်မန့်သူတွေဖြစ်သည်။

သူတို့အား အဘိုးက အကြွေစေတစ်ပုံစီပေးလိုက်၏။ နောက်ဆုံး
ကျန်သည့် တစ်ပုံကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးသူ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီး ဓမ္မာရုံအပေါ်ဆင့်သို့ တက်သွား
သောအခါ ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့၏။ အမေအား
ဆောက်သည်ချုရန် သတင်းထူး။ သတင်းဦးတစ်ပုဒ်ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့အိမ်သည် ဓမ္မာရုံကြီးနှင့် များစွာမဝေးလှ။ လှမ်းကြည့်
လျှင် ဖြင်နိုင်သည်။ အမောတကောပြေးလာသော ကျွန်တော့်ကို အမေက
ဆီးမေးသည်။

“ဟဲ့သား . . . ဓမ္မာရုံမှာ တာဖြစ်နေတာလဲ လူတွေစုစုဝေးဝေးနဲ့
ရန်ဖြစ်နေကြသလား။”

ကျွန်တော်က အဘိုးသံဒိတ်အကြောင်း အမေအားပြောပြသည်။
တစ်သက်တည်းတွင် ကျွန်တော်မရှင်းလင်းသည့်အချက်ကိုလည်း အမေအား
မေးရ၏။

“ကိုသားက အဲဒီအဘိုးကြီး ဘင်ဂျီသံကို နားထောင်ပြီး သိပ်
ကောင်းတယ်တဲ့။ ငြီးတော့ . . . ထူးမခြားနားလို့လဲ ပြောပြန်ရော။
သူ့ချား တီးတာနဲ့ ထူးမခြားနား ဖြစ်နေမှတော့ သိပ်ကောင်းတယ်လို့
ဆိုစရာရှိ သေးလို့လား . . . ”

အမေက ပြုံးလျက် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။

“သာဂံက ဂိတာသမားဆိုတော့ သီတာပေါ့ကွယ် . . .
သိပ်ကောင်း လို့ ကောင်းတယ်ချီးကုဏ္ဍတာပေါ့ . . . ”

“နို့ . . . ထူးမခြားနားတာကြီးကို . . . ”

အမေက အသံထွက်အောင်ရယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်
လက်တစ်ဖက်တင်ကာ-

“ထူးမခြားနားဆိုတာ သားထင်သလိုမဟုတ်ဘူးကွယ် . . . ။
အဲဒါ . . . ပြင်တီမင်းကြီးဦးစရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရောင်ခြည်တော်
ဘွဲ့သီချင်းခန့်ကြီးရဲ့ နာမည်လေ . . . ။ အမေ အစပိုဒ်ကိုဆိုပြမယ်
နားထောင်’

အမေက သီချင်းအစပိုဒ်ကို တိုးတိုးလေးဆိုပြသည်။

“ထူး . . . မခြား . . . နား . . . မီးရေစုံသား . . .
ရောင်တော်တွေပြား . . . ပြောင် . . . လို့လို့ . . . များတွေ . . .
ထူးတွေတည့်အုံရာမင်”

“သုံးပါးလောကနှိုင်းအင် . . . နှိုင်းအင် . . . ကယ်ယူ . . .
ကယ်ယူ . . . ဉာဏ်ပန်း . . . ဉာဏ်ပန်း . . . မွှေးလှိုင်ကြူ . . . ”

အပေးအသံဟာ ချီးလွင်ကြည်ပြနေသည်။ အဘိုးသံဒိတ်၏ ဘင်ဂျီ
 သား အပေးအသံနှင့်လိုက်ဖက်စွာ သာယာလွန်းလှ၏။ သည်တစ်ခါတော့
 အဘိုးသည် နှုတ်ခမ်းများ မလှုပ်တော့ ဖလှုပ်များလည်း တက်လိုက်ဆင်းလိုက်
 ချီတော့ အဘိုးသည် နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့လျက် ပြုံးနေသည်။
 နောက်လုံးအစုံကို ခပ်ပေးပေးပြုထားသော်လည်း နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံး
 နှိပ်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကြည်လင်ဝင်းပနေလေသည်။

အမေ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် အဘိုးကျွန်တော်တို့အိမ်သို့
 ရောက်နေသည်။ အမေကိုယ်တိုင် ဓမ္မာရုံထဲသို့ သွားခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အဖေနှင့်အမေသည် ဂီတဝါသနာတို့များဖြစ်ကြသည်။
 ကျွန်တော်မှတ်မိသည့်အရွယ်က အဖေနှင့်အမေတို့၏ ပုံရိပ်များကို ကျွန်တော်
 ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ညဉ့်ဦးယံအားလပ်ချိန်များတွင် အဖေက တယောထိုး၍ အမေက
 သီချင်းဆိုသည်။ အဖေနှင့်အမေတို့ တီးကြသည့် သီချင်းများကို နားလည်
 ခံစားတတ်သည့် အရွယ်မဟုတ်သေးသည့်တိုင် ထိုကာလများက ကျွန်တော်
 ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်ကို အမှတ်ရဆဲဖြစ်သည်။

ဤလောကထဲတွင် အဖေမရှိတော့ကတည်းက အမေ့သီချင်းသံ
 ကို ကျွန်တော်မကြားရတော့။ သားအပ်နှစ်ယောက် နေရေးစားရေးအတွက်
 အမေတစ်ယောက်တည်းရုန်းကန်နေရသည့် အမေသည် အိမ်ရှေ့လမ်းနဘေး
 တွင် ဝန်ပိုးတဲကလေးထိုးလျက် နံနက်ခင်း၌ မုန့်ပေါင်းလုပ်ရောင်းသည်။
 ညနေရမ်းမှ ညဦးအချိန်သို့တိုင်အောင် မုန့်ချောင်းလုပ်ရောင်းသည်။ နေ့ခင်း
 နေ့လည်များကြတော့ မုန့်မှုန့်ထောင်း၊ မုန့်ဖတ်နဲ့စသည်ဖြင့် အားလပ်သည်
 မရှိ ဂီတဂုဏ်ကလေးသည် အမေ့ရင်၌ နားခိုခွင့်မရတော့။

ယခုတော့ ဘိုးသံဒိတ်၏ ဘင်ဂျီသံနှင့်အတူ အမေ၏ ဂီတ
 ပီဉာဉ်သည် နိုးထလာခဲ့သည်။

"ရွန်းရ ရွန်းလင်း . . . စိမ်းပြာပြာဝင်း . . . နေရောင်ခြည်လင်း
 ရဲရဲဝင်းပြောင် . . . နေမင်း . . . လမင်း . . . သိန်းရာထောင် . . .

ရည်ဆောင်ပြိုင်နှိုင်း . . . နှိုင်းရာတုတ်ကို . . .”

အမေသည် စည်းနှင့်ချုပ်ကို လက်တစ်ဘက်စီကိုင်ကာ အချက် မှန်မှန်တီးရင်းဆိုနေသည်။ အဘိုးသံဒိတ်က အပြုံးမပျက် တစ်ချက်တစ်ချက် ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ အမေအဆိုကို နှစ်သက်ကျေနပ်အသိ အမှတ်ပြုသည့် သင်္ကေတဟု ကျွန်တော်နားလည်သည်။

အဘိုးသံဒိတ်၏ ဘင်ဂျီလက်သံက အမေ့နလုံးဒေါ်ထဲတွင် အိပ်မောကျနေသည့် ဂီတငှက်ကလေးကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပုံရသည်။ အမေသည် နံနက်ပိုင်းမှန် ရောင်းရွှံ့ကုန်လွှင် ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့ ရောက်လာပြီး အဘိုး သံဒိတ် ဘင်ဂျီတီးသည့်အနားတွင် ၎င်းတုတ်ကလေးထိုင်ကာ နားထောင်နေတတ် သည်။ အမေ့အနီးတွင်တော့ ကြက်ဖကြီးတို့ စိတ်ဝေဒနာရှင် ငါ့ဦးသည် ဒူးကလေးတွေတုပ်ကာ မလှုပ်မယှက်ရှိနေကြ၏။ သူတို့ အဘိုး၏ဂီတကို ခံစား၍ရသည်။ မရသည်မှာ မသေချာ။ သို့သော် . . . အဘိုးပွဲသိမ်းလွှင် သူတို့ ငွေအကြွေဝေစုဦးမည်ကတော့ သေချာသည်။ အဘိုးသည် နေ့စဉ် သူ့အား ဖွန်ကြပေးကမ်းခဲ့ကြသည့် ငွေအကြွေစေ့များကို သူတို့လူစုနှင့် အညီအမျှခွဲဝေယူနေသည်မဟုတ်လား။

အမေကတော့ အဘိုးဘင်ဂျီတီးနေသည့် သီချင်းကို စိတ်ထဲက လိုက်ဆိုနေဟန်ရှိသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အမေ့နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်သွား သည်။ အဘိုးအတီးရပ်သွားသောအခါ အမေသည် ငွေငါးကျပ်တန် စက္ကူ တစ်ရွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အဘိုးအား တစ်ဖက်တစ်ဖက်ပေးသည်။ ဆိုကာလက ကျွန်တော်တို့ကလေးများ ပိုက်ဆံတစ်ပဲခိုးပုန်ဝယ်စားလေလွှင် ခိုက်ကားအောင် စားရသည်။ ငွေ ၅-ကျပ်ဖြင့် ထမင်းဝယ်စားလွှင် ငါ့ရက် လောက်စားရမည်ထင်ပါသည်။ ငွေ ၅-ကျပ်ကြီးများတောင်ပေးသော အမေအား အဘိုးသည် မျက်လုံးလှန်လှက် အတန်ကြာကြည့်သည်။ နောက် အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းများလည်း လှုပ်လာသည်။ အဘိုးသာဝင်ခေါ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်နားလည်လိုက်သည်။ ယနေ့တော့ အမေသည် အဘိုးပွဲသိမ်းချိန်မှရောက်လာသည်။

အဘိုးသူလူတွေကို ငွေအကြွေစေ ဝေပုံကုမ္ပဏီပေးပြီးချိန်တွင် အမေသည် အဘိုးအနားသို့ ကပ်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ကျွန်တော်က အမေ့နားတွင် ရပ်နေသည်။ အဘိုးသည် အမေ့စကားအဆုံးတွင် အမေ့ မျက်နှာကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ တစ်နေ့က ငွေ ၅-ကျပ်ပေးသွားသော သားအိမ်ပုန်းသိသွားပုံရသည်။ အဘိုးမျက်နှာ ဝင်းခနဲလက်သွားသည်။

အဘိုးကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ လိုက်လာသည်။

အဘိုးအား အမေက ငှက်ပျောဖက်ဖြင့်အုပ်ထားသဖြင့် ပူနွေး နေသေးသော မုန့်ပေါင်းများချွေကျွေးသည်။ ရေခဲနွေးကြမ်းကိုလည်း အသင့် ငုံ့ပေးထားသည်။ အဘိုးသည် မုန့်ပေါင်းနှစ်ခုသုံးခုကို အေးအေးဆေးဆေး စားပြီး ရေခဲနွေးကြမ်းသောက်သည်။ ပြီးလျှင် အမေ့အား မျက်ခုံးနှစ်ဘက် ကို ပင့်လျှက်ကြည့်သည်။

“ဘာပြောရောရှိသလဲ . . . ပြောပါ” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ရှိ သည်ကို ကျွန်တော်ပင်လျှင် သဘောပေါက်သည်။

“ကျွန်မ အဘိုးနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုချင်လို့ပါ”

ဟုအမေကပြောသည်။

သည်သို့ဖြင့် အဘိုးသံဒီဇိုင်း ဘင်ဂျီလက်သံနှင့်အမေဆိုသော “ထူးခြားနား” သီချင်းခုံကြီးကို သည်နံနက်ကျွန်တော် နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်ရင်းမြတ် ကြောမုန့်ငယ်ကိုလေ . . . တင်ထိပ်ဦး . . . ခုံစားတည်ရှိကြာင့် . . .”

သီချင်းအခုံးသတ်တွင် အမေသည် လက်အုပ်ချီလျှက် အဘိုးအား ကန်တော့နေလေသည်။

အဘိုးသံဒိတ် ကျွန်တော်တို့၌က မွှာရုံကြီးထဲသို့ စတင်ရောက်
ရှိလာချိန်မှာ မိုးနှောင်းစကာလဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် တစ်နေ့ပင် နှောင်း
ပြန်ပေရောမည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ဖက်စွန်းက ကောင်းကင်ပြာတွင်
မိုးရိပ်ညိုညိုတွေ အုံ့ဖွဲ့စပြုပြီ။ ပင်လယ်လေတွင် မိုးရနံ့တို့သင်းပျံ့နေပြီ။

အဘိုးရောက်နေခဲ့တာ နှစ်တစ်ဝက်မကတော့။

သည်ကာလအတွင်း အဘိုးသည် နေ့စဉ်ပြုပြင်တတ်ကို ယဉ်ကျေးစေခဲ့။
နံနက်တိုင်း ဘင်ဂျီတီးသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာနှင့် ရှေးသွားရှေးလာများ
ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့သည့် ငွေအကြွေးစေ့များကို မွှာရုံတွင်သူနှင့် နေဖော်အနောက်
စိတ်ရောဂါရှင်များအား ဝေငှပေးသည်။ ထိုအထဲက သူလည်းဝေပုံတစ်စုံ
သာယူသည်။

ထိုကာလအတွင်း အဘိုးသံဒိတ်သည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့
သုံးလေးကြိမ်ရောက်လာခဲ့သည်။ အမေကခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်သွား
ခေါ်ပေးရသည်။ အဘိုးလာသည်အခါတိုင်း ကိုသာဂဲလည်းရောက် ရောက်
လာတတ်သည်။ အမေက ချိန်းချက်ထားပုံရ၏။

အမေသီချင်းဆိုပြီး အဘိုးသံဒိတ်ဘင်ဂျီတီးနေစဉ် ကိုသာဂဲသည်
စည်းဝါးလိုက်ပေးရင်း အာရုံစူးစိုက်စွာ နားထောင်နေသည်ကို ကျွန်တော်
သတိထားမိသည်။ ဘင်ဂျီတီးနေသည့် အဘိုး၏လက်များကိုလည်း ကိုသာဂဲ
မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ ကိုသာဂဲသည် အဘိုးသံဒိတ်
ထံမှ ဘင်ဂျီလက်ကွက်ယူနေသည်ဟု နောင်မှ အမေပြောပြ၍ ကျွန်တော်
သိရသည်။

တစ်ခါက အမေသည် အဘိုးအား အိမ်တွင်ထမင်းလိုက်စားရန်
ဒိတ်ခေါ်ဖူး၏။ အဘိုးတူးတူးခါးခါးငြင်းပယ်သည်ကို သူ့အမူအရာကြည့်၍
သိရသည်။ ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြောလျက်
လက်ရောခေါင်းရောသွက်သွက်ဟူးဟူးခါသည်။ သူ့လက်မခံသည့်အတွက်
အမေဘာမျှထပ်မပြောတော့။ ငှက်ပျောသီး၊ သရက်သီး၊ ထန်းလျက်ခဲနှင့်
အမေလုပ်သည့်မုန့်များကိုမူ ကျွန်တော်မကြာခဏ သွားဖို့ပေးတိုင်း အဘိုး

ထက်ခံသည်။

အဘိုးသည် ထမင်းကိုဆိုင်မှာဝယ်စားသည်။ နံနက်စာတစ်ထပ်
စာသည်သာ သတ်သတ်လွတ်ဟင်းဖြင့်စားသည်ဟု သူ့စားသော ထမင်းဆိုင်ရှင်
က ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့၂ဦးသားများ သိကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့၂ဦးလေးသို့ အဘိုးသံဒိတ်တစ်ယောက် ဘယ်နည်း။
ဘယ်ပုံ၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာက ရောက်လာသည်ဆိုတာကို တစ်စုံ
တစ်ယောက်မှမသိခဲ့ကြသလို အဘိုးသံဒိတ် ကျွန်တော်တို့၂ဦးလေးမှ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုလည်း ဘယ်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မသိလိုက်
ကြ။ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားမှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်ကိုသွားမှန်းလည်း
မသိ။

သွပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပိုးမွှဲလေးတွေတစ်ဖျောက်ဖျောက် ကြွေကျ
နေသည့် ပြီးနောက်ခင်းတစ်ခုတွင် ကြားနေကွတင်ဂီညံ့ကို မကြားကြရသော
အခါ တစ်ခုခုဝေဟာမနေသည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

“ဟာ . . . ခါတိုင်ဒီအချိန်ဆို သူ့ဘင်ဂီတီးနေကြတဲ့ ခုသူမရှိ
တော့ဘူး။ မြေကြီးထဲများ ဝင်သွားသလားမသိဘူး”

ဟူသော ထီးပြင်သမား အခူလမန်းအော်သံကြားတော့မှ လူတွေ
အပြေးအလွှား အဘိုးသံဒိတ်ကို ရှာကြရ၏။ သူ့နေရာကလေးကို ပြောင်စင်
နေအောင်သိမ်းထားခဲ့သည်။ သူသည်နေရာလေးမှာ လအတော်ကြာ နေခဲ့ဖူး
သည်ဟု ပြောပမှတ်ဖြစ်အောင် ဘာအမှတ်အသားတစ်စုံတစ်ရာမျှ မကျန်
ခဲ့။

“ပျောက်သွားပုံဆန်းလိုက်တာ မြေကြီးထဲများ ၎င်းလျှိုးသွားလေ
သလား။ မိုးပေါ်များ မှုံ့တက်သွားလေစရာသလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု”

ဟုကွမ်းယာသည် ကိုညိုကစိတ်ထဲတွင် ပြောချင်ပြောနေမည်
ဖြစ်သော်လည်း ခြုံမသူကြီး ဦးမောင်ငယ်ကိုကြောက်၍ နှုတ်မှထုတ်ပြော
မည်တော့ မဟုတ်ချေ။

ဝပွာရုံကြီးထဲတွင် အဘိုးသံဒိတ်မရှိတော့ကြောင်း ကျွန်တော်

ပြောပြသောအခါ အမေသည်တွေ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး အတန်ကြာငေးနေသည်။
နောက်တော့မှ ပင့်သက်ချက်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် သူ့ဘာသာသူပြောသလို
တစ်လုံးချင်းပြောနေသည်။

“အဘိုးဟာ သူတော်စင်တစ်ယောက်ပဲ . . . ။ ဘယ်လို
အန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ သူ့သွားတဲ့နေရာဟာ သူ့အတွက်သွားသင့်
သွားအပ်တဲ့နေရာ ဖြစ်ဖို့ပဲရှိပါတယ်။ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့နေရာကို
သူရောက်သွားမှာပါ . . .”

မိုးတွေ သံသံမဲမဲရွာသွန်းနေသော တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့
အိမ်သို့ ပြို့မသူကြီးဦးမောင်ငယ်နှင့်အတူ လူစိမ်းသုံးဦးရောက်လာသည်။
အမေသည် သူ့မုန့်ဆိုင်ကလေးတွင် ကြက်ဖကြီးကို မုန့်ခေါ်ကျွေး
နေရာမှ ဧည့်သည်များလာသည်မြင်၍ မိုးရေထဲကဖြတ်ပြီးပြေးလာသည်။
ကြက်ဖကြီးသည် အမေ့နောက်ကလိုက်လာကာ အိမ်ကပြင်စွန်းတွင် ခြေ
တို့ကပ်ချထိုင်နေ၏။ သူ့ကိုယ်အောက်ပိုင်းကို မိုးစက်များထိမုန့်နေသော်လည်း
သူကစုမစိုက်။ လက်ထဲကမုန့်ကိုသာ တစ်ဖွဲပြီး တစ်ဖွဲစားနေသည်။

ဧည့်သည်များမှာ လူပျောက်ရှာသူများဖြစ်သည်။ သူတို့ရှာနေ
သည့်မှာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီဟုဆိုသည်။ သည်အရပ်သို့ရောက်နေသည်

... သည်ခိုင်ထဲသို့ရောက်သည်မှာပင် သီတင်း
... သူတို့ပြောပြသော လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ အဘိုးသံဒိတ်
... အသံကောင်းသည်။ အသံကောင်းသည်
... ကပြောသည်။

“အသံကောင်းပန်း မကောင်းပန်းတော့ မသိပါဘူးရှင်. . . ကျွန်မ
တို့သိလိုက်တဲ့အဘိုးကတော့ အသံလုံးဝမထွက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဘိုး
သံဒိတ်လို့ကလေးတွေခေါ်တာပဲ။ တစ်မြို့လုံး အဘိုးသံဒိတ်လို့ပဲ ခေါ်
ကြတယ်”

ဟုအမေက ပြောသည်။

အမေစကားကို ဦးမောင်ငယ်က ထောက်ခံသည်။ ထိုအခါ
ဧည့်သည်များတွေဝေသွားသည်။ နောက်တော့မှ-

“အင်း. . . အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အသံပျက်သွားတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုမှတ်ချက်ပေးကြသည်။

ဧည့်သည်ထဲမှ အသက်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်က အမေ့ကို
အားတုံအားနာကြည့်လျက်ပြောသည်။

“သူ့နာမည်က ဦးအောင်မြတ်ပါ အစ်မ. . . ။ ကျွန်တော်က
သူ့သားပါ။ သူ့ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ အစ်မတို့ကိုများအရိပ်အမြွက်ပြော
ဖူးသလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ. . .”

“မပြောဖူးပါဘူးကွယ်. . . ။ သူပြောလည်း တို့ကကြားမှာမှ
မဟုတ်တာ။ သူမှ အသံမထွက်တာ။ သူမရှိဘူးဆိုတော့မှ သူသွားပြီဆိုတာ
တို့သိရတာ”

“လူပုံစံကတော့ ခင်ဖျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမလွဲပါဘူး။
အဲ. . . အသံမထွက်တာတစ်ခုပဲ ဆိုစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ
အရင်က အသံထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ သူဟာနှုတ်ခမ်းတွေ၊ လည်ချောင်းတွေလှုပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေ

ကတ်တာကို. . ."

ဟုဦးမောင်ငယ်ပြောသည်။

ဧည့်သည်ထဲမှ အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်က ခေါင်းညှိတ်
သည်။

"အင်း. . . နှစ်တွေကလဲကြာလာတော့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု
ခွဲခွဲချင်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ. . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့စိုးရိမ်နေတာ
တစ်ခုက သူစိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သူတစ်ပါးကို ရန်ပြုမှာ သူတစ်ပါးက တုံ့ပြန်
မို့ သူ့ဒုက္ခရောက်မှာ တွေးတွေးပူနေရတယ်ဗျာ. . ."

"ဟုတ်တယ်ဗျ. . . အဖေက စိတ်မနံ့ဘူး။ စိတ်ကျန်းမာရေး
ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီး ဖိစိမ်မှာ ဆေးစားနေရတုန်း ပျောက်သွားတာပဲ"

အဖေခေါင်းဆတ်ခနဲမတ်သွားသည်။ စကားပြောသောအခါ
အမေအသံမှာ မသိမသာမာကျော ကျွတ်ဆတ်နေသည်။ မိုင်မာသော
မိတ်ကြည်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်အတည်ပြုပြောဆိုနေသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်
သည်ရှိသည်။

"ရှင်တို့ပြောတဲ့လူနဲ့ ကျွန်မတို့ဆီရောက်လာတဲ့အဘိုးဟာ ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်တူညီတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်
ဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့အဘိုးက စိတ်ရောဂါသည် လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်
မှာ စိတ်အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအပြင် အဘိုးအကြောင်းပြောစရာ
ဘာမှမရှိတော့ဘူး"

သူတို့ပြန်သွားသောအခါ ကြက်ဖကြီးသည် သူတို့အတော်လှမ်း
သွမ်းသို့ရောက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေပြီး တစ်ခွန်းတည်းသော
စကားဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

"အရှူးတွေ. . ."

ಶ್ರೀ ಶಿವಯ್ಯ
ನವೆಂಬರ್ ೧೯೫೫
೦೨೫೫೦೫೫೫
ನವೆಂಬರ್ ೧೯೫೫
ನವೆಂಬರ್ ೧೯೫೫

ဂန္ဓာရီဆရာမြနှင့်တစ်ချိန်တူန်းကလမိုက်ည

ချမ်းတမြမြနှင့် ဟေဟန်ဆောင်းကာလသို့ ရောက်ခဲ့ပါချေပြီ။
အချိန်အားဖြင့်မူ ည(၉)နာရီခန့်ဖြစ်၏။ လဆုတ်(၂)ရက်နေ့ပို့
ဝိုင်းစက်မှု ပါးလျသွားလေသော လမင်းသည် တိမ်ယံတိမ်တိုက်များကြားမှ
ထွက်ပြုလျက်၊ လောကဓာတ်ခုလုံးအား အရောင်အလင်းကို ဆောင်ကျွန်း
ပေးနေလေတော့၏။

ထိုအချိန်ဝယ် . . . ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်လာရာမှ ပြန်ရောက်လာ
သည်မှာ မကြာလှသေးသော ဂန္ဓာရီဆရာမြနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား
အိမ်ပျက်နာစာရှေ့ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက်မှ ငါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြ
ရင်း ထွေစာလေးပါးစကားများကို ပြောဆိုနေပိကြလေ၏။ ရွှေဝိဦး
သတ်ပက်ခြောက်ကို အိုးကင်းမှုတိုက်၍ ခတ်လားသော ရေခွေးကြမ်းသည်
လည်းကောင်း ဆရာမြ ဂန္ဓာရီလှည့်ရာမှ ပါလာသော ငါးပုပ်ခြောက်
အိန္ဒြေသည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သားအတွက် လွန်စွာမှ
အာသွက်လျှာသွက် ဖြစ်စေတော့၏။ ခပ်ဝတ်မှုန်တို့ကို အစီအစဉ်ခံ
ဆင်ခဲ့လေသည့် ပြောက်ပြန်လေ အေးအေးကလေးက နေရထိုင်ရ
သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေရကား . . . ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အချိန်ကုန်၍
ကုန်မှန်းပင် မသိတတ်နိုင်တော့။

“ဘာပဲခြစ်ခြစ် မဟာရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်နဲ့ သိပ်လည်းမနီး
သိပ်လည်း မဝေးလွန်းတဲ့ သည်နေရာ သည်ဒေသမျိုးကို အခြေချနေထိုင်
ခွင့်ရတာဟာ ကျွန်တော်လို နားအေးပါးအေးနဲ့ စာရေးချင် ဖတ်ချင်တဲ့သူ
အဖို့တော့ တကယ့်ကို ဘူမိနက်သန်ပဲပေါ့နော် . . . ဆရာမြ”

ထိုသို့ကျွန်ုပ်မှ စကားခေါ်သော်လည်း မိတ်ဆွေကြီးဂန္ဓာရီ
ဆရာမြသည် ပည့်သို့မျှ အပြေမပေးဘဲ လရောင်အောက်၌ ပြုံးတုံ့တုံကြီး
လုပ်လျက် ငါးခြောက်ပန်းကန်ကို လက်လှမ်းလိုက်လေ၏။

“မြို့ပြကလွဲတွေဆိုတာ . . . ကျွန်တော်တို့လို သဘာဝ
အလှအပကို ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး မခံစားရဘူးနော်၊ အစားအသောက်တွေ
ဆိုတာလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မဟုတ်ရှာဘူး။ အလင်းရောင်ဆိုတာ
လည်း သဘာဝအလင်းရောင် မဟုတ်တဲ့ . . . အလင်းတု ခင်ဗျ . . .”

“ဒါက ကိုရင့်အထင်ကိုး . . . နေရာတကာမှာ ဆုတ်ယုတ်မှု
တွေရှိသလို ပွဲဖြိုးတိုးတက်မှုတွေဆိုတာလည်း ရှိနေတာပဲ၊ အဆိုနဲ့
အကောင်းက သူ့အနေအထားနဲ့သူ မျှနေတယ်။ ဘယ်အရာကိုမှ တစ်ဖက်
စောင်းနင်း သုံးသပ်ကောက်ချက်ချလို့ မရဘူး”

“ဘာကြောင့်တုံး . . . ဆရာမြ”

“ဘာကြောင့်ဆို . . . ကိုရင့်က ဒီနယ်မြေ သည်ဒေသကို
အခြေချလာတာ ကြာမှ မကြာသေးပဲကိုး။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်(၄၀)လောက်
ကသာ ကိုရင့်သာ ဒီနယ်မြေမှာ နေရမယ်ဆိုရင် ဒီစကားကို ပြောထွက်
လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။

“ဘာ . . . ဘယ်လို ဆရာမြ၊ နေစမ်းပါဦး။ ဆရာမြက
လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်(၄၀)လောက်တုန်းက သည်နယ်မြေတွေဘက်ကို ရောက်ဖူး
လို့လား”

“ရောက်ဖူးတာပဲ ကိုရင့်ရယ် . . . ရောက်ဖူးတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်
ဦးကြီးတစ်ယောက်က အထက်အညာနဲ့ အောက်ပြည်ကို ရွက်ထည်ထုံ
ကင်းလှကြီးတစ်စီးနဲ့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်နေ

တာကလား။ အထက်အညာကနေ ဆီတို့၊ ပုန်းရည်ကြီးတို့၊ ထန်းလျက်
တို့ကို အောက်ပြည်ရှိရာ သယ်ပြီးရောင်း။ ရောင်းလို့ကုန်တော့ အောက်
ပြည်က ပဲတို့၊ ဆားတို့၊ ငါးပိငါးခြောက်တို့၊ ဆန်တို့ကို အထက်အညာ
ပြန်သယ်ပြီးရောင်း လုပ်နေတာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်ဟာ ကာလသား အ
ရွယ်ရောက်နေပြီ။ အရောင်းအဝယ်ပညာ ကျွမ်းကျင်ရအောင်လို့ ဦးကြီးကို
ကုဖော်လောင်ဘက်လုပ်ရင်း အမြဲလို လိုက်နေခဲ့တာ။ ဘယ်ကမ်းမှာ ဘယ်
ရွာရှိတယ်။ ဘာကုန်စည်တွေရောင်းလို့ကောင်းတယ်။ ပြန်ဝယ်လို့ သင့်တယ်
ဆိုတာ သိနေခဲ့တယ်။”

မိတ်ဆွေကြီးဆရာမြကား လူရွယ်ဘဝမှာကတည်းက ဒေသန္တရ
ခရီးလမ်းပန်းကို ကျွမ်းနေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဗဟုသုတအဖုံအဖုံကို စေ့ငုံပြီးသား
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းနှင့်ယှဉ်၍ စကားပြောဆိုမည်ပြုသောအခါ
ကျွန်ုပ်အဖို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်၍ နေရလေတော့၏။

“အဲသည် ကာလတုန်းက တိုင်းပြည်ဟာ အခုကာလလို ငြိမ်း
ငြိမ်းချမ်းချမ်းမဟုတ်ဘူး။ ခုလိုလည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးက မချော
မွေဘူး။ မလုံခြုံဘူး။ တောကြောင်တွေဆိုတာ နေရာအနှံ့၊ ဟိုနေရာလည်း
တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း။ သည်နေရာလည်း တဒုံးဒုံး-တဝုန်းဝုန်း ပစ်နေ
ခတ်နေလိုက်ကြတာ။ ခု ကိုရင်နေတဲ့ ရုပ်ရွာဝန်းကျင်က အဲသည်တုန်းက
လက်နက်ကိုင်အလံနီတွေ ကြီးစိုးနေကြတာကလား။ ဆက်ကြေးကလည်း
ခဏခဏကောက်လိုက်ပါဘိခြင်း။ ရွာတွေအနှံ့မှာလည်း ကောက်ခံသလို
ကျွန်တို့လို အရောင်းအဝယ်ကုန်သည်ပွဲစားတွေ အပေါ်ကိုလည်း အလွတ်
မပေးဘူး။ ဝင်ကြေး . . . ထွက်ကြေးဆိုပြီး သေင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်ကြေး
တွေ ကောက်ကြတာကလား။ ပြောတော့ နယ်မြေဒေသ ကောင်းစားအောင်
ပွဲပြီးတိုးတက်အောင် လုံခြုံမှုရှိအောင်တဲ့။ ဆာကယ်လက်တွေကျတော့
ကပြောင်းကပြန်ကိုရင်ရဲ့။”

ပိုပြီးဆိုးတာက နယ်မြေဒေသ အေးချမ်းအောင် လုံခြုံမှုရှိအောင်
လို့ အသံကောင်းဟစ်ဆက်ကြေးတောင်းခံပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရုပ်ဖျက်

“ ဤ ခြင်္သေ့ကြောက်သေးများ . . . ”

“ဟား . . . ရက်စက်ယုတ်မာလှချည်လား . . . ဆရာမြရယ်”

“ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ နိဂုံးချုပ်သွားတာပဲ . . .
“ နီရင်း အစိုးရတပ်တွေ မနိုင်နင်းခင်ကဆိုရင် ဒလတောကြီးတန်းဆိုတာ
လူကောင်းသူကောင်းတွေ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ စားကောင်းခြင်း
မစားရနဲ့ပေါ့။ ငါ့အိပ်တယ်တော့ ဓားပြတိုက်ခံရပါမလဲလို့ စိတ်တထင့်ထင့်
ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ညဖက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာပေါ်မှာတောင် မအိပ်ရဲဘဲ
ခေါင်းအုံးထဲ . . . စုဆောင်းထားတာလေးတွေ ထည့်လို့ တောစပ်မှာ
သွား သွား ပုန်းအိပ်ရတာများ ကိုရင်ကို မြင်စေချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ပြည်သူ့မေတ္တာရဲ့ စူးရှမှုအောက်မှာ အစိုးရရဲ့ နှိပ်
နှင်းမှုကြောင့် အနိဋ္ဌာရုံတွေ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ခုကာလလူတွေဆိုတာ
ကုသိုလ်ထူးတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ကိုရင်လည်း ကုသိုလ်ထူးတဲ့ လူတစ်ယောက်
မိပဲလေ . . . ”

လက်တွေ့မျက်မြင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသော ရွှေမိုးနောက်ပို ဂန္ဓာ
ရီ ဆရာမြ၏ စကားအား ကြားလိုက်ရမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း ဆိုခဲ့မိ၊ ပြောခဲ့
မိလေသော စကားအတွက် ရှက်သလိုလို ခံစားရလေတော့၏။

“ တကယ်တော့လည်း ရွှေလူလည်း . . . ရွှေလူအလျောက်၊
နောက်လူလည်း နောက်လူအလျောက် သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူ ဖြစ်လာ
ကြတာချည်းပါ။ လူဆိုတာ ကဲ့ရဲ့စေစားရာအတိုင်း ဖြစ်တည်နေကြရတာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ . . . ကိုယ်ဖြစ်လေရာတဝ၊ ကိုယ်ရောက်လေရာ
နေရာမှာအကုသိုလ်အမှုတွေကိုရှောင်၊ ကုသိုလ်ရတာတွေကို ဆောင်မယ်
ဆိုရင် ပစ္စုပ္ပန်လည်း အကျိုးမယုတ်သလို အနာဂတ်မှာလည်း အကျိုးမလ
ခံစားရတတ်ပါတယ် ကိုရင် . . . ”

စကားပြောရသည်မှာ မောသွားသည်ထင်။ ဂန္ဓာရီဆရာမြသည်
ကျွန်ုပ်တို့ပေးထားသော အကြမ်းပန်းကန်လုံးအတွင်းရှိ အခါးရည်ကို ဖြည်း
ညင်းသာယာစွာယူလျက် မော့သောက်လိုက်လေတော့၏။

“ကြူတုန်းကြူခိုက်ဆိုသလိုပေါ့လေ။ တောနယ်ဆီမှာ ဟိုကာ
လတုန်းက ကြူရတဲ့ . . . အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်။
ကိုရင် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ရေးတတ်ပယ်ဆိုရင် ကိုရင်
အတွက် စာတစ်ပုဒ်တောင် ဖြစ်လာလိမ့်ဦးမလားပဲ . . .”

သည်စကားကြားရတော့ စာရေးဖို့ရာ အမြဲလိုလို ကုန်ကြမ်း
လိုအပ်နေလေ့ရှိသော ကျွန်ုပ်အတွက် . . . ကေသာပြတ်ချင်ညှပ်ချင်တုန်း
ဆံသ ဆိုင်ထဲရောက်သွားဘိသည့်အလား၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါချေ
၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်းရှိနေသော မျက်လုံးတို့သည်
မြူးကျယ်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားရတော့၏။

“ပြောပါ ဆရာမြ . . . ပြောပါ၊ ဆရာမြ . . . ဘာပြောပြော
ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းပါပဲ။ အသုံးဝင်တာတွေ
ချည်းပါဘဲ”

“အဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ကိုရင်ကလည်း ပင့်တဲ့နေရာမှာတော့
အလာသားပါပဲလား”

ဟူ၍ စကားဆိုလိုက်စဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုက္ကိုပင်အိုကြီး
ထိမှ ဇီးကွက်တို့၏ အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသတည်း။

“ဒီလို ကိုရင်ရဲ့ . . . အဲသည်ကာလတုန်းကပေါ့ဗျာ၊ သူကြီး
 သိုးစံခ ဆုပ်ချုပ်တဲ့ရွာမှာ အရက်ခိုးချက်တာတို့၊ ကျွဲရွားတွေ တိတ်
 တိတ်ပေါ်တာတို့၊ အရက်မူးပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုတာတို့၊ မိန်းမချင်းတွေ
 အော်ကြီးဟစ်ကျယ် တိုင်းထွားရန်ဖြစ်တာတို့၊ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
 တာတို့လောက်ပဲ အမှုအခင်းရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း . . . အမြဲလို မဟုတ်
 ဘူး။ တစ်လသေသေ၊ တစ်လဆန်းဆန်းဆိုသလိုမှ ဖြစ်တတ်တာမျိုးပါ။
 အဲဒီလောက်ကတော့ဖြင့် သူကြီးအနေနဲ့ ဆူတန်တာဆူ၊ ဟောက်တန်တာ
 ဟောက်၊ ဒဏ်ပေးတန်ပေး၊ လျော်ကြေးဖြတ်တန်တာဖြတ်၊ ထိပ်တုံးခတ်
 တန်တာခတ်လောက်နဲ့ ကိစ္စပြတ်ပေတာပါပဲ။ ခိုးတယ်ငှက်တယ်ဆိုတာ
 ကလည်း သူတစ်ပါးစီးပွား ပျက်လောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး။ စားချင်
 သောက်ချင်လို့ လုပ်တာမျိုးလောက်ပါ။ နောက်တော့လည်း . . . သူ
 ဟာနဲ့သူ ပြီးသွားတာပါပဲ။ အာကြောင့်ဆို တစ်ရွာလုံးမှာရှိကြတဲ့
 ရွာသူရွာသားတွေဆိုတာ ဟိုး . . . ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ရွာစတည်
 ကတည်းက နေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေချည်း။ ဆွေမျိုးစပ်ရင် . . . အရင်း
 အချာမဟုတ်ကြတာတောင်မှ မကင်းကြတဲ့သူတွေချည်း။ သူ့အကြောင်း
 ကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူသိတဲ့ သည်ရွာနေသည် ရေသောက်သူ
 တွေချည်း။

သည်တော့ . . . အမှုအခင်းဖြစ်လို့ပျား သူကြီးက ဒါဆိုရင်
 ဒါပဲ။ ဟိုဟာဆိုရင် . . . ဟိုဟာပဲ။ အယ်သူမှ အထွန်တက်တာ
 ဧကတက်တာမျိုးတွေ မရှိကြဘူး။ ဆုံးဖြတ်ပေးတာမှန်သမျှကို
 ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံကြတယ်။ ဒီတော့ . . . မြို့ကအုပ်ချုပ်သူ
 အရာရှိမင်းတွေလည်း သူကြီးကို သဘောကျကြတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ

နယ်လှည့်စစ်ဆေးစရာရှိရင်တောင် သူကြီးကို စိတ်ချပြီးသားမို့ ကွင်းရှောင်
ပြီး တခြားရွာတွေဘက်ဆင်းကြတယ်။ သူကြီးရဲ့ရွာက သစ်ပင်
တောအုပ်တွေနဲ့ အင်မတန်နေလို့ ထိုင်လို့ကောင်းတယ်။ လယ်တွေ
ယာတွေဆိုတာ မြေဆီသြဇာအင်မတန်ကောင်းလို့ ဘာနိုက်နိုက် အောင်မြင်
ဖြစ်ထွန်းတာချည်းပဲ။ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေတော့ အိမ်ကောင်းတွေ
ဆောက်နိုင်ကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းကန်တွေဆီသွားပြီး လှူဒါန်းနိုင်ကြ
တယ်။ လယ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိတဲ့သူတွေတောင်မှ သူ့ဟာနဲ့သူ ပြေပြေ
လည်လည်ပဲ လယ်ပိုင်ယာပိုင်ရှိတဲ့သူတွေဆိုတာကတော့ စပါးသိမ်းချိန်၊
တောင်ယာအလုပ်ခွင်သိမ်းချိန်ရောက်ရင် ပြို့တက်ပြီး ရွှေထည်ငွေ
ထည်တွေလုပ်နိုင်တဲ့အထိ ပြေလည်ကြတယ်။

အဲဒီလို သူ့ရွာနဲ့သူ့အထာ အံဝင်ခွင်ကျရှိနေတုန်းမှာပဲ တစ်နေ့
ကျတော့ သူကြီးရဲ့ရွာကလေးဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတယ်လို့ ဆိုရမလား
မသိဘူး။ ရွာဘုရားပွဲ ကျင်းပပြီးလို့ သိမ်မကြာခင်တစ်ညမှာ ရွာအနောက်
ဖျားက စပါးကုန်သည်ကြီး ဦးကျွဲသိုးအိမ်ကို ဓားပြတိုက်သွားတယ်။ ဓားပြ
ဆိုလို့ အဖွဲ့နဲ့မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြ ကိုရင်ရဲ့။ ငှက်ကြီးတောင်
ဓားတစ်လက်ကိုလွယ်လို့တဲ့။ အဲ . . . ပျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတယ်။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည်က တောင့်တောင့်တင်းတင်း တကယ့်ကို တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
ပြည့်ဝတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ပျို့။ လာတာက မြင်းတစ်စီးနဲ့။ မြင်းစီးလည်း အင်
မတန်ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်။ အိမ်ပေါ်တက်လာတာနှင့် ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို
ပြုတ်ပြီး ဓားရေးပြတာများ ဓားကြောလှည့်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မြင်လိုက်ရတာ
နဲ့ ကျောချမ်းစရာ။ အဝတ်စတစ်စကို မြှောက်ပြီး ဓားနဲ့ဝေလိုက်တာ
အဝတ်ပြန်ကျတော့ အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ့ဓားစွမ်းကို မြင်
ရသူတိုင်း . . . အသည်းပျက်ကြတာပေါ့။ ကြောက်လန့်ကြတာပေါ့။
ဒါကြောင့် သူ့ဓားနဲ့ နှိပ်စက်မှာကို ကြောက်လို့ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့
သူတွေဆိုတာလည်း နောက်နေ့ကျတော့ . . . စုထားဆောင်းထားသမျှ
အထုပ်လိုက် အထည်လိုက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ကြရတာပါပဲ။

အဲသည် တစ်ကိုယ်တော် မြင်းစီးစားပြဟာ မြင်းစီးအင်မတန်
 နှေးကင်းသလို၊ စားပြတိုက်တဲ့အခါမှာလည်း၊ လသာရက်မျိုးကို ရှောင်
 သွေ့နဲ့တည်း၊ လမိုက်ရက်ရောက်ပါမှ တိုက်လေ့ရှိတယ်ဆိုပဲ။ လမိုက်ရက်
 နောက်ပြီဆိုရင် ဟိုရွာက ဘယ်သူ့အိမ်တော့ ပါသွားပြီ။ ဘယ်သူ့အိမ်တော့
 ပါသွားပြီ စသဖြင့် သတင်းကြေတယ်။ ရတော့ . . . ဥစ္စာပစ္စည်းရှိတဲ့သူတွေ
 အနေနဲ့ သူတို့ရထားတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းအတွက် ပူပင်ကြတာပေါ့။ သူကြီးကို
 လည်း အားကိုးကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ရွာရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ သူကြီး
 အနေနဲ့ ရပ်ရွာရဲ့အရေးကိစ္စဟာ သူ့အရေးကိစ္စပဲ မဟုတ်လား။ သည်တော့
 သူ့ရွာအပိုင်က ရာအိမ်ပျားတွေ၊ ဆယ်အိမ်ပျားတွေကို ဆင့်ခေါ်ပြီး စည်းဝေး
 တိုင်ပင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ရပ်သူရွာသားတွေ အေးချမ်းသာယာစေဖို့
 အတွက် ကင်းလှည့်ကြတယ်။ အိမ်တစ်အိမ်အိမ်ကို တစ်ကိုယ်တော်
 မြင်းစီးစားပြရောက်နေပြီကြားရင် လိုက်ကြတယ်။ လိုက်မယ့်သာ လိုက်
 တာ . . . တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြီဆိုရင် မြင်းစီးသမားက အားလုံး
 ထက်လျှင်ပြီးသား။ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝိုင်းလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လှစ်ခနဲဆိုသလို
 သူ့အချစ်တော် မြင်းကြီး ကျောပေါ်လွှားခနဲ ခုန်တက်ပြီး လာရလမ်းအတိုင်း
 ဖောက်ထွက်သွားတာများ ဝိုင်းထားတဲ့သူတွေတောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား
 ဖြစ်သွားကြဆိုပဲ။ အဲသည်လောက်ထိ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်လွန်းလို့ သာမန်
 လူတင်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစလို့အောင် သံသယဖြစ်ကြတယ်တဲ့ ကိုရင်
 နဲ့။

သည်လိုပုံနဲ့တော့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး သူကြီးဟာ မြို့တက်လို့
 ဌာနဆိုင်ရာပုလိပ်တွေကို သွားရောက်အကြောင်းကြားတော့ အဲသည် စားပြ
 ဟာ ထောင်ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ပုလိပ်အဖွဲ့က အသေ
 ရရ အရှင်ရရလိုချင်လို့ ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့အကြောင်း၊ သူတို့ပုလိပ်အဖွဲ့
 ကလည်း တောနင်းရှာဖွေဖို့ စီစဉ်နေတဲ့အကြောင်း၊ ကျေးရွာတွေအနေနဲ့
 နီးနီးကြားကြားသတိထားပြီး နေကြဖို့၊ တစ်စုတစ်ဝေးနဲ့ စားပြကို ပိတ်ဖမ်း
 ဖို့ပြောပြပြီး သူကြီးကိုခိုရာ နှစ်လုံးပြူးတစ်လက်ကို ပေးလိုက်ပါသေး

တယ်။ သူကြီးလည်း နှစ်လုံးပြုလက်နက်ရတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား
 ပြီး . . . သက်ဆိုင်ရာက အရှင်ရရ သေရရဆိုတော့ နှစ်လုံးပြုနဲ့
 အသေပစ်ဖမ်းမယ်လို့ အားခဲထားတာပေါ့။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း
 သူကြီးလက်ထဲက နှစ်လုံးပြုကြောင့် ဓားပြရန်တော့ အေးရေးမယ်ဆိုပြီး
 ဝမ်းသာနေကြတယ်။ အဘိုးဟာ . . . ရွာမှာရှိတဲ့ လူရွယ်တွေကို
 သူ့နေရာသူ့အပိုင်းအလိုက် တာဝန်ပေးပြီး ကင်းပုန်းတွေ ချထားခဲ့တယ်။
 ဒီလိုနဲ့ လပိုက်ညတစ်ညကိုရောက်တော့ ရွာအပြင်တောစပ်ကနေ မြင်းခွာ
 သံတွေ ကြားလာရတယ်။ တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြဟာ သူ့အစွမ်းသူ ယုံ
 ကြည်လို့ထင်ပါရဲ့။ ခါတိုင်းလိုပဲ လာနေကျ ထန်းနှစ်ပင်လမ်းကြားကနေ
 ရွာထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်မှောင်မှောင် . . . သူ့စီးတဲ့မြင်း
 က လုံးဝဆို လုံးဝ လမ်းမမှားဘူး။

အဲသည်အချိန်မှာ ချထားတဲ့ ကင်းပုန်းတွေရဲ့ အချက်ပေးမှုကြောင့်
 သူကြီးလည်း လက်စွဲတော်နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကို ဆွဲပြီး ဓားပြသွားမှာ
 နောက်ကို လိုက်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးရွှေကျီးရဲ့ ကုန်ဆုံးဆိုင်ပေါ်
 ကို ဓားပြဟာ ရောက်နေပြီ။ ၎င်းကြီးတောင်ဓားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေပြီ။
 ဒါနဲ့ သူကြီးလည်း အပိုင်ဆိုပြီး နှစ်လုံးပြုကို ထိုးချိန်လို့ ဓားပြရဲ့
 ဆင်တည့်တည့်ဆီမှန်းရင်း မောင်းဖြုတ်ချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အံ့အား
 သင့်ဖို့ကောင်းတာက ကျည်ဟာ ဘယ်လိုမှ မထွက်တာဘဲ။ ပိုပြီး
 သေချာအောင် . . . နောက်တစ်ကြိမ်ချိန်ပြီး မောင်းဖြုတ်တော့လည်း
 သည်အတိုင်းပဲ။ ကျည်က လုံးဝဆို လုံးဝမထွက်ဘူး။ ဒါနဲ့ . . . ဖြစ်
 ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး မိုးပေါ်ထောင်လို့ ခလုတ်နိပ်လိုက်တော့ 'ဒီနန်း' ဆို
 တဲ့ သွက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါ ဓားပြလည်း ရတဲ့ပစ္စည်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး
 "ဆိုင်သူ အနားမကပ်နဲ့" လို့ ကြုံးဝါးရင်း ဓားစကြာတွေ့ရမ်းလို့ သူမြင်းပေါ်
 ကနေ ခုန်တက်လိုက်တယ်။ သည်အခါ သူကြီးက ဓားပြကို ချိန်ရွယ်ပြီး
 မောင်းခလုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီ မှာလည်း ကျည်က မထွက်ပြန်
 ဘူး။ ဓားပြကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ လာရာလမ်းအတိုင်းပဲ မြင်းကို

ကဆုန်ခိုင်းစီးရင်း ပြန်ထွက်သွားတော့တယ်။ အဲသည့်အတွက် လက်နက်
 ကောင်းကောင်းရထားတဲ့ သူကြီးဟာ တောက်တခတ်ခတ်နဲ့ပေါ့။ သူကြီးရဲ့
 လက်နက်အပေါ် အားကိုးနေကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း စိတ်ဓာတ်
 ဆော်တော်ကုသွားတယ်။ သည်စားပြဟာ နယ်နယ်ရရ စားပြမဟုတ်ဘူး။
 ကျည်တောင် မထွက်နိုင်တဲ့စားပြ။ သေနတ်ပီးတဲ့ စားပြ။ အဆောင်
 ကောင်းတွေရှိတဲ့စားပြလို့ ဝေဖန်ပြောဆိုသံတွေ လျှံထွက်လာကြတယ်။
 ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် . . . ပုလိပ်အဖွဲ့တွေ အင်နဲ့အားနဲ့ ဝိုင်းပြီးဒြိုမှ
 အနိုင်ရမယ်လို့ ကောက်ချက်ချကြတယ်။ သူကြီးကိုလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့ကို
 ရအောင်ခေါ်ပါလို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ မတောင်းဆိုလို့လည်း မဖြစ်
 တော့ဘူးလေ။ စားပြက ဘယ်လောက်အထိ အတင့်ရဲလာသလဲဆို ရင်
 ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ဘယ်ညမှာ ဘယ်အိမ်ကို လာတိုက်မယ်လို့ တောင်
 သတင်းပေးခဲ့တာကလား။ အဲဒီတော့ ရပ်ရွာရဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ သူကြီး
 ခမာ ခေါင်းခဲရပြီပေါ့။

အဲသလို ခေါင်းခဲနေတုန်းမှာ သူကြီးရဲ့နဲ့အားမှာ နားစိုက်ထောင်
 နေတဲ့ သူကြီးရဲ့မြေးကလေးက သူ့အဘိုးကို စကားဝင်ပြောတယ်။ သည်
 စားပြကို ဖမ်းမိချင်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးပါပဲတဲ့။ အသေတောင် မဟုတ်
 ဘူး။ အရှင်ကိုဖမ်းလို့ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ အသက်လေးငါး
 ခြောက်နှစ်လောက်ရှိတဲ့ ကလေးက လူကြီးတွေတောင် ခေါင်းခဲနေရတဲ့
 ကိစ္စကို အလွယ်သဘောနဲ့ ပြောတော့ . . . အဲ့အားသင့်သွားကြတာ
 ပေါ့။ ကနဦးတော့ သူကြီးဟာ လူကြီးတွေစကားပြောနေကြတာကို
 ဝင်ရှုပ်ရမလားဆိုပြီး ဆူပူမာန်မဲဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး
 စကားတို၊ မိန်းမ စကားတို၊ သဘင်သည်စကားတိုဟာ တစ်ခါတစ်လေ
 မှန်တတ်တာကို တွေးမိပြီး 'ကိုင်း. . . ဘယ်လိုမျိုး အရှင်ဖမ်းမိနိုင်မလဲ
 ပြောစမ်းပါဦး မြေးရယ်. . . 'လို့ မေးမြန်းရတော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့
 မှ ကလေးက 'ဒီလိုလုပ်' ဆိုပြီး လမ်းညွှန်တော့တာပဲ။ ဒီတော့မှ
 သူကြီးနဲ့ရွာသားတွေလည်း သူတို့မမြင်မီ မတွေးမိတာတွေကို မြင်မိတွေး

မိတဲ့ သူကြီးရဲ့ခြေးကလေး ညွှန်တဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာ အောင်မြင် သွားပါလေရာလား။ သေနတ် ပီးတယ်တို့၊ ဓားအစွမ်းထက်တယ်တို့၊ မြင်းစီးကျွမ်းတယ်တို့နဲ့ နာမည်ကျော်နေတဲ့ တစ်ကိုယ်တော်စားပြုလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့ အစီအမံအောက်မှာ ကားခနဲ အသက်ရှင် လျက် အမမ်းခံလိုက်ရတယ်။ သည့်အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးက သူကြီးကို ဆုငွေချပြီး အခမ်းအနားနဲ့ကို ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

“အဖြစ်အပျက်က အဲဒါပါပဲ ကိုရင်” ဟု စကားကို အနားသတ် လေတော့ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘဝင်မကျနိုင်သည်မှာ ကေနိဖြစ်ချေ၏။ အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်၌ ကလေးငယ်ပေးသော အကြံသည် မည်သို့သောအကြံ ဖြစ်ပါသနည်း။ ကလေးငယ်သည် မည်သို့လမ်းညွှန်ခဲ့ပါသနည်း။ ဒါကို ဆည့်သွင်းမပြောပြပါလျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ စာရေးရင် အခက်အခဲရှိပါ၏။ စာ ခတ်သူတို့ကလည်း နားခေါင်းရှုံ့ကြမည်ထင်၏။

“အဖြစ်အပျက်က ပြည့်စုံမှု မရှိသေးဘူးထင်တယ် . ဆရာကြီး”

“ဘာကို မပြည့်စုံရမှာလဲ . . . ကိုရင်ရဲ့”

“ကလေးက ဘယ်လိုအကြံပေးတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ခိုင်းတယ် ဆိုတာ ပြောဖို့လိုသေးတယ်လေ”

“အဟား . . . ဟား . . . ဟုတ်ပေသားပဲ။ ကျွန်ုပ်က ကိုရင်စိတ်ဝင်စား မစား အသာချွန်ထားကြည့်တာ သည်လိုဆိုတော့ ကိုရင် က မဆိုးပေဘူးပဲ . . . ။ ဒီလို ကိုရင်ရဲ့ ကလေးပေးတဲ့အကြံက ဘာဖြစ်လဲ၊ ကို ခုန်းစိုင်းစီးပြီး ရွာထဲဝင်လာနေကျလမ်းရဲ့ တစ်ခက်တစ်ချက်နဲ့မှာ ထန်း သစ် . . . တစ်ပင်စီ ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲသည် အပင်နှစ်ပင်ကို မြင်းတစ်ရပ်သာသာ မှန်းပြီး ကြိုးတန်းထားဖို့ အကြံပေး လမ်းညွှန်လိုက် ဘာလဲ။ အဲဒီတော့ ခုန်းစိုင်းစီးလာတဲ့ စားပြဟာ ရွာလည်းဝင်ချော ထန်းနှစ်ပင် ကို သွယ်ထားတဲ့ ကြိုးနဲ့ ရိုက်မိပြီး ကျွမ်းပြန်ဖြုတ်ကုသွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် အသင့်စောင့်နေတဲ့ ရွာသားတွေက သတိမေ့နေတဲ့ ဘာကြံကို ကြိုးတုတ်ဖမ်းလိုက်တာပဲပေါ့”

“ဘာပဲ ပြစ်ပြစ်. . . တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဓားပြကို
ဖမ်းဆီး နှိမ်နင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုရမှာကတော့ ကလေးကိုပဲ
ဆရာပြရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အဲသည်ကလေးက ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုတာကို မခံချင်ပါ
ဘူးဗျာ၊ သူ့အဘိုး ဂုဏ်ပြုခံရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတာပါ”

“ဒါဆို . . . မဟုတ်မှ လွဲရောပဲ . . . အဲဒီကလေးဟာ
ဂန္ဓာဇီဆရာမြ ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဝန်ခံပေတော့ . . . ဆရာမြ”

. ကျွန်ုပ်မှ အဖြစ်အပျက်နှင့် စကားအသွားအလာတို့ကို ဝေငှ
ဆင်ခြင်လိုက်ပြီး စကားကောက်ချက်ချလိုက်လေသောအခါဝယ် . . . ဂန္ဓာ
ဇီဆရာမြသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် . . . ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် “ကိုရင် . .
နံ့မဝေတော့ဘူး၊ မြုပ်ကွက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သားပဲ” ဟု စကားဆိုကာ
မရဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့လိုက်ပါတော့သတည်း။

रघुनाथ
वसुदेव
१९८१

ပစ္စုပ္ပန်၏ခက်ခဲတော်ခြင်း

အသက်ကြီးပါမှပဲ ကံပေါ်သည်ဟု ဆိုရလေမည်လား မပြောတတ်။
မိုးရွေမြေနှင့် မသင်းအုံတို့သည် အသက်(၅၀)နားကပ်မှပင် သား
သမီးရတနာရရှိ အကြောင်းပန်လာတော့သည်။ နှစ်ဦးသား အိမ်ထောင်ရက်
သားကျပြီးကတည်းက သားသမီးရှူး ရှူးခဲ့ကြသည်။ သည်နှစ်များ တွန်း
ကားလေမည်လား။ လာမည့်နှစ်ကျခါမှပဲ သားသမီးရလေမည်လားဟု နှစ်
ဦး သား မျှော်တလင်လင့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဗေဒင်တွေမေးသည်။ ဓာတ်ရိုက်
ဓာတ်ဆင်တွေပြုသည်။ သိကြားမင်းထံ ဆုပန်လျှင် ဆန္ဒမှန်သမျှ ပြည့်စ
သည်ဆို၍ ဘုရားကျောင်းကန်သို့သွားရောက်ကာ သားဆုပန်ကြရသည်မှာ
လည်း မဟောနိုင်။

ခက်သည်က . . . သူတို့လင်မယား ဦးတင်းနေထိုင်ကြသော
ရွာကလေးသည် တိုးတက်ခေတ်မီလှသော မြို့ပြရန်ကုန်နှင့် လွန်စွာမှ အ
လှမ်းဝေးလွန်းလှချေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက မြို့ပြရန်ကုန်ရှိရာ တက်လှမ်း၍

ခေတ်မီဆေးခန်းများရှိ ဖီးယပ်နှင့်သားဖွား သမားတော်ဆရာဝန်ကြီးများထံ
 သြသအစစ်အဆေးခံပါက . . . သားသမီးရတနာမထွန်းကားရခြင်းအပေါ်
 အပြေတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ထွက်လိမ့်မည်အမှန်ပင်။ ခေတ်မီဆေးဝါး
 များ နည်းပညာကုထုံးများက သူတို့လင်မယား၏ လိုအပ်ချက်အပေါ်
 ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ကောင်း ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သိပ်ပြီး
 ဩယ်တောင့်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူများမဟုတ်သည်က တစ်ကြောင်း။ အတွေး
 အခေါ် ဗဟုသုတ ဖြည့်စုံမှုနည်းပါးသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့်
 မြို့ပြရန်ကုန်သို့ သွားရောက်ဖို့အရေး စိတ်မကူးမိခဲ့။

သည်လိုနှင့် အိမ်ထောင်သက်တမ်းကာလတွေ တဖြည်းဖြည်း
 နှင့်ညောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုကာလမှာပင် သူတို့ရွာကလေးရှိရာသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်
 ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွာဦးထိပ်ရှိ ကိုးနဝင်း
 ခေတ်တော်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သည်။ တစ်နေ့၌ ထူးထူးခြားခြားဆိုသလို ကိုး
 ခင်းခေတ်တော်ကို ငုံ့လျက် ရွှေတိဂုံခေတ်တော်ကြီး၏ မူလပုံစံအတိုင်း
 ဆရာတည်မည့်အကြောင်း . . . သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်မတည် လုပ်ကိုင်
 ကူးမည်ဖြစ်၍ သဒ္ဓါအားအလျောက်အလှူငွေများ လှူစေချင် ကြောင်း။
 ဣန္ဒာငွေကြေး မတတ်နိုင်သူများအနေဖြင့် လုပ်အားဒါနများ ပေးကြ
 ဆဲလိုကြောင်း . . . တစ်ရွာလုံးကို အိပ်မက်ပေးလေ၏။ သည်အတွက်
 မြို့ပြနှင့် မသင်းအုံတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာလည်း ထိုအိပ်မက်ကို အတူတကွ
 မှတ်မိကြလေတော့၏။

တစ်ရွာလုံးဆိုသလိုပင် ထူးဆန်းလှသော အိပ်မက်ကြောင့် ရွာဦး
 ထိပ်ရှိ ကိုးနဝင်းခေတ်တော်ရှိရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ
 သည် . . . အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျက်ရှိသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား
 သူ့ပြင်လိုက်ရပေတော့၏။ တည်ကြည်သော ဥပဓိရုပ်၊ ခန့်ညားသော
 အမိန့်တို့ ကြောင့် ရွာသူရွာသားအားလုံးပင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
 အား ကြည်ညိုခဲ့ကြလေတော့သည်။ အဓိဋ္ဌာန် ပြုတ်ပြီးသည့် သမယ

ဝယ် . . . ရွာသူ ရွာသားအပေါင်းနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ စကားစပြည် ပြောဆိုမိကြလေရာ၊ မကြာခင်ကာလအတွင်းမှာပင် ဆရာတပည့်တွေအလား ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြပြီး ဘုရားတည်ရေးကိစ္စတို့ကို တစ်ညီတစ်ညွတ် တည်းပင် ဆွေးနွေးမိကြလေတော့၏။

ရွာသူရွာသားအားလုံးအဖို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တအံ့တဩဖြစ်စရာ ကိစ္စရပ်များနှင့် ကြုံကြိုက်ရင်ဆိုင်ရလေသောအခါ . . . မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်ကြတော့။ အထူးသဖြင့် အကြားအမြင်ရသလိုမျိုး နီးနီးဒေါက်ဒေါက်နှင့် ပြောချတတ်လေရာ . . . ပြောသမျှဆိုသမျှ အရာအားလုံးတို့သည် အမှန်တွေချည်းပင် ဖြစ်နေလေ၏။

“မင်းအဖေဆုံးတော့ . . . တစ်နှစ်နဲ့ခြောက်လကျော်ပြီး မဟုတ်လား မောင်ရွှေတိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဘိုး”

အသက်အရွယ် မဝန်မှန်းတတ်၍တစ်ကြောင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရ သူတော်စင်အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိ၍တစ်ကြောင်း . . . ရွာသူရွာသားအားလုံးပင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား “အဘိုး” ဟူ၍ ဝိသေသပြုကြပါကုန်၏။

“မင်းအဖေ . . . အမြတ်တနိုးဝတ်ဆင်တဲ့ ပတ္တမြားလက်ဖွဲဟာ သူဆုံးတဲ့အခါမှာ သူ့လက်မှာ မရှိဘူး မဟုတ်လား . . . ”

“ဟင် . . . ”

ကာယကံရှင် မောင်ရွှေတိုးအဖို့ သည်စကားအတွက် အထူးမ အံ့ဩသွားရချေ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . အဘိုး။ အင်မတန် ထူးဆန်းတယ်၊ အဲဒါဟာ သူ့ရဲ့ပတ္တမြားလက်ဖွဲကို အင်မတန်မှ ဖြတ်နိုးတာ၊ အဲ . . . အဲဒါ သေကောင်းပေါင်းလဲ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ ပတ္တမြားလက်ဖွဲဟာ အဖေရဲ့လက်မှာ မရှိတော့ဘူး။ အဖေ့ကို မေးကြည့်တော့ အဖေလည်း သတိတရားတွေ ချွတ်ယွင်းပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“နေဦးကွယ် . . . အဲသည်အချိန်မှာ မင်းတို့ဆီက လူငှားထွေး

သွားတဲ့သူ . . . ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်တယ်အဘိုး. . . ပန်းမောင်ဆိုတဲ့ လူငှား
ခေါ် အဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတုန်း. . . အလုပ်က ထွက်သွားပြီး
ပြီးရင်ပဲ ရွာအနောက်ဖျားက ခြံစင်မှာ ပိုးထိပြီး ဆုံးသွားတယ်”

“ကဲ. . . ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့ကွယ်၊ မင်းအဖေရဲ့
သက်စွပ်ကို မင်းတို့အိမ်ခေါင်းရင်း. . . ရင်ကွဲသရက်ပင်က သစ်ခေါင်း
ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ. . . ရှာပြီးယူပေတော့၊ ခြောက်. . . လူတွေ
ဆူတွေ ကိုယ့်အလုပ်ရင်ရဲ့ ကျေးဇူးကိုမထောက် မလုပ်သင့်တာ လုပ်တော့
သည်း ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်တာ ခံရပြီပေါ့။ ခြောက်. . . ဒုက္ခ. . .
ဒါက”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောသလိုပင်. . . မောင်ရွှေတိုး
အိမ်ယောက် သူ့အိမ်သို့ပြန်၍ အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ သရက်ပင်အခေါင်းကို ရှာ
ကြည့်လေသောအခါ . . . အဝတ်ဖြင့် ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်
ကို တွေ့ရလေ၏။ ဖြည့်၍ကြည့်လေသောအခါ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်း
သောကံအောင်ပင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို တွေ့
ရောက်ရလေတော့၏။ သည်အဖြစ်သနစ်ကြောင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်
အား သတင်းမှာ ကြီး၍ကြီး၍ လာလေတော့၏။

ထိုအချိန်ဝယ်. . . ကိုးနဝင်းစေတီတော်ကို ငုံ့၍ စေတီတည်
ကာ လုပ်ငန်းလည်း စနေပါချေပြီ။ ရွာသူရွာသားအပေါင်းပင် ငွေအား
အားဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြလေ၏။ စေတီတည်ပြီးပါက အရပ်တစ်ပါး
သွားရဦးမည် ဟူ၍လည်း ဆိုသည်။ ထိုအခါတွင် ရွာသူရွာသား
အပေါင်းက ပသွားဖို့ ပေတ္တာရပ်ခံကြလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး. . . ကျုပ်အလုပ်က တစ်နေရာထဲမှာ အမြဲနေလို့
အလုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အထက်က စိစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း. . .
သောဒေသမရွေး သွားနေရတယ်၊ ဂန္ဓာရီလှည့်နေရတယ်၊ ဒီစေတီ
တော်တင်ပြီးတာနဲ့ ခရီးစဉ်တစ်ခုကို ထွက်ရဦးမယ်၊ သာသနာပွင့်လန်း

— သူ့ နီရွာဟာလည်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အစစအရာရာ . . .
ဘိလိက်လာဦးမှာပါ။”

စေတီတော်တည်ပြီး၊ ထီးတော်တင်ပြီးလျှင်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်
ခွာသွားတော့မည်ဆို၍ အားလုံးပင် စိတ်လက်မကောင်းကြ။ ဖိုးရွှေမြန်
သောင်းအုံတို့လင်မယားအဖို့ မထင်မှတ်ပါဘဲနှင့် အဘိုး၏ အကြားအပြု
ဟောပြောမှုကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“မင်းတို့လင်မယား . . . သားသမီးလိုချင်နေတာ မဟုတ်လား
မပူနဲ့ ကာလမကြာခင် ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။
ဝမ်းသာမှုနောက်မှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာတွေ ရှိနေတယ်။ အအေးရှိရ
အပူ၊ အပြုရှိရင် အမည်။ ဘယ်အရာမှ ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး
အမြိုက်နီဇာန်စခန်းကို မဆိုက်သေးသမျှတော့ ဝဲဩဃ သံသရာမှာ လူ
ပတ်နေစဉ်းမှာပဲ . . .”

အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်ကြသူများ မဟုတ်၍ . . . မြင့်
သော စကားလုံးများအပေါ် နားလည်သဘောမပေါက်ကြသော်ငြား . . .
သူတို့ လင်မယား တောင့်တနေကြသော သားသမီးရတနာရရှိတော့
ဟူသော စကားကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အမှန်တကယ်လည်း . . . သူတို့ သားရတနာလေးတစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့ချေပြီ။

အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်သည့်လင်မယားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'အဖေရွေးကုန်း . . . သားစားတုန်း'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရွာသူရွာသားတွေက ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ နောက်ကြသော်ငြား . . . သူတို့လင်မယားအဖို့ တပြုံးပြုံးမှ တပြုံးပြုံးရယ်ပင်။ သူတို့လင်မယား . . . သားရတနာလေး ရရှိချိန်ဝယ်။

"မင်းတို့လင်မယား . . . သားသမီးလိုချင်နေတာ မဟုတ်လား။ မပုန့် . . . ကာလမကြာခင် ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါလိမ့်ပယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဝမ်းသာမှုနောက်မှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာတွေ ရှိနေတယ်။ အအေးရှိရင် အပူ အဖြူရှိရင် အမည်း၊ ဘယ်အရာမှ ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ အမြိုက်နီဇွန်စခန်းကို မဆိုက်သေးသမျှတော့ ဝဲဩဃသံသရာမှာ လည်ပတ်နေရဦးမှာပဲ . . . "

ဟုဆိုသည့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ရွာမှာမရှိတော့ပြီ။ သူတို့ နားမလည်နိုင်သည့် ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်တစ်ခုကို လှည့်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သားယောက်ျားလေးက ဖြူဖြူချောချော။

"သင်းအုံ့ရေ . . . ငါတို့ကလေးက ငါတို့လို ရွက်ကြမ်းရုပ်ကြမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးဟု ကြည်စမ်းပါဦး။ တကယ်ကို ဖြူဖြူချောချောကြီး။ သည်တော့ . . . ကြာသပတေးသားဖြစ်တဲ့ တို့သားကို ရွာဦးဆရာတော်က "ဟောင်ဖြူချော"လို့ နာမည်ပေးလိုက်တာ နေလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ပ . . . ကိုရွှေမြရယ်"

"အေး . . . တို့သားက ကြီးလာရင် တို့များလို ပညာမတတ်ဘဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မဖြစ်စေဘူး။ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်။ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်မယ်။ လူရာဝင်မှ ချမ်းတောင့်ချမ်းသာ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ သားအတွက် ငါတို့အလုပ်ပို လုပ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား . . . သင်းအုံ့"

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ကိုရွှေမြရယ်”

သားနဲ့ ငွေခွဲကြသော လင်မယားဖို့ . . . သားကလေးကို
သက်ဝေါ့မှ မသွေး သားဖျက်နားကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း သား၏ အနာဂတ်
အတွက် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ခွဲကြသည်။ သွေးချွေးကဲခွဲရသော အိပ်ဂေဟာ
သည် သားက လေးမောင်ဖြူချောကြောင့် စိုပြေလာခဲ့ရလေပြီတကား။

ဖိုးရွှေမြအဖို့ ယခင်ကထက်ပို၍ အလုပ်ကို ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူ့
အလုပ်က လယ်အလုပ်။ သူ့များတကာထက် စီရိယပိုသည်။ မနက်ဖိုးလင်း
သည်နှင့် လယ်တောရှိရာသွား။ ညနေမှပြန်။ ကလေးနှင့် မိန်းမ ပင်ပန်း
မည်စိုးသဖြင့် သူ့အတွက် ထမင်းကို နဘေးလယ်မှ ထမင်းလာဖို့သူက
ယူလာပေးသည်။ ထမင်းစားပြီး တစ်အောင်တစ်နား . . . နေ့ ပြီးတော့
အလုပ်ခွင်ပြန်ဝင်။ လယ်အတွင်း ရေညွှင်းတန်တာသွင်း။ မောက်ထုတ်
တန်တာ မောက်ထုတ်။ မေါင်းမြက်တွေ . . . ရှင်း။ သည်တော့လည်း
သူ့ လယ်မြေအတွင်းရှိ ကောက်နှံပင်တို့မှာ တခြားလယ်တွေက ကောက်ပင်
တွေနှင့် မတူ။ စိမ်းမြည့်ပိုင်းလျက်ရှိသည်။ သည်အနေအထားကို တွေ့မြင်
ရကတည်းက ပြီးခဲ့သည့် နှစ်တုန်းကနှင့်မတူ။ အထွက်တိုးလိမ့်မည်မှာ သေ
ချာသည်။ အထွက်တိုးလျှင်ဖြင့် သားကလေး မောင်ဖြူချော၏ နောင်ရေး
အတွက် စုမည်။ ဆောင်းမည်။

သည်လိုမျိုး စိတ်ကူးတွေနှင့် ပျော်ပြူးနေစဉ်မှာပင် . . . မောင်း
ညိုချိန်၊ စပါးရိတ်သိမ်းရမည့် ရာသီရောက်တော့ မပျော်လင့်ဘဲ ကံဆိုး
မိုးမှောင်ကျရတော့သည်။

ခါတိုင်း ပြန်ရောက်နေကျ အချိန်တိုင် ပြန်မရောက်လာသည်ဖို့
မသင်းအုံ၏ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် နဘေးအိမ်မှ ကိုလူလုတို့ ဖိုးရွှေ
မြ၏ လယ်တဲရှိရာသို့ ပီးတုတ်များ ထွန်းညှိလျက် လိုက်သွားကြသည်။
ဖိုးရွှေမြ၏ လယ်အစပ်ရောက်တော့ မပျော်လင့်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုက
ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။ ဖိုးရွှေမြသည် လယ်ကန်သင်းရိုးစပ်နဘေး၌ မောက်
ခွဲကြီး အသားအရည်က ပြာပြာနှမ်းနှမ်း၊ ခေါ်၍လည်း မထူး လှုပ်၍ နှိုး

သော်လည်း . . . မနှိုး။

“ဟာ . . . အသက်မရှိတော့ဘူးဟေ့”

“ဟာ . . . ခြေဖနောင့်မှာလည်း သွေးတွေစိုလို့၊ အပေါက်နစ်ပေါက်”

“ဖိုးထိပြီနဲ့ . . . တူတယ်”

“ဟတ်မယ် . . . ကြည့်စမ်း . . . ကန်သင်းဘေးမှာ ကြွင်းကြီး”

“တူးကြစမ်းဟေ့ . . . တူးကြစမ်း”

အသင့်ပါလာသော တူးရွင်းငန်းပြားတို့ဖြင့် တူးလိုက်ကြသောအခါ ကြွင်းထဲ၌ မည်းပြောင်နက်မှောင်နေသော ရှည်ရှည်လျားလျား မြေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်အတွက် လက်စတုံးပစ်လိုက်ကြ၏။ ကိုလူလှတို့လည်း ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ဖိုးရွှေမြစ်၏အလောင်းကို ဆမ်းကာ . . . ရွာစပ်သို့ သယ်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာထဲအထိတော့ သယ်၍ မမြှစ်။ ရွာရပ်ထုံးစံဆိုသည် ရှိ၏။

ရွာလူကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကာယကံရှင် ဒေါ်သင်းအုံကိုလည်းကောင်း အကြောင်းကြားရန် ကိုလူလှလည်း . . . လူအချို့ကို ချန်လျက် ရွာအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောကြားသွားသကဲ့သို့ ဖိုးရွှေမြစ်တို့ မိသားစုသည် ဝမ်းသာဖူး၏ ဆန်ကျင်ဘက် ဝမ်းနည်းပူသွေးမှုနှင့် ကြုံခဲ့ရလေပြီတကား။

သောကြာနေ့ကလေးကား၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဖတဆိုသား
ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။

ထို့အတူ . . . ဒေါ်သင်းအုံမှာလည်း မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။
သို့ပါသော်ငြား . . . အဖမဲ့သားကလေးအား လုံးဝမျက်နှာ
မငယ်စေရ။ သူ့အဖေ ဝိုးရွှေမြပြောသကဲ့သို့ . . . တို့သားဟာ ကြီးလာရင်
တို့များလို ပညာမှတ်တတ်ဘဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မဖြစ်စေရဘူး။ ပညာတတ်ကြီး
ဖြစ်ရမယ်။ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်မယ်။ လူရာဝင်မှ ချမ်းတောင့်ချမ်းသာ
ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ သားအတွက် ငါတို့ အလုပ်ပိုလုပ်ရမယ်” ဆိုသည့်
စကားအတိုင်း ခင်ပွန်းသည် မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့သည်ဆိုသောငြား . . .
သားကလေးမောင် ဖြူချောအတွက် ထားရှိသော အားမာန်တို့ဆိုသည်မှာ
လျော့ပါးမသွားခဲ့။

“ကိုရွှေမြ မရှိတော့ပေမဲ့ . . . သားကလေးဟာ ဘယ်လိုနည်း
နဲ့မှ မျက်နှာမငယ်စေရဘူး”

သားကလေးရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှ မပြည့်ဝတာမရှိ၊ အားလုံး
အစစအရာရာ အဆင်ပြေရအောင် ငါ . . . ကြိုးစားရမယ်။ ငါဟာ
သားကလေးအတွက် အမေဖြစ်သလို၊ အဖေဆိုတာလည်း ဖြစ်နေရမယ်”

ဒေါ်သင်းအုံအဖို့ မုဆိုးမဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်ဆိုသော်ငြား၊ အင်
အားသတ္တိတွေက အပြည့်အဝရှိနေပြီးသားဖြစ်သည်။ သားကလေး မောင်ဖြူ
ချော၏အနာဂတ် သာယာပြည့်စုံဖို့ဆိုသည်မှာ စီးပွားရေးအလုပ်တစ်ခု
မဟုတ်၊ တစ်ခု ခိုင်မာမှုရှိဖို့လိုမည်။ ပြီးတော့ လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းမှာလည်း
ကိုယ်နှင့် အပ်စပ်ဖို့၊ အဟပ်မကွာဖို့ အရေးကြီးသည်။ လယ်လုပ်ငန်းကျ
တော့ မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတွက် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု၍ မဖြစ်။ သည့်
အတွက် လူငှားထားဖို့ကျပြန်တော့ လယ်ဧကက . . . တစ်နိုင်တစ်ပိုင်
လုပ်ကိုင်နိုင်ရုံမျှ။ ပြီးတော့ အခကြေးငွေနှင့် စပါးပါခွဲဝေပေးရမည်
ဖြစ်သည့်အတွက် . . . တွက်သား မကိုက်ပြန်၊ လယ်ဆိုတာမျိုးက . . .
ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကဲ့သို့ ဥစ္စာရင်လိုဥစ္စာရင်ခဲမှသာ တန်ကာကျနိုင်သည်။ လူငှား

၏ လုပ်ရပ်အပေါ်မူတည်ရမည့် အနေအထားမျိုးက သိပ်တော့မကောင်း။
သည်တော့ . . . အိုးမကွာ အိမ်မကွာ သားမကွာဆိုသလို
ကိုယ်လည်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်လောက်သည့်လုပ်ငန်းမျိုးကို စဉ်းစားကြည့်၏။
လူကြီး သူမများနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်၏။ အချို့က တစ်ပင်လုံးမှ တစ်ပင်ထူရဲ့
အကြံပေးကြ၏။ စေတနာတွေ အဘယ်မျှ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေပါစေ
ဒါတော့ လက်မခံ၊ သားကလေး မောင်ဖြူချော၏ဘဝတွင် ပထွေးဆိုသည်
မရှိစေရ။ သူမသည်သာ မိခင်။ သူမသည်သာ ဖခင် သူမ အသက်ရှင်
နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သားကလေးသည် မိခင်၏မေတ္တာကိုလည်း
အပြည့်အဝ ရရှိစေရမည်။ ဖခင်၏မေတ္တာမျိုးကိုလည်း အပြည့်အဝရရှိ
စေရမည်။

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း . . . အရင်းအနှီးရအောင် . . . လယ်ခွဲ
ကလေးကို ရောင်းသားပစ်လိုက်ချေ ညည်းလယ်နဲ့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်
တဲ့ . . . လူလှတို့က ရောင်းမယ်ဆိုရင် . . . သူတို့ကို ရောင်းပါတဲ့။
ဈေးနှုန်းလည်း မနစ်နာစေရပါဘူးလို့ ပြောထားတယ်။ ရောင်းပြီးရင်ဖြင့်
ရတဲ့အရင်းအနှီးကို ကုန်စုံဆိုင်လေးဖြစ်အောင် တည်ပေါ့ဟယ် . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . သင်းအုံ၊ ဒါဆို ညည်းသားလေးနဲ့ မကွဲ
မကွာ မခွဲမခွာပေါ့ဟယ်။ ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ ကုန်စည်
တွေကို အပြုလို ခြို့ကိုဆင်းတက်နေတဲ့ သမ္ဗန်သမားတွေနဲ့ ဈေးမှာလို့
ရတဲ့ဥစ္စာပဲ”

“ဆိုင်မှာ . . . လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့လူလိုရင်လည်း
ဘုမရဲ့ သားသမီးတွေရှိတယ် မုန့်ဖိုးပဲဖိုးလေးပေးပြီး ခိုင်းရင် ရတဲ့ဟာပဲ
ကွယ်”

အားလုံး၏အကြံပေးချက်တို့အား စုစည်း၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်
အခါ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တည်ဖြစ်ဖို့ သ
ဘောရလာသည်။ ရလာသည့်အတိုင်းပင် အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ဖို့
အတွက် အရင်းအနှီးပြုရန် ကိုယ်ပိုင်လယ်ခွဲကလေးကို ရောင်းချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . သားကလေး၏ အနာဂတ်အတွက် ကုန်စုံဆိုင်
သေဆောင်ဆိုင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့။

မောင်ဖြူချောကလေးကား . . . တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရွယ်
ရောက်လာသည်။

ရင်ကလေးက . . . တကယ့်ကို ဖြူဖြူချောချော၊ ချောသည်မှ
မိန်းမချောတစ်ယောက်နှင့် မခြား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားမောင်ဖြူချော
ကလေးသည် မိခင်ကြီးဒေါ်သင်းအုံအတွက်တော့ တကယ့်အမြိုက်ဆေး
ပါတည်း။

ကျောင်းနေရမည့်အရွယ်ရောက်တော့ . . . ရွာရှိ မူလတန်း
ကျောင်းကလေးမှာ ထားသည်။ သိပ်ထူးထူးချွန်ချွန်ကြီး မဟုတ်လင့်က
စား . . . စာမေးပွဲအတွက် တစ်နှစ်ကိုတစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့သည်။
ကျောက်တက်စဉ်ကာလ မောင်ဖြူချောအဖို့ ဘာမှ မပူပင်စေရ။ သစ်လွင်
သော အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ရသည်။ မုန့်ဖိုးဆိုလျှင် သူတစ်ကာတွေ
ထက် သုံးဆမက ဒေါ်သင်းအုံက ပေးသည်။

“ဟဲ့ . . . သင်းအုံရယ် . . . အိမ်ကလည်း တစ်ဂတစ်ပြု
ကျွေးလိုက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာလိုမှာတဲ့တုံး . . . ကျောင်းမှာက ဝယ်စား

ဇရာမုန့်ဆိုတာ တူတူတန်တန် မရှိပါဘူး။ ညည်းဆိုင်မှာ ရောင်းတဲ့မုန့်တွေနဲ့တော့ ဆီနဲ့ရေ”

“အို . . . အစ်မဘုတိုရယ် . . . သူ့ခမျာ ကျောင်းမှာ မျက်နှာငယ်ရမှာ စိုးလို့ပါ”

“စိုးတာတော့ စိုးတာပေါ့အေ . . . ဒါပေမယ့် ဒီအရွယ်မှာ ငွေကို ထင်တိုင်း မသုံးစွဲစေသင့်ဘူး။ ငွေကြောင့် . . . စာရိတ္တပျက်စီးတတ်တယ်နော်”

“သားကလေး မောင်ဖြူချောက . . . အမေဘုတို ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“အေးဟယ် . . . မဟုတ်ရင် ကောင်းတာပါပဲ။ အစ်မတို့ ကလည်း ကိုယ့်ရှေ့တွင် ကြီးပြင်းလာတဲ့ကလေးဆိုတော့ . . . ကိုယ့်တူအရင်း သားအရင်းလို သဘောထားပြီး ပြောမိတာပါ . . . ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မဘုတိုရယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဒေါ်သင်းအုံအဖို့ကတော့ . . . မောင်ဖြူချောအပေါ်၌ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်၍သာ ဖေဖေတော့သည်။ သားကလေး အလိုဆန္ဒရှိ၍ ဘယ်မျှ အသုံးလိုပါသနည်း။ လိုသမျှ ပြောစမ်းပါလေ။ ဒေါ်သင်းအုံကတော့ ဖြည့်ဆည်းပေးမည်သာဖြစ်သည်။ သူမ ရှာဖွေရရှိသမျှ ဥစ္စာငွေကြေးတို့ဆိုသည်မှာ သည်သားကလေးကလွဲ၍ ဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ်ရဦးမည်နည်း။

မူလတန်းကျောင်းပြီးသွားပြန်တော့ . . . ရွာနှင့် ငါးမိုင်ခန့်ဝေး
သည့် အလယ်တန်းကျောင်းရှိရာသို့ မောင်ဖြူချော တက်ရတော့သည်။

အချို့ဆိုလျှင် . . . မူလတန်းအောင်ပြီး ကျောင်းထွက်ကာ
လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဝင်ကြရ၏။ မိဘ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းကို လုပ်ကိုင်
ပေးကြ၏။ သည်တော့ . . . တော်တော်များသည် အလယ်တန်းကျောင်း
သို့ မရောက်ခဲ့ကြ။ ရောက်ကြသူတွေမှာလည်း . . . ကျောင်းအသွား
အပြန်အတွက် အချိန်ပေးကြရ၏။ အသွားငါးမိုင်၊ အပြန်ငါးမိုင်ဟူသည့်
နည်းနည်းနောနော ခရီးတာမဟုတ်။ သည့်အတွက်တော့ဖြင့် မောင်ဖြူချော
တစ်ယောက် ဘာမျှ မပူပင်ရပါ။ ဒေါ်သင်းအုံက စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့
သည်။ စက်ဘီးဖြင့် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း လုပ်ရသည်မှာ အဆင်ပြေ
လှပါဘိ။ ထိုအတူ သုံးစွဲဖို့ရလည်း . . . မူလတန်းတုန်းကနှင့်
ဘာမျှမဆိုင်၊ ပိုပိုသာသာပေးရန်ပြန်တော့သည်။ ဒါလည်း ဒေါ်သင်းအုံ
မငြိုးစူပါ။ သေစာရှင်စာလောက် သာတတ်သော သူမနှင့် အတန်းပညာ
တွေ တစ်စတစ်စ မြင့်မားလာသော သားကလေးသည် ဘာမျှမဆိုင်။
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ရောက်လျှင်ဖြင့် သားကလေးမောင်ဖြူချောသည်
ဘွဲ့ရခေတ်ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်လာမည်။ အရာရှိအရာခံကြီး ဖြစ်လာမည်။
ထိုအခါ လူရွှန်လူမွန်သားကလေးကြောင့် ရပ်ရွာ၌ သူမလောက် မျက်နှာ
ပွင့်လန်းရမည့်သူမရှိဟု မှတ်ယူပင် ထားလိုက်မိပါသေးတော့။

အတန်းတွေရလာသလို . . . မောင်ဖြူချောတစ်ယောက် အ
ပေါင်းအသင်းတွေ စုံလာသည်။ ငွေကို ဖောဖောသီသီ အလှုံ့ပယ် သုံးစွဲနိုင်

သည့်အတွက်လည်း မြောက်ပင်ပေါင်းသင်းကြသူတွေက သူ့အနားမှာ တစ်
သိကြီး။ ထိုအခါဝယ် မောင်ဖြူချောသည် ၎င်းကို၎င်း အဟုတ်ကြီး ထင်လာ
သည်။ အပေါင်းအသင်းတို့၏ မြောက်ပင်မှုကြောင့် . . . သမီးရည်းစား
ကိုစွဲတွေပင် ပေါ်လာသေး၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှ ပြင်းထန်စွာ သတိ
ပေးသဖြင့် ရှေ့မဆက်ခဲ့တော့။ သို့ပါသော်ငြား . . . အတတ်ကောင်းတွေ
တတ်လာသည်။ အံ့စာတုံးခေါက်ခြင်း။ ဂေါ်လီပစ်ခြင်း။ ကားချပ်ထပ်ခြင်း။
မောက်ပန်းလှန်ခြင်း . . . စသည် လောင်းကစားအတတ်များ။

ဒါတင်မက . . . ကျောင်းတက်သလိုလိုနှင့် ကျောင်းပြေးကာ
ဘောစပ်ထဲဝင် ငှက်ပစ်ထွက်တတ်သည်။ ရလာလျှင် . . . ထန်း
ဘောထဲပြေး ကြော်လှော်မှတ်ကင်ခိုင်း။ ထန်းရည်မျိုးနှင့် မြည်။ သည်လို
မျိုး အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့သည်။ သည်အပျော်အတွက် ဟန်တားမည်သူ
ဆို၍ ဘယ်သူမျှမရှိကြ။ ငွေကြေးအင်အား ပြည့်စုံသော သူ့ကိုပင်
မြောက်ပင်ကာ ဆရာတင်ထားကြလေသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်
သတင်းတွေ ကြားရတော့ ဒေါ်သင်းအုံက အကျိုးအကြောင်းမေးသည်။

"အို . . . အမေကလည်းဗျာ . . . သူများတွေ ဘာပြော
ချိန် ယုံစမ်းပါနဲ့၊ ဟုတ်တော့ကော . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားလေး
က . . . ။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဖြစ်နေရမယ်။
သောကမှ အတွေ့အကြုံမခံဘူးဆိုရင် လူနံလူအ အမေရဲ့ သားက ဘယ်
တော့မှ လူနံလူအ အဖြစ်မခံဘူး။"

"အေးပါ . . . သားရယ်၊ သားကို အမေယုံပါတယ်၊ အားလည်း
အားထားပါတယ်၊ အမေက သားလေး ပျက်စီးသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ ပြော
တာပါ။"

"ဟာ . . . ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ . . . သားပြောပြီးပြီးပဲ
အမေရဲ့ အမေ့ဘာသာ အမေ အရောင်းအဝယ်ရုပ်ပြီး စိတ်အေးအေး
အနမ်းပါ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးတာ အမေရဲ့ . . ."

ကောင်းလုံးတွေ မြင့်လာတော့ ဒေါ်သင်းအုံ ဘာမျှ မပြောသာ

ပြီး ခုခံရသောသားသည် မေတ္တာတရားကြီးမားလှစွာသော မိခင်အပေါ်
စစ်မင်းခါခါ လှုပ်လိပ်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။ သည်တော့လည်း မောင်
ခြံချော ဘာပြောပြော ယုံကြည်ရပြန်လေပြီပေါ့။

“ကိုင်း . . . အဖေ နက်ပြန်ခါ ကျွဲတောရိုးဘက်မှာ ဆိုင်းဝင်
မယ်၊ ကျောင်းလည်း အဲသည်ရက်ပိတ်တယ်၊ သားအဲသည်ကို ညအိပ်
သွားမလို့ . . . ”

“ဟယ် . . . ညအိပ်ညနေကြီးတောင်မှ . . . ဟုတ်လားသား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဖေ ဒါပေမဲ့စိတ်မပူပါနဲ့အဖေရာ၊ ကျွဲ
တောရိုးရွာဥက္ကဋ္ဌရဲ့သားက . . . သားရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ သူတို့အိပ်မှာ
ညအိပ်မှာပါ”

“သားရယ် . . . မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားကွယ်”

“မဖြစ်ဘူး အဖေရဲ့ . . . သားလားမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ၊
အောင်ခင်တို့အိပ်ကလည်း သားလားမယ်ဆိုတာသိလို့ ချက်ပြုတ်ထား
ကြမှာ သားမလာဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်အားနာစရာခဏ်ကင်းလိုက်မလဲ၊
နောက်ဦး သားကို ကတိမတည်ဘူးလို့ ထင်သွားမှာ . . . ဒီတော့
သားသွားမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် ဈေးသုံးပိုက်ဆံပေးလိုက်ဦး အဖေ”

“ဘယ်ကလောက်တောင်များလဲ သားရယ် . . . ”

သည်တော့ မောင်ပြုချောက သူလိုအပ်သော ငွေကြေး ပမာဏ
ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ် . . . သားရယ်၊ တစ်ညအိပ်သွားတဲ့ ကိစ္စကွယ်၊ ပြီး
တော့ အဲသည်ကလည်း ထမင်းကျွေးမယ်ဥစ္စာ၊ ဘာများ ကုန်ကျစရာ
အထွေအထူးရှိမှာတဲ့လဲ၊ လက်တိုလက်တောင်း သုံးဖို့လောက်ဆို တော်
သေးတယ်၊ ခုဟာက သားရဲ့တစ်လစာမုန့်ဖိုးလောက်ကို တောင်းနေ
တယ်ဆိုတော့”

“ဟာ . . . အဖေကလည်းဈေး၊ ခုဟာက ကိုယ့်ရွာမဟုတ်
ဘူး။ သူများရွာကို သွားရမှာ ခင်ဗျ။ သွားရမှာ . . . ။ ကိုယ့်ရွာမှာ

ကိုယ်က ကြက်ဖ၊ သူတစ်ပါးရွာရောက်ရင် ကြက်မတဲ့ဗျ။ ကိုင်း . . . အပေရာ။ ပေးချင်လည်းပေး မပေးချင်လည်းနေ . . . မပေးလို့ကတော့ အိမ်ကိုပြန်လာချင်မှ လာတော့မယ်”

“ဟယ် . . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်၊ သား တောင်းတိုင်း ဘယ်မှာများ အပေ မပေးတာရှိလို့လဲ သားရယ်၊ နာမာကလည်း အကျိုးအကြောင်း အခြေအမြစ်ကို သိရဖို့ မေးနေတာ သိကွယ်၊ ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ရော . . . ရော။ အဲ . . . အိမ်ကို ပြန်မလာဘဲလည်း မနေနဲ့နော် . . . သား။ အပေ စိတ်မချဘူး”

လိုအပ်သော ငွေပမာဏကို ရရှိသွားသည်မို့ မောင်ဖြူချော ငင်ယောက် အဖျော်ကြီးပျော်သွားသည်။ ပြီးတော့ မိခင်၏ အားနည်းချက် ပျော့ကွက်တို့ကိုလည်း သိသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဖြူချော အဖို့ သူ့အလိုရှိရာ ရရှိသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ချက် အဝတ်အစားသစ်များ လဲလှယ်ကာ . . . စက်ဘီးပေါ် စေ့ခနဲ ဆက်လျက် မိခင်ကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ကျွဲတောရိုးအမည်ရှိ ရွာသို့ ခြွေတည် နင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ပျော်စရာရှိတော့လည်း ပျော်ကြသည်သာပင်။
ကျွဲတောရိုးအလှူ၌ သွင်းသောဆိုင်ကလည်း မြို့ပြန်ရန်ကုန်မှ
အကြွေးပေး၍ ငှားလာခဲ့သော ဆိုင်းပိုင်းဖြစ်၏။ အဆိုတော်တွေနဲ့သည်။
အနည်းကျင်းနှင့် တီးမှုတ်ကြသည်မို့လည်း မြိုင်ဆိုင်သည်။ ဆိုင်းပိုင်းနှင့်
အမိမကမ်းမှာတော့ ပွဲစေ့တန်းကြီးကလည်း မြိုင်မှုမြိုင်။ မုန့်ဟင်းခါး

ဆိုက် ဆက်ဆက်ရည် ကော်စီဆိုင်၊ ကရင်ဆိုခါ။ ဘီလပ်ရည်၊ ကြည်ရည်ဆို
ဆောင်ဆို၊ ပူစောင်းဆို၊ အကြော်ဆို စသည်တို့မှသည် ယုတ်စွအဆို
ခွက်နှစ်သောက်သုံးနိုင်သည့် ထန်းရည်ဆို၊ ကဇော်ဆို၊ အရက်ဆို
အဆို၊ အစုံအလင်ရှိသည်။

အဲလည်ညက . . . မောင်ဖြူချောနှင့် ရွာခံအောင်ခင်ရဲ့
တစ်ဆိုက်သည် ဆိုင်းဝိုင်း၏ ဂီတတေးသံတို့ကို နားမဆင်ဖြစ်။ ထန်း
ရည်ခါးဆိုသို့ ရောက်သည်။ ထန်းရည်ခါးကို သောက်ရင်း . . .
အောင်ခင်စိမ့်ထားသော ကြောင်သားကို မြည်းကြသည်။

“လောကမှာ လင်ဆိုကာမျိုးက မယားနဲ့ လိုက်ဖက်သလို
ကြောင်သားဆိုကာမျိုးကလည်း ထန်းရည်နဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးတဲ့ကွ . . .
ဖြူချောမှ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟုတ်မယ် . . . ဟုတ်လိမ့်မယ် အောင်ခင်ရဲ့ ပင်ကျရည်
လေးစာ ဇီဝီတီနဲ့ ကြောင်သားကလည်း နှိုမှနှို ကောင်းမှကောင်းပါစိ
ထားကွာ”

“ခါပြီးရင် . . . ပွဲခင်းထဲ လျှောက်ကြရအောင်ကွာ . . .
အဲသည်မှာ ‘ဂလုံးဂလုံး’ဝိုင်းတွေ . . . တယ်ကောင်းတယ်၊ ဝိုက်ဆံ
ဖောဖောသီသီ ရှိလိုကတော့ကွာ . . . ဂလုံးဂလုံးခိုင်တွေ မျက်ဖြူဆိုက်ပြီ
သာမတ်၊ ငါ ကိုယ်တိုင် ကြိုးဆွဲပြမယ်”

အောင်ခင်က ထန်းရည်ခပ်တွေတွေဖြင့် မောင်ဖြူချောအား ဆွယ်
တော့၏။ ဂလုံးဂလုံးဝိုင်းဆိုသည်မှာ အန်စာတုံးအကြီး(၃)တုံးကို အမြင့်
တွင်စာင်ကာ ကြိုးဖြင့်အောက်သို့ ဆွဲချရခြင်းဖြစ်၏။ အန်စာတုံးတစ်တုံး
တွင် မျက်နှာပြင်(၆)မျက်နှာပါရှိရာ မျက်နှာတစ်မျက်နှာစီတွင် အရုပ်တရုပ်
စီခြယ်နေထားလေ၏။ ငါးရှဉ့်၊ ကျား၊ ကြက်၊ ဟား၊ လိပ်၊ မြေ . . .
စသည်ဖြင့်၊ အန်းစာတုံးဖြုတ်ကျမည့်နေရာ၌လည်း ထိုအရုပ်များကို တစ်
ကွက်စီရေးထား၏။ ငါးရှဉ့်ကြိုက်လျှင် ငါးရှဉ့်ထို၊ ကျားကြိုက်လျှင် . . .
ကျားအရုပ်အထဲကို ထို၊ ပြုတ်ကျလာသော အန်စာတုံး၏ အပေါ်ဆုံး

အရပ်က မိမိကြိုက်နှစ်သက်၍ ထိုးထားသော အရပ်ကောင်
နှင့် တစ်ခုတူလျှင် တစ်ဆရ၏။ နှစ်ခုတူလျှင် နှစ်ဆရ၏။ သုံးခုတူလျှင်
သုံးဆရ၏။ ဤသို့ ထိုးသားများအဖို့ ကြိုးဆွဲအပေါ်တွင် အားကိုး
အသားပြုကြရ၏။ ကြိုးဆွဲတော်လျှင် အခြေအနေကောင်းသလောက်၊
ကြိုးဆွဲညံ့မည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ပါလာသမျှ ပြောင်ပေရော့ . . . ။

ခု . . . အောင်ဒင်က မောင်ဖြူချောအား ဆွယ်တရားဟော
ဆွဲနိုင်လေပြီ။ တစ်အောင်ကလေးပင် မဆွယ်လိုက်ရ၊ စိတ်ဝင်လျှင် တိပ်
ပေါ်အထိ လိုက်မည်သူဖြစ်သော မောင်ဖြူချောအဖို့ ထန်းရည်ခါး၏
တန်ခိုးသတ္တိကြောင့် သွေးတွေကြွလျက် နေရာမှ ငေါက်ခနဲထိလိုက်သည်။

“အိတ်ထဲမှာ ဖောဖောသီသီရှိလို့က . . . ဂလုံးဂလုံးဒိုင်တွေ
မျက်ဖြူဆိုက်ရမယ် . . . ဟုတ်လား . . . အောင်ဒင်”

“သေချာတာပေါ့၊ ဖြူချောရာ၊ သေချာတာပေါ့၊ မင်းမယုံရင်
ကြောခင်မှာပဲ လက်တွေ့မျက်ပြင်တွေ့ရပါစေမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း လုပ်လိုက်လေ . . . ကြာသလားလို့၊ ငွေကြေး
အတွက် ဘာမှပမူနဲ့ အောင်ဒင်၊ ငါ့မှာ အပြည့်အစုံပါတယ် . . . ”

“သိပါတယ် . . . ဖြူချောရာ၊ မင်းက ရွာမှာ သူငွေသား
ဆိုတာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သို့ဖြင့် မောင်ဖြူချောတို့တစ်သိုက် ပွဲဈေးခင်းထဲ ရောက်သွား
လေတော့သည်။ ဂလုံးဂလုံးဒိုင်းမှာတော့ လူတွေက အုံနေသည်။ ကိုယ်
ထိုးထားသော အရပ်ကျလျှင် ဟေးခနဲ၊ ဟားခနဲ အော်ကြဟစ်ကြသည်။
ကိုက စိတ်သွေးကြွရောမင်၊ အောင်ဒင်က သည်ရွာရှိလူကြီးအိသားဆိုတော့
အောင်ဒင်တို့ ဒိုင်းထဲဝင်လာသောအခါ ထိုးသားအဖို့က ဖယ်ပေးလိုက်
ကြသည်။

“ဘယ်လောက်ထိုးထိုး . . . လက်ခံတယ်နော်”

“စိတ်ချ . . . စိတ်ချ . . . ကြိုက်ရင် ကြိုက်သလိုထိုးမယ်။

အယ် တော့မှ သွေးမနည်းဘူး . . . အဲ . . . ကျွပ်တို့ကိုယ်တိုင်
ကြီးဆွဲမှာနော်"

"ဆွဲပါဗျာ . . . ဆွဲပါ . . . စိတ်ကြိုက်သာဆွဲပါ"

ဒိုင်နှင့် ထိုးသားတို့ သဘောတူပျံ့သွားလေသောအခါဝယ် . . .
မောင်ဖြူချောက သူ့စိတ်ကြိုက်အရုပ်ပေါ်တွင် ငွေထပ်သည်။ ကျန်ထိုးသား
များကလည်း သွေးကောင်းလှစွာသော ၎င်းကိုအားကျလျက် ၎င်းထိုးရာ
အရုပ်ပေါ်လိုက်ထပ်၏။ အောင်ခင်ကလည်း ၎င်းတို့ထိုးရာ အရုပ်ကျအောင်
အန်စာသုံးတုံးအပြိုင်တင်ထားရာမှ ပထမဆုံးအတုံးကို လွှတ်ချ၏။

"ဟာ . . . ကြက် . . . ကြက်ကျတယ်"

ထိုးထားသည့် အရုပ်က လိပ် . . . ကျလာသည်က ကြက်
တစ်ခုတော့ လွဲပေပြီ ကိစ္စမရှိသေး။ နောက် နှစ်တုံးကြီးများတောင် လှိမ့်ချ
ရောကျန်သေးသည်ပဲ။

"လာပြီကွ . . . လိပ်ကျမ်း . . . လိပ်"

သို့ကလို့ အော်ဟစ်ပြီးသကာလ အောင်ခင်သည် ဒုတိယမြောက်
အန်စာတုံးကို လှိမ့်ချလိုက်လေ၏။ အန်စာတုံးလည်း သစ်သားပြင်ပေါ်
ဂလုံး ဂလုံးမြည်သံနှင့်အတူ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

"ဟား . . . လိပ်ကွ . . . လိပ် . . . လိပ်"

မောင်ဖြူချောအပါအဝင် လိပ်ထိုးထားသူများ ပျော်သွားကြလေ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်တစ်ပွဲမှာတော့ ကျိန်းသေပေါက် မိမိတို့ထိုး
ထားသော အရုပ်မှ ငွေကြေးတစ်ဆ အမြတ်ရလေပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်တုံး
မှာလည်း လိပ်ဖြစ်ပါက နောက်တစ်ဆရလိမ့်မည်မှာ အသေအချာ။

"ကိုင်းဟေ့ . . . ဝါတန်မိုးနဲ့ နှစ်ဆတိုးရအောင် . . . လာစမ်း
ဟေ့ လိပ်"

အောင်ခင်က ကြီးကို အသာကလေးပင် ဆွဲချလိုက်သည်။ ဤ
တွင် ကြီးပေါ်မှေးတင်လျက်ရှိသည့် အန်စာတုံးသည် ဂလုံးဂလုံးမြည်သံနှင့်
အတူ လိမ့်ဆင်းလာပြီ။ . . လိပ်ကျနေသော ဒုတိယမြောက်အန်စာတုံးကို

ကြက်ရုပ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ လိပ်ကျနေသော အန်စာတုံးသည် လည်
ဆင်းသွားပြီး ကြက်ရုပ်ပြောင်းသွားလေတော့၏။ နောက်ဆုံးကျလာခဲ့သော
ဆန်တုံးကား ကျားရုပ်တည်း။

“ဟာ . . . တောက်၊ သွားပါပြီကွာ”

အန်စာတုံး၏ မြင်ကွင်းမှားကား ကျားရုပ်ကတစ်တုံး၊ ကြက်ရုပ်
တစ်တုံး၊ အကယ်တော့ ကျားရုပ်ထိုးထားသူသည် မိမိထိုးထားသော ငွေ
ပုဒ်အတိုင်း အလျော်တစ်ဆရပြီ။ ကြက်ရုပ်ထိုးထားသူဆိုလျှင် ထိုး
ထားငွေ၏ နှစ်ဆရပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ ခင်းထားသော ဇယားကွက်၌
ကျားအကွက်၊ ကြက်အကွက်တွင် ထိုးထားသည်များ မရှိ၍ . . . ကျန်
အကွက်များ၌ ထိုးထားငွေအားလုံးကို ဒိုင်က စားသွားလေတော့၏။

ထိုရောအခါ . . . မောင်ဖြူချောအဖို့ မခံချီမခံသာ ဖြစ်ပီ
မည်။

မိမိ၏ ကံကြမ္မာကို မိမိသာ မနုတီးလိုပေသည်။ တစ်ပါးသူ
ကြီးဆွေရာအပေါ် မိမိကံကြမ္မာကို ဘာကြောင့်ပုံပေးထားရပါမည်နည်း။ လွှဲ
ပေးထားရပါမည်နည်း။ သည့်အတွက်ကြောင့် အောင်ခံနေရာကို ယူကာ
သူ့ကိုယ်တိုင် ကြီးဆွေတော့မည်။ ဒိုင်ကလည်း . . . လက်ခံသည်။ သို့
မောင်ဖြူချောသည် ကြီးကို ကိုင်သည်။ သူနှစ်သက်ရာ အရုပ်အပေါ်
ငွေတွေထပ်လိုက်သည်။ ထိုးသားအချို့ကလည်း သွေးကောင်းလှစွာ
သား ၎င်းအား ယုံကြည်စိတ်ဝင်လျက် ၎င်းထိုးထားသော အရုပ်အပေါ်
ငွေများ ထပ်လိုက်ကြသည်။ မောင်ဖြူချောနှင့် ထိုးသားများ၏ ငွေတို့သည်
သည့်ရုပ်အကွက်တွင် အဖွေးသား။

“ကိုင်း . . . လာကွာ . . . ငါးရှဉ့်”

“ဂလုံး . . . ဂလုံး . . . ဂလုံး”

“ဟာ . . . ငါးရှဉ့်ဟေ့ . . . ငါးရှဉ့် . . . ဒါမှ တစ်ရွာသား

တစ်ရွာသား။ နောက်တစ်လုံး လိုမို့ချလိုက်စမ်းပါဦး . . .
တစ်ရွာသားရေ”

“ကိုင်း . . . လာပြီကွ . . . လာပြီ”

“ဂလုံး . . . ဂလုံး . . . ဂလုံး”

“ဟယ် . . . ကျပြန်ပြီဟေ့ . . . ငါးရှဉ့်”

ကိုယ်တိုင် ကြိုးဆွဲနေသူ မောင်ဖြူချောဝင်လျှင် ကိုယ့်ကျေ
ကို ကိုယ်သပ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ကုသိုလ်ကံကား . . .
သူတို့အပေါ် မျက်နှာသာပေးလေပြီဟု မှတ်ယူလိုက်၏။

“လာကွာ . . . နောက်တစ်တုံး”

“ဂလုံး . . . ဂလုံး . . . ဂလုံး”

“ဟိုက်ရှားပါး . . . ငါးရှဉ့်ကွ . . . ငါးရှဉ့်”

ငါးရှဉ့်တို့ထားသူများအားလုံးပင် အလျော်ငွေသုံးဆရာမှာပို တွေ
သွားကြလေ၏။ ထိုးသားများပျော်သကဲ့သို့ မောင်ဖြူချောလည်း အလျော်
ကြီး ပျော်ရလေသည်သာ။

“အောင်ဒင်ဇေ . . . ထန်းရည်ခဲအပြည် . . . သွားဆွဲဦးကွာ
ဟောဒီမှာ ဝိုက်ဆံယူသွား”

“စိတ်ချ ဖြူချော . . . စိတ်ချ စိတ်အေးအေးထားပြီးတော့
ဆွဲနေနော် . . . ငါသွား ယူလိုက်ပါ့ပယ်”

မောင်ဖြူချောအဖို့ သည်ကြိုးဆွဲရသော လောင်းကစားအခ
တွင် ရင်တဖိုဖိုနှင့် နှစ်သက်မှု မျှသွားခဲ့လေပြီ။ ထန်းရည်ကလေးကလေး
အဝင်ကောင်း၊ ကြောင်သား အပြည်ကလည်း ဝါးလိုကောင်း၊ ကြိုးဆွဲရာ
ကျလာသော အန်စာတုံးမျက်နှာပြင်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ရင်ဖိုစ
တကယ်ကောင်း . . . သည်လိုမျိုး အကောင်းတွေကြောင့် မောင်ဖြူချော
အဖို့ ထိုင်ရာမှ မထချင်တော့ပြီ။ ပစ္စက္ခမျက်မှောက်ကာလ၌ သူ့အာရုံထ
အသောက်အစား၊ လောင်းကစားမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ၊ မုဆိုးမ ပိခင်ကြီး
လည်း အမှတ်မရ။

စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ အဲသည်နေ့ညက မောင်ဖြူချောတစ်
ယောက် . . . နိုင်မလိုလိုနှင့် ပါလာသမျှ ငွေကြေးထိုး တက်တက်ပြောင်
သွား၏။ သည့်အတွက် ထပ်မံဆော့ကစားလိုသော အာသီသကို ချိုးနိုင်၍
မရနိုင်သဖြင့် . . . ရွာခံဖြစ်သော အောင်ဒင်ထံမှ ချေးငွားကြည့်သေး၏။
အောင်ဒင်က . . . လူပါ။ ငွေမချေးနိုင်လျှင် မချေးနိုင်ဟု မပြော
ယဉ်ယဉ်ကလေးဖြင့် စကားကို လမ်းလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ မျက်လှည့်လိုပါပဲ ဖြူချောရာ ဝေါလားလိုက်
ပျောက်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဝေါလားလိုက်ပါပဲ။ သစ်တောပြင်စဉ်
မြက်မြင်တုံး ဝှံ့လုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်၊ ကြွတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့
ဆိုသလိုပါပဲကွာ၊ လူပျောရင် လူနဲ့လိုက်၊ ငွေပျောရင် ငွေနဲ့လိုက်တဲ့ကွ
ဖြူချောရ . . . ”

“ငွေနဲ့ လိုက်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်မလဲ . . . ငွေ၊ ချေး
လို၊ ငှားလိုကလည်း အသိတွေကမနို့ ကိုယ့်ခေါ်ကိုယ့်ရွာမဟုတ်တော့
ဘယ်သူတွေဆိုကမှ မရဘူး။ အိမ်ပြန်ယူဖို့ကလည်း ညဉ့်နက်ကြီး ခရီး
ကလည်း နီးနီးနားနားမဟုတ်”

“ဖြူချောရာ မင်းနှယ်ကွာ၊ ပစ္စည်းခိုရင် ငွေရှိတာပေါ့၊ ခု မင်းမှာ
စက်ဘီးပါလာတယ် မဟုတ်လား။ အဲသည် စက်ဘီးကို ဆစ်ပါင်တာပြီး
ကစားပေါ့ကွ”

“ဟာ . . . ဟုတ်ပေသားပဲကွ . . . ဒီလိုကွဲတာ အောင်ဒင်
တို့က မဆိုဘူး”

ဉာဏ်ကြီးရှင် အောင်ဒင်၏ အကြံပေးဖြင့် လုပ်ငန်းခိုင်းမှာပဲ
ပေါင်သည်။ ဒိုင်ကလည်း “မနက်ဖြန် လာမငွေကလွှဲ အထူးဆိုသည့်
စကား အရ အပေါင်ခံသည်။ သို့ဖြင့် စက်ကစားပြန်သည်။ တစ်ပွဲနိုင်လိုက်

သုံးပွဲလောက် ဆက်ရှုံးလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး ပေါင်ထားသော စက်ဘီးကို အပြတ်ဖြတ်ကာ ရောင်းချပြီး ဆက်ကစားသည်။ နောက်ဆုံး မျောသွားသောငွေကို ငွေဖြင့်လိုက်ရင်း . . . ငွေလည်းကုန် ပစ္စည်းလည်း မြောင်း

နဂိုကတည်းကမှ ပညာရေးအပေါ်တွင် သိပ်ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရှိခဲ့လေသော မောင်ဖြူချောသည် လောင်းကစားဘက် အာရုံနှစ်မိလေသောအခါ ဘာပြောစရာ ရှိမှာတဲ့နည်း။

“သင်းအုံရယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်မချစ်ရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ခု နင့်ဟာက ချစ်သလို မဟုတ်ဘဲ နှစ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ သည်အရွယ်ဟာ ပညာရှာရမယ့်အရွယ်ဟဲ့၊ ခု ပညာမရှိဘဲ မကောင်းတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေတာ . . . ကလေးရဲ့အနာဂတ်ဟာ တွေးလေတွေးလေ ရင်မအေးစရာပဲ ကြည့်လည်းလုပ်ဦး သင်းအုံ”

“ဘကြီးငြိမ်း ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့အဖေမယ့် ဘကြီးငြိမ်းရယ် သူ့ခမျာ ဖတသိုးလေးရယ်မို့ . . . သနားပြီး အစစအရာရာ ပစ်ပယ်ထားလို့မရဘူး အပေါင်းအသင်းမကောင်းရင် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား မသင့်ရင် ပျက်စီးတာ လွယ်လွယ်ကလေး။ ဒီတော့ ဖြူချောကို ဖြို့ပို့လိုက်ပါလား။ အဲဒီမှာ ငါ့ . . . အသိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိတယ်။ အဲဒီကနေ ကျောင်းတက်ပစေပေါ့ . . . ဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း . . . သားကလေး လိမ္မာရေးခြားရှိပို့ ကောင်းတဲ့အကိုင်၊ စိမ့်ရတော့မှာပဲ ဘကြီးငြိမ်းရယ် . . . ”

သို့ဖြင့် . . . ရပ်မိရပ်ဖအချို့ရဲ့ အကြံပေးချက်များအတိုင်း မောင်ဖြူချော၏ အနာဂတ် ခန့်လမ်း ချောမွေ့စေဖို့အတွက် ငွေကုန်ကြေး ကျခံကာ မြို့သို့ပို့သည်။ ဤတွင် မောင်ဖြူချောတစ်ယောက် အမြင် တွေ ပိုကျယ်လာသည်။ အတွေ့အကြုံတွေ ပိုရလာသည်။ မြို့သား အပေါင်း အဖော်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

သို့ရာ၌ ကောင်းသောအမြင်တွေ မဟုတ်၊ ကောင်းသော အတွေ့ အကြုံတွေ မဟုတ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအသင်းတွေ မဟုတ်၊ မိခင်က ပေးလိုက်သော ငွေ၊ ဆင်လိုက်သော ရွှေတိုရွှေစများက သူ့ဝန်းကျင်၌ အပေါင်းအသင်းများ ဝန်းရံစေခဲ့သည်။ ဒါကိုပင် မောင်ဖြူချောအဖို့ အဟုတ်ကြီးထင်ခဲ့ချေ၏။

မြို့ကျဉ်းတွေဟုဆိုရမည့် အပေါင်းအသင်းတွေက မြို့ချောအား လိုင်းစုံအောင် သွန်သင်ပေးကြ၏။ သည့်အတွက် ကျေးတောသား မောင်ဖြူ ချောသည် အရက်ကလေး တပြုပြင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဆေးခြောက်ရွတ်လာ၏။ မကောင်းသော မိန်းမများ၏ ရင်ခွင်၌ အိပ်စက်လာတတ်၏။ မူးယစ်ဆေးဝါး ကို သုံးစွဲတတ်လာခဲ့၏။ နဂိုမူလ ရွာမှထွက်လာစဉ် ရည်ရွယ်ချက်တို့သည် အပျော်အပါးဖက်၊ လောင်းကစားဖက်၊ အသောက်အစားဖက်ရင်း၊ ပျက် ယွင်းသွားခဲ့ချေပြီ။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ဆိုသည် ဝေလာဝေး ထိုအချိန် ထို ကာလမှာ . . . ရွာတွင် ကျန်ရှိနေခဲ့သော ပီခင်ကြီး ဒေါ်သင်တို့ခမျာ လူကြီး ချောက်ပိစီးနိပ်စက်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် တရောင်ရောင်ပြစ်နေသော ကာလ၊ အရင်းအနှီးတွေက ပြန်မထည့်နိုင်၊ ရသမှု မောင်ဖြူချောအတွက် ပိုပိုပေးနေရလေရာ . . . ရှေးဆိုင်ထဲ ပြန်မထည့်နိုင်၊ သည်တော့လည်း နဂိုမူလကုန်စုံဆိုင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်မရုံနိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်နဲ့ဆည်း သက်သက်သာ ဟောင်းလောင်။

ထိုအခါ ထိုကာလမှာပင် မောင်ဖြူချောထစ်ယောက် မကြွပေဘဲ တော့ဘဲ ပိန်လိုညစ်ပတ်မွဲထပ်ထပ်ဖြင့် . . . နိုးကြောင်းနိုးထက် ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။

“ဟယ် . . . သားလေး . . . သားလေး။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်၊ နေထိုင်မကောင်းလို့ ပြန်လာတာလား။ အမေ့ကို ပြောရော့ပေါ့ကွယ်၊ အမေ ရန်ကုန်လိုက်လာပြီး ပြုစုမှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် အမေ့ကိုလွှမ်းလို့ ပြန်လာတာလား။ အောင်မယ်လေး . . . လေး . . . အမေလည်း သားကို လွမ်းလိုက်သမှ . . . သားထွက်သွားကတည်းက . . . ခုထိဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဘာစားချင်သလဲဟင် . . . သားလေး။ အမေ့ကို ပြောအမေလေ . . . သားကြိုက်တာတွေ မှန်သမျှ အကုန်လုံး ပြည့်စုံအောင် စီမံပေးမယ် . . . ”

မိခင်ကြီးစေ့မှာ အလွမ်းတွေသယ်၍ ကောင်းနေသလောက် သားဖြစ်သူ မောင်ဖြူချောမှာတော့ ငေးငေးနိုင်နိုင်။ သူ သည်ရွာကို ပြန်ရောက်လာခြင်းမှာ သူတည်းခိုရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဘုန်းတော်ကြီး မသိအောင် ခိုးယူရောင်းချပြီး တစ်နေရာ၌ အားရအောင် သုံးစွဲဖြုန်းတီးလျက် ဗြတ်လပ်သွားသောအခါမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းမင်း အပေါင်းအသင်းတွေ ဆိုသည်က သူ့လက်ထဲ ငွေစကြေးစေ့များ အချို့ပယ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် အပါး၌ အံ့ခဲနေသလောက်။ ငွေအချို့အစွဲပြတ်ပြီဆိုသောအခါ ဖဲခွာကြလေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ မပြန်ခဲ့သဖြင့် အပေါင်းအသင်းတွေထံ ခေတ္တခဏမျှ ခိုနားဖို့ရာ ကြီးစားကြည့်သေး၏။ တယ်အပေါင်းအသင်းကမှ လက်သင့်မခံခဲ့။

“ဝေးဝေးနေစမ်းပါ . . . ဖြူချောရာ . . . တို့အိမ်က သိလို့များကတော့ ပြဿနာပဲဟေ့”

“နောက်ပြီး . . . မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စက . . . နည်းနည်းစရာနော့ ကိစ္စ မဟုတ်တူးနော်”

“အေး . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တို့တစ်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်ရင် . . . မင်းကြိုက် ဟိုဟာဒီဟာလေး ချိန်ချိန်ထိုးထိုးအတွက် ငွေကို ဖန်တီးခဲ့ကွာ။ များများကလေး ပါပလေ့စေနော် . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . လျှံမှဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ညစ်ကျယ်လေးတော့

လုပ်မလာနဲ့. . . "

"ဟုတ်တယ် ပြူးချော. . . သူပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မင်းက
ရွာမှာ သူငွေသားဆို၊ မင်းအမေက မင်းလိုတာမှန်သမျှ အကုန်ပေးတတ်
တယ်ဆို၊ ဒီတော့ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းရအောင် အပွေတောင်းလာခဲ့ကွာ၊
အပွေရရင် ဒီမှာ လုပ်ငန်းကလေးတစ်ခုခုလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် တို့အသိကုမ္ပဏီ
မှာ ဖက်စပ်ရှယ်ယာဝင်. . . ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ ဒီတော့ စိတ်ကူး
မလွဲနဲ့ကွာ၊ ရွာသာပြန်. . . မင်း ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာနဲ့
ဒီဥာဏ်ရောက်ပြီသာမှတ်"

မောင်ပြူးချောအဖို့ နားယံထဲ၌ အပေါင်းအသင်းတို့၏ တိုက်
တွန်းစကားများက ဧဝဝနေသည်။ မိခင်အိုကြီး ဘာပြောတာဆိုနေသည်
ကိုပင် အမှတ်မရ။

သည်တုန်းမှာပင်. . . အာခေါင်တွေက ယားယံလာသည်။

အကြောတွေက. . . တုံ့ဆိုင်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ကျောက်
ယားသလိုလို. . . ပေါင်တွင်းသားတွေကပဲ ယားယံသလိုလို၊ ပြီးတော့
တဝါးဝါးသမ်းကာ. . . သွားရည်တစ်ချို့ စီးကျလာသည်။

"ငါ့သားလေး. . . ခန့်ပန်းလာလို့နဲ့ တူတယ်၊ ဒါဆို အိပ်ရာမှာ
လုံနေလိုက်လေ သားရဲ့ အမေ. . . သားအတွက် တစ်ခုခု စီမံလိုက်ဦး
မယ်"

မိခင်အိုကြီးမမျှာမှာတော့ သူ့လူကြီးရောဂါကိုပင် အမှတ်မထား။
ဂရုမပြုနိုင်တော့ဘဲ. . . အားမကိုးရသည့် သားအတွက် ဂရုစားစိတ်တွေ
ယိုဖိတ်နေပြန်သေးတော့သည်။

"အမေ. . . "

ပြူးချောနှုတ်ဖျားမှ ပေါ်ထွက်လာသော အာခေါင်ခြစ်သံက အက်
ကွဲစူးရှနေသည်။

"သား. . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . . ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်"

"ကျွန်. . . ကျွန်ကို အပွေပေးပါ"

“ဟင်. . .”

မျှော်လင့်မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ မိခင်အိုကြီး
များ ဘာကိုနားလည်ရမုန်းမသိဘဲ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ကျွန်ကို. . . အမွေပေးပါ၊ ကျွန် အမွေလိုချင်တယ်၊ အမွေ
ရပြီးရင် ရန်ကုန်ကို ပြန်မယ်၊ အခု. . . ကျွန် အမွေလိုချင်လို့ ပြန်လာ
တာ”

“ဘယ်. . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ လူလေးရယ်၊ ဟောဒီ
မှာ သားမျက်မြင်ပဲ အမေ ပိုင်ဆိုင်သမျှဟာ. . . သားပိုင်ဆိုင်တာပဲပေါ့၊
အမေ မရှိတဲ့နောက် ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ သားဆီရောက်မှာချည်းပဲ၊
အမေမှ မသေသေးဘဲ သားရယ်. . .”

“အို. . . ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ”

“ဒီမယ် လူလေး၊ အမေ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ၊
အမေဟာ. . . ခုတစ်လော ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ အလုပ်လည်း
မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုင်တောင်မှ ပြုတ်နေပြီ။ ရှိတာလေးနဲ့ စားနေရတယ်၊
အမေ ရှာဖွေလို့ရသမျှ အမေ ဘာမှ မသုံးစွဲရဘဲ သားအတွက်ချည်းပဲ
ပို့ပို့ပေး နေခဲ့တာပါကွယ်”

“အို. . . မကြားချင်ဘူးဗျာ၊ အမွေပေးမှာလား. . . မပေးဘူး
လား ပြော. . .”

“ဟဲ့. . . လူကလေး မကြမ်းတမ်းနဲ့လေ. . . အမေ့မှာ
ဘာမှ မရှိတော့ဘူး. . . ဟောဒီအိမ်ရယ် ခြံပိုင်းရယ်ပဲ ရှိတော့တာ”

“ဒါဆို ရသလောက်နဲ့ရောင်းပြီး ပေးလိုက်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် အမေ့အဖို့ နေစရာပျောက်ပြီပေါ့”

“အို. . . ဒါတွေ ကျွန်ဘာမှ မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး။
အမေ့ဘာသာ ဖြစ်လဲလို့နေပေါ့. . .”

မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်တွေကြောင့် ဒေါ်သင်းအုံခမျာ ဝမ်း
ပန်းတနည်းဖြစ်လာသည်။ ယူကုံးမရ ဖြစ်လာသည်။ သည့်အတွက် မျက်

သည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ သည်အခိုက် . . . မောင်ဖြူချော
အား ကိုယ်ဝန်မရခင် . . . ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး . . . ပြောဆို
ခဲ့လေသော စကားက နားယံတွင်း ပြန်လည်ရှိက်ခတ်လာခဲ့သည်။

“ဝမ်းသာမှုနောက်မှာ ဝမ်းနည်းမှုဆွေးစရာတွေ ပျံ့နေတယ်၊
အအေးရှိရင် အပူ၊ အဖြူရှိရင် အမည်း၊ ဘယ်အရာမှ ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ
မရှိဘူး။ အမြိုက်နီဇွန်စခန်းကို မဆိုက်သေးသမျှတော့ ဝဲသြဃသံသရာ
မှာ လည်ပတ်နေရဦးမှာပဲ”

သိပ်မှန်သော . . . စကား သည်သာကလေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်
ခဲ့စဉ်၊ စတင်ဖွားမြင်ပြီး လူမမည်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ဝမ်းသာရသလောက်၊ ခုကျ
တော့လည်း ဝမ်းနည်းမှုဆွေးစရာတွေ ဖြစ်လာရလေပြီတကား။

“ဟော . . . အမေ့နားမှာ နားကပ်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဖြုတ်
ခေါ”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ လူကလေးရယ်၊ အဲဒါ မင်းအဖေ အမေ့ကို အိမ်
ဆောင်ဦးတုန်းက ဆင်ပေးတဲ့ နားကပ်ကလေးပါ”

“အိုဗျာ . . . ခင်ဗျားကြီးပေးမှာလား . . . မပေးဘူးလား”
ရင့်သီးသော အသုံးအနှုန်းများ၊ ရိုင်းပျသော အပြုအမူများ-

“သား . . . မင်း . . . မပိုက်ရိုင်းနဲ့ ခေန်၊ ဂိုဏ်းသင့်လိမ့်
မယ်”

“ဘာ . . . ဂိုဏ်းသင့်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးတို့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်
အဲဒါ ကျုပ်ကို မွေးလာခဲ့တာ၊ မွေးလာတော့ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ယူရ
တယ် . . . ပေးထိုပေးခေန် . . . မပေးရင် နားရွက်ကို ဖြုတ်ပြီးတော့ကို
မလုပ်”

ပူးယစ်ဆေး၏ တန်ခိုးကြောင့် ဖြူချောမှာ ပိခင်ကို ပိခင်ဟူ၍
မသိတော့။ ဖြုန်းဆို မီးဖိုချောင်အတွင်းကို ဓားယူဖို့ ဝင်သွားသည်။ ထို
အခါမှာပင် အမေအိုလည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေး
တော့သည်။

ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ပြေးစမ်း၊ ပြေးစမ်း။
သင်္ခယောကံထိ ပြေးနိုင်မတဲ့လဲ . . . မိလိကတော့ နားရွက်သာမက
ဘူး ခေါင်းပါ ဖြတ်ပစ်မယ် . . . ”

ပြေးသူနှင့် လိုက်သူ။

ပြေးသူက . . . မိခင်အိုကြီး . . . လိုက်သူက . . . သား
ပြီးတော့ ဘေးနှင့်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အခြေအနေကြောင့် ခွေးတွေ ဝိုင်းဟောင်ကြ
တော့သည်။ ရွာက လူတွေ ထွက်ကြည့်ကြသည်။ မြင်ကွင်းကို မြင်ရ
တော့ တအံ့တသြ။ ထိုစဉ်မှာပင် . . . ရွာထိပ်သို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့
ရောက်လာကြပေပြီ။ လာရင်းကိစ္စက . . . ဖြူချော ဘုရားစိုးသည်ကိစ္စ။

“တစ်ယောက်မှ အနားမကပ်နဲ့နော် . . . ကပ်တာနဲ့ ဝတ်
အမြတ်ပဲ . . . ”

ဖြူချော၏ အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြောက်စပွယ်အော်ဟစ်သံကြောင့်
ရွာသူရွာသားများ မကပ်ဝံ့ ဒေါ်သင်းအံ့ တစ်ယောက် ကံကောင်းပါစေ
ဟုသာ ဆုတောင်းနေကြရတော့သည်။

“ဖြူချောတစ်ယောက် . . . လူ့အသိစိတ် ပျောက်သွားပါပေါ့
လား။”

“သင်းတော့ . . . ကံကြီးထိုက်ဖို့ သေချာပြီ။”

“ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ပြစ်မှားနေပြီ . . . ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ချက်တွေပေး၍ လိုက်ကြည့်ရင်း
မှပင် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာ၌ ဒေါ်သင်းအံ့ခမျာ အမောဆို၍ လဲကျသွား
ရှာသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။
အသာတကြည် တောင်းတုန်းက မပေးဘဲ တင်းခံနေတဲ့ ဟာမကြီး ခု
နားရွက်ဖြတ်ခံရတော့မယ် . . . ဇက်ဖြတ်ခံရတော့မယ် . . . ကိုင်း . . .
လာပြီဟေ့ . . . ငါလာပြီ။”

အသံနက်ကြီးဖြင့် ၎က်ကြီးတောင်စားကို မိုးကာ ဝင့်ကာဖြင့်
ဖြူချောလိုက်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . . ကြည်လင်နေသော မိုးကောင်း
ကင်းသည် ရုတ်တရက် အံ့ဆိုင်းလာပြီး လျှပ်တွေ တဝင်းတဝင်းဖြစ်လာ
သည်။

“သာ . . . လူလေး . . . အဖေတောင်နန်းပါတယ် သားရယ်”

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဟာ မရဘူး . . . မရဘူး . . . ကိုင်း
သေရတော့မယ်ပေါ့ . . . ”

လဲကျသူနှင့် လှမ်းလာသူ . . . အကွာအဝေးကား သိပ်မရှည်
လျားတော့ ထိုစဉ်မှာပင် ဖြူချော၏ ရှေ့၌ မြေကြီးသည် အက်ကွဲလာ၏။

“ဟာ . . . အား”

အက်ကွဲသော မြေကြီးထဲသို့ ဖြူချောကွဲကျသွား၏။ လက်က
မားလဲ လွတ်ကျသွား၏။

“အား . . . အမလေး . . . ပုတယ်ဗျ . . . ပုတယ်
ကယ်ပါဦး ကယ်ကြပါဦး”

တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့ဝင်သွားသည်မှ ဒူးဆစ်မှ ခါးလည်၊ ခါးလည်
မှ ရင်စို့။

“ဟာ . . . ဖြူချော . . . ဖြူချော . . . ဖြူချောကို
မြေဖျိုးပြီဟေ့”

“ဟေ့ . . . နောက်ဆုတ် . . . နောက်ဆုတ်၊ အနားကို
မကပ်ကြနဲ့၊ ပုတယ်”

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . . ပုတယ် . . . ပုတယ်”

မည်သူမျှ အနားကပ်၍ မရတော့၊ ဖြူပွေး၏ ဝန်းကျင်အနီးမှာ
တော့ အပူတွေဟပ်နေသည်။ မြေအက်ကြောင်းတွင်မှ ပီတောက် ပီလွှဲ
များ အညွန့်တက်လာသည်။

“အား . . . ”

သည်အသံကား . . . ဖြူချော၏ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သွား

သံတည်း။

ထိုအသံဆုံးသည်နှင့် ဖြူချောလည်း ပြေကမ္မလာအတွင်း နုံး
နုံးမြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ထိုရောအခါ အပူဓာတ်တို့ လွင့်ပြယ်
သွားကြလေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လည်း မည်းမှောင်နေရာမှ ကြည်
လင် ဝင်းပလာပြန်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အခင်းဖြစ်ရာသို့ ရဲတပ်စွဲဝင်များ ရောက်
ရှိ လာကြပါချေပြီ။

နိဂုံးကမ္မတ် ဓာတ်လမ်းချုပ်ပါပြီ။
အမေကို အမေမှန်းမသိ၊ ဘုရားကို ဘုရားမှန်းမသိ။

ကျူးလွန်သော ဖော်ကားသော ငမိုက်သား ဖြူချောအား လောက
ငရဲက ပစ္စုပ္ပန်မှာပင် ဒဏ်ခတ်ခဲ့ချေပြီ။ အံ့ဩစဖွယ်ကောင်းသော ထူး
ဆန်းလှစွာသော အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မြင်တွေ့ကြရသူအပေါင်း တုန်
လှုပ်နေကြပါပြီ။ သတိသံဝေဂတွေ ရနေကြပါပြီ။

ကလျာဏီစ ကလျာဏံ။
ပါပကာရီစ ပါပကံ . . . ဟူသော တရားစကားရှိ၏။

ကောင်းမှုပြုသူကို ကောင်းမှုပြုသည့်အလျောက် မကောင်းမှုပြု
သူကို မကောင်းမှုပြုသည့်အလျောက် လောကကြီးက ချီးမွမ်းခြင်း၊ အပြစ်
ဒဏ်ခတ်ခြင်းများ ပြုလေ့ရှိ၏။

ခေတ်ကာလ လူငယ်လူရွယ်များ ဖြူချောကဲ့သို့ သားသိုး သား
မိုက်များ မဖြစ်ရလေအောင် ဆင်ခြင်သတိ ရှိကြပါစေသတည်း။

နန္ဒာမိုးကြည်
(၇-၁၀-၂၀၀၅)

Handwritten text in a non-Latin script, likely Bengali, located in the lower-left quadrant of the drawing. The text is written in a cursive, somewhat illegible style. It appears to be a signature or a set of notes related to the artwork.

ရေအောက်ဘိညာဉ်မောင်နှမ

(၁)

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတန်ကြာသောကာလက ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်
အဓိကရ ရေကန်ကြီးများမှ အထိတ်တလန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းဆန်း
ကြောင်းကို ဝတ္ထုသဖွယ် ပြောပြ ရေးပြတော့ တစ်နေ့ သူငယ်ချင်း အချို့သား
မိတ်ဆွေတစ်ဦးကလည်း ကျွန်တော့်နေအိမ်သို့ ပေါက်ချလာကာ-

“ညိုမှိုင်းရေ နှင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ဟဲ့”

“ဘာလဲ မသိတာ”

“နင် စက်ကန်ကြီးတစ်ဝိုက်က သဲရေအခြောက်ကြမ်းတဲ့အကြောင်း
ဝတ္ထုရေးနေတယ်ဆို”

“အေးလေး ကိုယ်တွေ့ဂန္တီရဇာတ်လမ်းတွေဥစ္စာ ရေးတာပေါ့”

“ငါ့မလဲ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးလို့ဟဲ့”

‘ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုကြုံရတာလဲ မသိတာ’

“ဒီလိုဟဲ့ ညှိနှိုင်းရဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ငါက အမှန်တကယ်ကို သေချင်တာဟဲ့”

“ဟာဗျာ၊ သူများတွေ အသက်ရှည်ချင်ရတဲ့အထဲ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အစောကြီးသေချင်တာလဲ”

“အကြောင်းရှိတာကိုး ညှိနှိုင်းရယ်၊ ငါ တစ်နေ့ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ကောင်းများရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်တာနဲ့ အဲဒီ စက်ကန်(ရေကန်)ထဲကိုဆင်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ကြံသတ်သေတာကလား”

“အဲဒါ သေရောလားဗျ”

“သေမှတော့ နင့်ကို ဒီအကြောင်း ငါက ပြန်ပြောနိုင်မလား တဲ့အဲ့ရဲ့ မသေလို့ပေါ့”

“မသေဘူးဆို ရေကူးတတ်လို့နေမှာပေါ့ မသိတာရာ”

“ငါ ရေ လုံးဝ မကူးတတ်ဘူး”

“ရေမကူးတတ်ဘဲ ရေကန်ထဲဆင်းသေတာ မသေပုံထောက်ရင် လူတွေတွေ့ပြီး ကယ်လို့ပဲ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါကို ပြောချင်လို့ပေါ့ စာရေးဆရာကြီးရယ်၊ ကယ်တာတော့ ကယ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအရင်ကယ်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“လူမကယ်ရင် ဘယ်သူကယ်တာတုန်းဗျ”

“တစ္ဆေက ကယ်တာ”

“ဗျာ တစ္ဆေက ကယ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေအောက် ဖရိုဗီညာဉ်လောကသား တစ္ဆေတွေက အရင်ကယ်တာ၊ ဒီလိုကွယ်. . .”

(၂)

လူ့ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက်များက ဆန်းကိုဆန်းကြယ်လွန်းလှကြသည်။ အချို့ သေချင်လျက်နှင့် သေခွင့်မရ။ အချို့ ရှင်ချင်လျက်နှင့် အမြန်ဆုံး သေကြရ၏။ ဒါကို ပညာရှင်များက အတိတ်ဘဝကံအကျိုးပေးနှင့် ဝေဆိုင် သည်ဟုလည်း ဆိုကြ၏။ အထုံဘဝနှင့် သံသရာတို့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ကွန်တော့သူငယ်ချင်း မင်းကြည်မြိုင်ရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်။ ပထမ အိမ်ထောင် ကွယ်လွန်သွား၍ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြု၏။ ဒုတိယအိမ်ထောင် အမျိုးသမီးသည် ရက်ရက်စက်စက်ကို လှ၏။ မြင်သူတိုင်းသည် သူမရဲ့ အလှကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ပြန်ကိုကြည့်ရ၏။ မင်းကြည်မြိုင်သည် ဘယ်သွား သွား သူ့ဇနီးကို ဝေါ်သွားလေ့ရှိ၏။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် တပူးတွဲတွဲ မြင်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အချို့က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လင်မယားဟု ခေါ်ကြ၏။

ညားခါစ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် တစ်နေ့ ကန်ပေါင်မှာ အဝတ်လျှော်ပြီး ကန်ရေစပ်မှာ ရေဆင်းချိုးကြသည်။ နှစ်ဦးသား ရေထဲသို့ ဆင်းကြစဉ် မင်းကြည်မြိုင်က သူ့မိန်းမ ခင်တင့်ကြိုင်ကို ရေနက်ထဲမဆင်းနဲ့ ဒီကန်က စောက်နက်ကြီး။ ဒယ်အိုးကြီးလိုပဲဟု သတိပေးခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုလည်း ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ မတော်ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်မှပြင့်”

သို့ကလို လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေးပြီး ကန်ရေစပ်စပ်မှာ ရေချိုးနေစဉ် ဝုန်းခနဲ အသံကြားလိုက်ချိန် မင်းကြည်မြိုင်တစ်ယောက် ရေနက်ထဲသို့ စိုက်ကျသွားသည်။ ခင်တင့်ကြိုင်

က လင်လုပ်သူရေငုပ်နေသည်မှတ်၍ အသားကြည့်နေစဉ် ရေထဲမှ မင်းကြည်
ခြင် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်ရာမှ "ငါ့ကို ကယ်ပါ၊ ကယ်ကြပါ၊
အောက်က ခြေထောက်ကိုဆွဲနေတယ်" ဟု ပြောတော့မှ သူ့ရေနက်ထဲကျ
ပြီး ရေနစ်နေမှန်း သဘောပေါက်ကာ ဘေးနီးနားချင်းသို့ အော်ဟစ်
အကူအညီတောင်းရတော့သည်။ သည်တော့မှ အနီးဝန်းကျင် ရေချိုးနေသူ။
အဝတ်လျှော်သူနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများက ဝိုင်းလာကြကာ ရေကူး
အတ်သူများက ရေထဲဆင်းကြတော့သည်။

သို့သော် မင်းကြည်မြိုင်သည် ပထမအကြိမ် ပေါ်လာပြီးနောက်
အလုံးဝ မကူးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရေအောက်နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်မှာ အချိန်
အခန်းကြာခဲ့ပြီး သည်နောက် ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူများက ဝါးလုံးစိုက်၍
ဆော်ရွာတော့မှ ဟိုးရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်နေသည်။
အသက်မရှိသော သူ့အလောင်းကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့လေသည်။

မင်းကြည်မြိုင် သူ တကယ်မသေချင်ပါ။ သူ့ဇနီးချောကို မျက်စိ
အောက်က အပျောက်မခံနိုင်သူပါ။ အသက်ရှားကျင်နေသွားချင်သူပါ။ နောင်
အလောက်တိုင်း ဒီမယားနှင့် ငှက်ဖြစ်လျှင် တစ်ကိုင်းတည်းနား၍ ဝက်ဖြစ်လျှင်
အစ်ကိုင်းတည်းနေလိုသူပါ။ သူသည် အရက်လည်း မသောက်၊ မကောင်းမှု
မရှိသမျှ အကုန်ရှောင်ကြဉ်သူ၊ တစ်နည်း သူသည် လူကောင်သူကောင်း
ဆင်နို။

ရေအောက်သို့ စုံစုံမမြှုပ်စင် သူ့ကို ရေအောက်မှ သူ့ခြေထောက်
ဆွဲဆွဲနေသည်ဟု သူ အော်ဟစ်ခဲ့သေးသည်။ အလောင်းပြန်ရ၍ စစ်ဆေး
စစ်ဆေးသောအခါ ခြေကျင်းဝတ်နေရာမှ ဆုပ်ညှစ်ထားသည့် လက်ရာကြီး
အောက် အံ့ဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

(၃)

လူကြီးမောင်နှင့် မြကြီးအောင်တို့ညီအစ်ကိုသည် ရေကူးချန်ပီယံ မှာ ခြစ်ကြ၏။ သည်မြို့မှာ သူတို့လောက် ရေကူးကျွမ်းကျင်သူမရှိ။ ရေကူး ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာလည်း ဆုရရှိသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤရေကန်ကြီး၏ ဟိုဘက် ကမ်းနှင့် ဒီဘက်ကမ်း မနားတမ်းကျွမ်းထိုး၍ ရေတူးနိုင်သူများဖြစ်ကြ၏။ အချို့က သူတို့ညီအစ်ကိုကို ပုဂံခေတ်မှ ညောင်ဦးပီးသေ၍ ဝင်စားသည်ဟုပင် ဆိုညွှန်းကြ၏။ ဤကန်မှာ နံနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ရေကူးကြ၏။

တစ်နေ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ဤရေကန် ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်း ကို ဖြတ်၍ အပြိုင်ကူးနေကြစဉ် အစ်ကိုလုပ်သူလူကြီးအောင် ရုတ်တရက် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားပြီး အတန်ကြာတော့မှ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာခဲ့၏။

“မြကြီးအောင် မြန်မြန်ကူး မြန်မြန်ကူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို ကြွက်တက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ခြေထောက်ကို ရေအောက်ကနေ တစ်ယောက် ယောက် ဆောင့်ဆွဲနေလို့”

သို့နှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ပုံမှန်အဆင့်ကူးနေရာမှ ပြိုင်ပွဲဝင် ပန်းဝင် ကူးနည်းအတိုင်း သည်ဘက်ကမ်းအရောက် အမြန်နှုန်းမြှင့်၍ ကူးခဲ့ကာ အဟောပြေရတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်ကို”

“အေးကွာ ငါ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူး ညီလေးရ ရေအောက်ကနေ ငါ့ခြေထောက်ကို လက်ကြီးနှစ်ဖက်နဲ့ သိုင်းဖက်ပြီး ဟိုး ရေနက်ထဲကို ခေါ်ဆွဲချသွားတာကွ”

“ဟုတ်ပါ့မလား အစ်ကိုရား ဒီကန်မှာ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲ ကူးနေတာဥစ္စာ”

သေချာခြင်းပေါင်း များလှပြီ။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ကို နှစ်လောင်းအထိနှစ်ပြီး သေဆုံးလေ့ရှိသည်။ အစိမ်းသေ သေကြည့်သည့်နဲ့ သေပြီးလျှင် လွယ်လွယ်နှင့် မကျွတ်လွတ်ကြ။ အချို့ မကျွတ်မလွတ်သူများက ပရဝိညာဉ် တစ္ဆေသရဲ အဖြစ်ဖြင့် လမ်းသွား သမ်းတာများကို သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးပြကာ လှန်လေ့ရှိသည်။

(အမှန်က ပရဝိညာဉ်သားများက ခြောက်လှန့်သည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့က ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်၍ ကူညီစေလိုသောကြောင့် အသိပေး အချက် ပေးသည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက မိန့်ဖူး၏။ အချို့သော တစ္ဆေသရဲ ပရဝိညာဉ်သားများကား လူ့ဘဝက ဒါနကုသိုလ်နည်းခဲ့ဖူး၍ မကျွတ်မလွတ်သောဘဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ ဘဝရောက်ပြီး သားစိမ်းငါးစိမ်းအနံ့များရလျှင်၊ ယူလာသည်ကိုတွေ့လျှင် လိုက်တောင်းစား လိုက်လှစားတာမျိုး လုပ်လေ့ရှိသည်။ ယခုကာလနောက် ပိုင်း ဤဒေသဝန်းကျင်မှာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် လုပ်တာမျိုး သိပ်မရှိ တော့။ နှစ်စဉ် သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်ကြီးများက ပရိတ်တော်များကို ဆုတောင်း ရေကန် ဖြူးနယ်ကျေးရွာအနံ့၊ ချောင်းမြောင်းအနံ့ ပက်ဖျန်းကြပက် ပေးပြီး မေတ္တာတို့ခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်း၊ ဇွတ်ဖတ်ခြင်းမှာ မကြာခဏ ပြုလုပ် ပေးနေ၍ ဟိုယခင်ကာလများကလောက် အခြောက်အလှန့် သိပ်မရှိတော့ စကားချစ်)

နေရာကြမ်းလွန်းလှသည်အတွက် ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ ကိုယ့် သားသမီးများ အဖော်အပေါင်းအသင်းနှင့် အရှေ့တောင်စူးစူးအရပ်သို့ သွား ကြမည်ဟု ကြားလျှင် လူစုအုပ်စွဲ၍ အပြန်လိုက်လေ့ရှိကြ၏။ ဘာစာကြောင့်မှ ဖော်ပြပါ နာမည်ကြီးလှသည့် စက်ကန်(ရေကန်) နှစ်ကန်မှာ ရေကျေးကြီး ရေနှစ်ကြာမှာ စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။

ဤရေကန်အတွင်း အချစ်ရေး အဆင်မပြေသူများ၊ စီးပွားရေး အဆင်မပြေသူများနှင့် လူမှုရေး အဆင်မပြေသူ အချို့လည်း စိတ်ညစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ရင်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်လည်း

နို့ ဖူးသည်။ ရေမကူးရ၊ အဝတ်မလျှော်ရ၊ ငါးပပျားရဟု သတိပေးစာ
ရေးဆွဲထားပါသော်လည်း အသက်ကို ပဓာနမထား၍ လိုက်နာမှုမရှိကြသည့်
အတွက် သေလည်း ကိုယ့်ထိုက်နှင့် ကိုယ့်ကံပဲပေါ့ဟု ဥပေက္ခာတရားသွင်း၍
တော်သပ် ကြရတော့သည်။ အခုလည်း မသီတာတစ်ယောက် သူမရဲ့
ယောက်ျား မောင်လှိုင်ထွေးနှင့် စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ကြသည့် အခြေအနေကို
ရောက်ခဲ့ပြီ။

မောင်လှိုင်ထွေးသည် မသီတာကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ
နိုင်လောက်အောင်ကို ချစ်၏။ မသီတာမှာ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်
ဦးနှင့် ချွတ်စွပ်တူပြီး လှရှင်တိုင်းလှနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မသီတာကား
မျက်နှာများသည်တော့မဟုတ်။ အလှရှင်မိန့်၍ မိတ်ပေါများသည်။ ထိုသို့
မိတ်ပေါများခြင်းကို ကိုလှိုင်ထွေး မနှစ်သက်။ သဝန်တိုသည်။ ငြို့ငြင်သည်။
ပြောလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ မသီတာ ရှေးကအပြန်မှာ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့်
လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ အတန်ကြာမျှ စကားပြောမိကြသည်။ အမှန်က
တိုအမျိုးသား သည် မသီတာနှင့် ငယ်စဉ်ကကျောင်းနေဖက် ဖြစ်သည်။
ယခုမှ ပြန်ဆုံ၍ စကား ပြောဖြစ်ကြခြင်းသာ။ ဒါကို ကိုလှိုင်ထွေး၏
ညီမတစ်ယောက်က ပြင်သွားပြီး သူ့အစ်ကိုကို သွားတိုင်ပြီး ခွန်လိုက်ရာ
အချစ်ကြီးပြီး သဝန်တိုလေ့ရှိသည့် ကိုလှိုင်ထွေးနှင့် မဟုတ်မခံ ပွင့်လင်းသော
မသီတာတို့ အချေအတင် စကားများကြတော့သည်။

အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်လို ရှင်းပြရှင်းပြ ကိုလှိုင်ထွေးက လက်မခံ။
မသီတာကို ခြေမငြိမ်ဘူးဟု စွပ်စွဲသည်။ သူ့ဆွေမျိုးများက တို့ထောင်ပေး
တော့ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်သည်။ သို့နှင့် လင်ငယ်နေသည်ဟူ၍ လည်း
ကောင်း မိရင် အသေသတ်မည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ကြိမ်းဝါးဆဲဆို ရိုက်နှက်
သည့်အဆင့်သို့ရောက်ပြီး လူကြားမကောင်းသည့် အခြေအနေလို မဟုတ်ဘဲ
နှင့် ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

မသီတာ စိတ်ညစ်သွားပြီ။ ရှက်လည်း ရှက်သွားပြီ။ လက်ဝင်း

မှက်နာဆိုင်ဆိုင်ရှင်းဆိုင်ပေမယ့် ခဏတော့ရသည့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
ဘယ်မြို့မှာနေသည်ကို သူမ မပေးပီလိုက်။ အဲဒါမှာ အခြေအနေ ဆိုးသွားခဲ့
ရသည်။ ဒါက သူမဘက်က အားနည်းချက်။ ဘဝမှာ ဒီလို တစ်ခါမှ
အစွပ်စွဲ မခံခဲ့ရ။

သို့နှင့် နောက်နေ့ လင်လုပ်သူ အလုပ်ဆင်းသွားသောအခါ
ရှက်ကလည်း ရှက်၊ စိတ်ကလည်း ကြီးသည်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေ
မည်ဆိုကာ လူပြောသူပြောများလှသည် နာမည်ကျော် ရေကန်ကြီးများရှိရာ
သို့ နေ့ခင်းဘက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆုံးဖြတ်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သံတံတားကို ကျော်တက်လိုက်သောအခါ ရေဖွေးဖွေးထပြုံး
မောက်လှုံနေသည့် ရေကန်ကြီးနှစ်ကန်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။ လှိုင်းက
ယက်များ လူးထနေသည့် ကန်ရေပြင်က သူမကို လက်ယပ်ညှို့ခေါ် ခေါ်နေ
သလို။ သူမ ဦးစွာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဟိုး . .
တစ်မြင်သာသာမှာ လူတစ်ယောက် ငါးများနေသည်ပဲ ရှိသည်။ နေ့ခင်းမို့
လူက ရှင်းနေ၏။ သူမ ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

ရင်သည် ရှက်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်ဖြင့် တုန်ခါနေသည်။

သူမ သေရမှာကို မကြောက်။ သူသေသွားလျှင် သူ့ရဲ့သစ္စာတရား
ကို အားလုံးသိကြရမည်။

သူမ လက်အုပ်ချီ၍ နောက်ဆုံးသစ္စာစကားကို ဆိုလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား ကျွန်မ သမီးတော်ကြီးသည် ဤလင်သားအပေါ်၌
အသက်မကချစ်၍ သစ္စာရှိခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ဘုရားကျွန်မ သစ္စာတည်ခဲ့ပါ
သော်လည်း မျက်နှာမပြရဲအောင် ယိုးစွပ်ရက်စက်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့်
လူ့ဘဝမှာ မပျော်ပိုက်တော့ပါဘုရား။ နောင်ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်၊ ဇေတုတ္တာမရှိ
သောလင်သား။ သစ္စာမရှိသောလင်သား။ အချစ်မရှိသောယောက်ျား။ အတွဲ
ဆန်လွန်းသော လင်သားမျိုးဖြင့် မဆုံစည်းပါရစေနှင့် အရှင်ဘုရား။”

သို့ကာနို့ သစ္စာပြုပြီးနောက် ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ အေးစိန်
သော ရေသည် သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ရေခဲလက်နှင့် ဆုပ်ညှစ်

ပျက်သကဲ့သို့။

သူမ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး ရေနက်နက်ရှိရာသို့ မှန်း၍ စမ်း၍ နင်းလျှောက်လိုက်၏။ ရေသည် သူမ၏ရင်ညွန့်ကို ရောက်ပြီး မေးဖျားကို ခံစေလှလာသည်။ နောက်ဆုံး သူမ နဖူးမှာ လက်ယှက်တင်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို နှင်စူးကန်တော့ကာ ရေနက်ပိုင်ရှိရာသို့ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။

ရေအောက်အနက်မှ စီးပျောနေသော ရေအလျှင်သည် သူမကို ဝိုက်၍ လူး၍ ဝေ့၍ ရေနက်ရှိရာသို့ ဆွဲချသွားခဲ့ပြီ။ သူမပါးစပ်ထဲသို့ ခေပျား ဝင်လာသည်။ ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်တော့ နှာခေါင်းမှဝင်ကာ နှုန်းနှစ်လူးလိမ့် လာသည်။ သူမ တကယ်သေရတော့မည်။ သေခြင်း ဟုခေါ်သည် တကယ်တော့ ကြောက်မက်ဆိုးရွားလှပါကလား။ သို့သော် သူမ တကယ်သေချင်နေသည်မို့ သေခြင်းတရားကို မြတ်နိုးနှစ်ခြိုက်စွာ ဆင်ကြောက်တရားနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ရေအောက်သူဿာန်ဆီသို့ ဦးတည် ဦးစိုက်ဆင်းခဲ့ပြီ။ မျက်လုံး ထဲမှာ အဖြူရောင်များ၊ အဝါရောင်များ၊ စိမ်းညိုမှော်ပင်များ၊ ငါးများကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်နေရသည်။ လူသည် ငှက်ကလေးကလေးကလေးများက ရေအောက်ရှိရာသို့ သွားနေသည်။

သည်အချိန်မှာ ရေအောက်အနက်ဆီမှာ မပျော်လင့်ဘဲ ကောင် လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးက ထာဘီရင်ရှားလေးနှင့်၊ ကောင်ကလေးက ပုဆိုးခါးတောင်း ချွန်နှင့်၊ မျက်နှာချင်းကလည်း ဆင်ဆင်တူလွန်းလှသည်။ အသက်မှာ (၁၁)နှစ် (၁၄)နှစ် ခန့်ရယ်။ ဖြူဖြူပွေးပွေး ချစ်စရာ သနားကမား မျှော်ရာ ကလေးများနှင့်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရေမွှန်းနှစ်နေသည် သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်မယူကာ ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်နေကြသည်။ သူမက ရုန်းကန်တွန်းပစ် မိလိုက်သည်။ သူမ စကားပြောလို့မရ။ ဒီမှာ ကောင်ကလေးက-

“အစ်မ၊ အစ်မ ဒီနေရာကို မလာပါနဲ့၊ အစ်မ ပြန်ပါ”

သူမ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းပစ်လိုက်ပြီး ရေနက်ရှိရာသို့ ရုန်းကန်

အဲဒါဟာနဲ့ ပြုလိုက်ပြန်သည်။ သည်မှာ မိန်းကလေးက သနားစဖွယ်
ကောင်းပန်သည်။

“အစ်မ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ဒီနေရာက အစ်မ လာရမယ့်နေရာ
မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မနဲ့လည်း မထိုက်တန်ဘူး၊ ပြန်ပါ၊ အစ်မ ပြန်ပြန်ပြန်ပါ၊
လာ အစ်မ၊ လာ ကိုင်း”

သို့ကလို ရေအောက်မှ မောင်နှမနှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်
အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီးနောက် သူမ ကိုယ်လုံးကို လျှင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်နှင့်
ဆွဲယူသွားကာ ရေပေါ်သို့ အားနှင့်တွန်းတင်လိုက်သည်။ ငယ်ပင်ငယ်သော်
လည်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် သန်ဟူမှုကြောင့် သူမသည် နက်ရှိုင်းလှသော
ရေလွှာ ကို ဖောက်ဖျက်ကျော်လွှားကာ ရေအဟုန် ရေဖိအားကို ဆန့်ကျင်ပြီး
ရေပြင် ပေါ်သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။

သည်အချိန်မှာ သူမရဲ့ ရေပေါ်ဝဲပြန်နေသည့် ဆံပင်များကို တစ်စုံ
တစ်ဦးက ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်ကို သိလိုက်ရပြီးနောက် သူမ လုံးဝ သတိလစ်
မေ့မြောသွားခဲ့လေသည်။

(၅)

“ငါ့အသက်ကို ပထမဦးဆုံး ကယ်ခဲ့တာက ဟိုး ရေကန်အောက်
ထူးဆန်းတဲ့ ပရဝိညာဉ်လောကသား မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲဟ၊ ဘာလို့
ပရဝိညာဉ်လောကသား မောင်နှမလို့ ငါပြောရသလဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦး

ရေအောက်ကနေ တွန်းတင်လိုက်လို့ ရေပေါ်ကို ပေါ်လာချိန်မှာ ငါ့မျှားနေတဲ့ လူက ငါ့ရဲ့ မသင်္ကာစရာ အခြေအနေကိုမြင်ပြီး လာကယ်လိုက်တာပဲ။ သူကလည်း ရေပြင်ပေါ် ဘွားခနဲအပေါ်မှာ ဆံပင်ကို စုဆွဲပြီး ကုန်းပေါ်ခေါ် တင်။ ရေအန်အောင် ထမ်းလျှောက်၊ ဝန်းကျင်ကို အကူအညီခေါ်နဲ့၊ နောက် ဆုံး ဆေးရုံမှာ ငါ ရောက်ခဲ့ပြီး အသက်ရှင်ခဲ့ရတာပဲ။

လာကယ်တဲ့ ငါ့မျှားသမားကလည်း မသင်္ကာလို့ အကဲခတ် နေတာတဲ့။ ထားတော့ဟာ။ ဒါနဲ့ ငါက ရေအောက်က တွန်းတင်တဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး မောင်နှမနှစ်ယောက် ရောလို့ အဲဒီလူကိုမေးတော့ အဲဒီအချိန်က ရေကန်ထဲမှာ သူနဲ့ ငါနဲ့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးတဲ့။ နောက်ရောက်လာတဲ့ ကူညီသူများကလည်း ဒီ အတိုင်းပြောကြတယ်။

ခက်တာက ငါ့ကို ရေအောက်က အရင်ကယ်ခဲ့တာ ချာတိတ်လေး မောင်နှမမှ မောင်နှမအစစ်ဟာ။ ငါက လုံးဝရေကူးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အဖြစ်ကိုသာ ကြည့်တော့ ညှိမှိုင်း မထူးဆန်းဘူးလားဟာဟင်။

တကယ်သေချင်လို့ ရေထဲဆင်းသေပါတယ်။ ရေအောက် ပရဝိ ညာဉ်သားနဲ့ ရေပေါ် သက်ရှိလူသားတို့ကယ်လို့ ငါ သေချင်လျက်နဲ့ သေခဲ့ ရာဘဲ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှည်နေခဲ့တယ်။ မသေချင်ဘူး ပျော်ချင်လို့ ရေကူး ကြဲ ရေဆင်းချိုးကြတဲ့ လူအချို့ မပျော်လင့်ဘဲ ရေနစ်သေခဲ့ရတယ်။ သူတို့ ဝိညာဉ်တွေ ရေအောက်သင်္ချိုင်းမှ ရှိကြတယ်။ ငါ့ကိုကယ်တာ ရေအောက်က ရိုးသားတဲ့ ပရဝိညာဉ်လောကသား မောင်နှမပဲဟာ”

“အဲဒီလို ခင်ဗျားကို ရေအောက် ရေနက်ထဲကနေ အသက်ကယ် ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းသော ရေအောက် ပရဝိညာဉ်လောကသား မောင်နှမနှစ် ယောက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သလဲ မသိတာ”

“လုပ်ပေးခဲ့တာပေါ့ဟာ သူတို့ မောင်နှမ ကျေးဇူးကြောင့် အသက် မသေဘဲ ဒီနေ့အထိ သားသမီးပြေးများနဲ့ ငါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်နေတာ

ဥဒ္ဓါ ဝါ ခေတ္တဆင်း သေကြောင်းကြံရာက မသေဘဲ ဆေးရုံရောက်တော့
 နေ့စဉ်အသွေးရော သူ့အစ်မတွေပါ ပွက်လောရိုက်ကုန်ရော၊ အားလုံး မှားပါပြီ
 ဆိုပြီး ရင်ထုကြပါလေရောဟာ၊ နှောင်းလွန်း နောင်တပေါ့၊ အဲဒီမှာ ငါ့ရဲ့
 မဟုတ်မခံတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုသိပြီး နောင်ကြည့်သွားသလို ငါလည်း မလုပ်
 ကောင်းတဲ့ ဥပစ္စေဒကကံ အမှုကို ကျူးလွန်မိတော့မလို့ပေါ့၊ ငါတို့အားလုံး
 အမှားတွေပါပဲဟာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့မှု ရလဒ်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ပေါ့ဟာ ဆေးရုံ
 က နေကောင်းလို့ ကိစ္စပိစ္စပြဿနာအရပ်ရပ်ကို အဆင်ပြေအောင် ပြေရှင်ဖို့
 ပြန်ဆင်းလာပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံဝယ်ပြီး သိမ်
 ကျောင်းဆောက်ဖို့ရော ဆွမ်းပဒေသာပင်ပါ ရည်မှန်းပြီး ဝတ္ထုပစ္စည်းများနဲ့
 သံဃာတော်အရှင်သူမြတ် ငါးပါးပင့်ပြီး အဲဒီရေကန်ထိပ်မှာ ညနေစောင့်
 ပရိတ်တရားရွတ်ဖတ်နာကြားကြတယ်၊ ငါ့ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်
 ရေအောက်က ပရဝိညာဉ်မောင်နှမရော မကျွတ်လွတ်ကြသေးသူများကိုပါ
 ဒိတ်ခေါ်ပြီး ပရိတ်တရားအတူ နာယူကြတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးကို
 အမှုအတန်း ပေးဝေလိုက်သည်။

ညဘက်လည်းရောက်ရော အိပ်မက်ထဲမှာ ရေကန်အောက်က
 မောင်နှမနှစ်ယောက် ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးပါရောဟေ့။ အမယ် မောင်နှမနှစ်
 ယောက်က အိပ်မက်ထဲမှာ ထဘီရင်ရှား ပုဆိုးခါးတောင်းကျွန်နဲ့ မဟုတ်
 တော့ဘူးရှင်ရေ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် သားသား
 နားနား လှလို့တော်။ ငါလေ မြင်ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ။ မောင်နှမ
 နှစ်ယောက်ရဲ့ ပါးအစုံကို ဖက်နမ်းချင်လိုက်တာ သိလာ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်
 ဆီက သင်းယုံမွှေးကြိုင်နေတဲ့ရနံ့များလည်း ရတယ်။ နှစ်ဦးသား ပြုံးထို့
 ရယ်လို့။ အဲဒီမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်
 ကိုင်ပြီး-

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ယမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ
 ဒီနေရာမှာ ဒီဘဝနဲ့နေရတာကြာပြီ ယမကြီးရဲ့၊ ယမကြီးရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်
 နဲ့ အမှုပေးဝေမှု၊ ကျွန်တော်တို့ တရားနာကြားမှု၊ သာဓုခေါ်နိုင်မှုကြောင့်

မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ ဘုံဘဝကို ရောက်ခဲ့ပြီး ယုတ်ညံ့ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက လုံးဝ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ မမကြီး။ မမကြီးတို့ အသက်ရှည်ပြီး အနာကင်းမဲ့ ကြပါစေ၊ ဖျော်ရွှင်ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် ပြုကြပါစေလို့ပြောပြီး တဖြည်း ဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။ အဲဒီညတစ်ညလုံး မနက်မိုးလင်းသည် အထိ ငါတို့အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့တွေ ဖွေးကြိုင်နေတယ်။ အဲဒီပန်း နံ့ဟာ အိမ်မက်ထဲက ကျွတ်လွတ်သွားတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ထူးဆန်း သော ကိုယ်သင်းရနံ့တွေပဲ ညှိမှိုင်း။ အဲဒီအကြောင်းကို နင် ဝတ္ထုရေးချင် ရေးပါလားလို့ ငါ အကြံပြုပါရစေ”

မောင်ညှိမှိုင်း(သန်လျင်)

Handwritten signature or text, possibly in Urdu or Arabic script, located at the top of the page.

လခရောင်မှ ညဗျက်

မြောက်ပြန်လေသည် နင်းနှင့်ရာထားသော တိမ်တွေကို အတုံးအခဲပြုထားသည်။ သစ်ရွက်များ၏ မျက်နှာပြင် . . . ငှက်တို့၏တောင်ပံ၊ သိပ်ပြာ၏ ခြေထောက်တွေမှာ နင်းတွေဖြင့် ဝိုက်ဝန်းနေပေရောမည်။ နင်းငွေ့မီးပါးသည် ခြုံကလေးကို ဖက်ကြိုးတပ်ကာ စီးထားပြီး တိုရေရှားရေနေရောင်ခြည်လဲ့လဲ့ မှန်သည် အနောက်ပက်တိမ်တွေ၏ ကြားထဲမှာ စီးပျော်နေဆဲ။ နင်းတွေကတော့ မှန်မှန်ဝေနေပြီပင်။ ညနေချမ်း၏ နင်းရီဝေနှင်းများသည် မြက်ခင်းနုနုများပေါ်တွင် အလည်လွန်လိပ်ပြာများနှင့် တီးတိုးကောင်းဆိုဆဲ။

ညကတော့ အမှောင်ဝတ်ရုံကို ခြုံဖို့ပြင်ဆင်နေပြီ။ နေ့သည် သူ၏ အလင်းမှအတုံးအခဲတွေကို မစွန့်လွှတ်ရက်ပဲ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲရှိသည်။ ခက်ထန်မာကျောကာ စိမ်းလန်းသည့် သစ်ပင်တွေ၏ ခြေထောက်အောက်မှာ သူ့ဘာကြောင့် ရောက်နေရတာလဲ . . . သူ့ဘေးမှာ အယ်သူမှမရှိ၊ ဆူးရစ်ပင်များ၊ ကပ်စေးဒဲပင်များ၊ ခြုံပုတ်တွေသာ ဝိုင်းဝံ့ထားသည်။

နှင်းတွေ သိပ်သိပ်ထူသည့် အေးစိမ့်စိမ့်ခြုံပုတ်တွေကြားထဲကကို
 ဘာကြောင့် ရောက်နေတာလဲ . . . သူ့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည်
 တောင်ကုန်း နိမ့်ပြေလျော့လျော့ကလေး တစ်ခု၏ ဒီဗွင်ဝှမ်းထဲမှာဖြစ်သည်။
 စိုထိုင်းထိုင်းမြေကြီးပေါ်တွင် သူလဲကျနေခဲ့သည်။ မြက်ခင်းများ။ သစ်ရွက်
 များပေါ်တွင် နှင်းတွေဝေကျနေဆဲ။

သူလဲနေရာမှ အသာထလိုက်သည်။

ညာဘက်နံရိုးကြားမှ တစ်စစ်စစ်နာကျင်လာသည်။ အိမ်သို့ အလျှင်
 အမြန်ရောက်ချင်စိတ်တွေ တညီညွှန်တောက်လောင် . . . အတောင်ပံ
 သော ငှက်တွေ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းလှ . . . သူမတံခါးရွက်ကို
 ဖွင့်ထား။ လေပြည့်တစ်ချက် လှစ်ခနဲ . . . တံလျှပ်တွေဟာ နှင်းရည်
 တွေနှင့် ငတ်မွတ်၊ အနောက်ဖက်ဆီမှ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ထား
 သော ပီးလျှံတစ်ခြုံ၊ ကျွင်းခနဲ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေပြီ
 ဟာရိုက်နိုးမှန်တိုင်းလောက်တော့ ပြင်ထန်တာပေါ့၊ မီးခလုတ်ကို ပိတ်
 လိုက်၏။ သူထိုင်သည်။

သူ့ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီအစိမ်းကွက်မှာ မြေနီရောင် ဖုန်မှုန့်တွေ
 ပေကျဲနေလေသည်။ သူမော့ကြည့်လိုက်တော့ အနောက်ဖက်တောထဲ
 တစ်နေရာဆီသို့ အဖြူရောင်ငှက်တွေ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းသွားသည်ကို ခပ်ကြာ
 ကြာငေးကြည့်နေသေးသည်။ "ဝေး"ဟု သူ ကလေးတစ်ယောက်ပေး
 လက်ဆန်တန်း၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ အော်သံကြောင့် ငှက်တွေလည်း
 ကြောင်းပြောင်းလွဲသွားသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက မြို့ကလေး၏အစွန်တောအုပ်
 သည်သို့ သူငယ်ချင်းများနှင့် တောလည်ထွက်ခဲ့သည်ကို သတိရသွား
 သည်။ ဒါပေမယ့် အပျော်တွေ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ ဟောင်းမွန်
 ဆွေးမြေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ခုချိန်ထိ နှင်းတောထဲမှာ ဘယ်လိုပုံရောက်ခဲ့ရတာလဲဆိုတာ မသိ
 နိုင်သေး။ ဒီဗွင်ဝှမ်းထဲမှ အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကုန်း
 ခါးပန်းတစ်နေရာတွင် မြွေလိပ်မြွေကောက်တောင်ပတ်လမ်းကို မြင်နေရပြီ။

ကားလမ်းမပေါ်ရောက်ဖို့လိုသည်။

အားယူကာ တောင်ကုန်းပြေပြေပေါ်သို့ တဖြေးဖြေးတက်လာ
လေသည်။ ခုမှ သတိရစရာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက
ပိုက်ဆံအိတ်အနက်ကလေး ဘယ်ကျပျောက်သွားပါလိမ့်။ အိမ်ကထွက်လာ
တုန်းက သေသေချာချာထည့်လာခဲ့တာပါ။ ဟင့်အင် . . . အဲဒီ ပိုက်ဆံအိတ်
ကလေးပျောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ . . . အဲဒီအထဲမှာ သူ့အမြတ်နိုးဆုံး
မရှည်းတစ်ခုပါသွားသည်။ သူ့ဝန်းကေသီနှင့် သူ့ချစ်သူဘဝက တွဲဖိုက်ထား
သော ဓါတ်ပုံပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့သည်။ အဲဒီဓါတ်ပုံက သူ့ဘဝ
အတွက် တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော အရာတစ်ခု . . . အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်
ဘယ်မှာ လဲ . . . သူစဉ်းစားမရ။

တောင်ကုန်းထိပ်ကားလမ်းမဆိုသို့ ခပ်စောက်စောက်လမ်းကလေး
အတိုင်း သူတွားတက်လာစဉ် အမှောင်ထု တဖြေးဖြေးသိပ်သည်းစေပျစ်
လာလေသည်။ လမ်းတစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ဆီမှ လမ်းဖီးမှိုန်မှိုန်ကလေးသည်
အမှောင်ထုကို အံ့တုဖက်ပြိုင်ရန် စောင့်စားဟန်ရှိသည်။

အားစိုက်၍ ကားလမ်းမရှိရာသို့ တက်လာစဉ် တောင်ကုန်းတစ်နေ
ရာမှ အရွက်စိပ်စိပ် ခရေပင်ကြီးနှင့် နီးကပ်လာသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ငှက်
အုပ်ထိုင်နေတာ ဘယ်သူတွေ့လဲဟင်၊

"အား . . . အား . . . အား"

ရာပေါင်းများစွာသော ကျီးကန်းတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ထည့်ကုန်
သည်။ ကျီးလန်ပြိုင်သည် ရင်ထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်၍ဆောင့်လိုက်ရာ
သူ့လဲပြိုမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျီးကန်းတွေအိပ်တန်း
တက်ခါမှော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ဒီလောက်အထိ လန့်ဖျတ်
ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ကျီးကန်းတွေ အတန်ကြာ ဝဲယုံနေသေး
သည်။ သူ့ခပ်ဝေးဝေး ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ကျီးအော်သံကွဲကို
သုံးသုံးမျှ ကြားနေရသေးသည်။

ဒီညတော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျပြီး ထပ်ပါရဲ့။ အမှောင်က တဖြေးဖြေး

ဝါးမျိုလာပြီလေ။ မြေနီလမ်းကလေးပေါ်ကို ပြေချလိုက်မိတော့ ဝါကျွန်ုပ်
လမ်းမီးကလေးဟာ အပျော်ကို မဝါးမြဲနိုင်တော့ပါဘူး။ နက်ရှိုင်းသော ဥ
အော်သံများ၊ တဖြောဖြောကျယ်လောင်လာလေသည်။

ကေသီတော့ စိတ်ဆိုးတော့မည်ထင်သည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေ
ပြတ်တာကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျရပေါင်းများလှပါပြီ။ အိမ်ကပြန်ခေါက်
ကြော်ထုပ်မှာသဖြင့် ကောင်းကြိုက်စားတော်ထက်မှ ဝင်ဝယ်ခဲ့သည်။
ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ် ခုဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဧည့်စားကြပ်လှသည်။

စိုထိုင်းထိုင်း မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း သူတဖြောဖြောလှေ
လာသည်။ သည်လမ်းသွယ်လေးက အပြတန်းလှသွားလှလာပြတ်လှပါသ
ည့်မှောင်မှောင်မှာ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိပဲ သည်လမ်းကို ဘယ်သူမှ ကားမ
ဝံ့၊ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ထိုးကျသွားနိုင်၏။

လမ်းသွယ်ကလေးဆုံးလျှင်တော့ သူခြံရောက်ပြီ။ ဒါပေမယ့်
သုံးခြံလောက်တော့ ကျော်ပြတ်ဦးမည်။ မြို့ကလေးမှာ သည်ရပ်ကွက်
အေးချမ်းလှသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ မြို့ကျယ်ဝင်းကျယ်နှင့်
သူတွေများသည်။ လနိုက်သော ဆောင်းညများဆိုလျှင် ချောက်ချာ
တိတ်ဆိတ်မှုက ရပ်ကွက်ကလေးကို ဝါးမြဲထားတတ်သည်။

အော် . . . အိမ်မှာကေသီရယ် . . . အိမ်ဖော်က
မလေးရယ်ပဲရှိတာ၊ တစ်လမ်းကျော်မှာတော့ သူ့ယောက္ခမရှိသည်။ တ
တစ်ရံ ညမက်အိမ်လည်လာတတ်သည်။ ကေသီကတော့ သူ့အိမ်အ
နောက်ကျသည့် ညမျိုးတွင် တစ်ခုခုလုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သ
ဥပမာ . . . စာဖတ်နေတာမျိုး . . . သိုးမွေးထိုးနေတာမျိုးပေါ့။
ကေသီဟာ အထက်မိနည်းအတိုင်း အချိန်ဖြုန်းရင်း စောင့်ဆိုင်း
သေချာပေသည်။ သူ့အိမ်ပြန် ရောက်လျှင် 'မောင်ပြန်လာပြီ'ဟူ
လက်ဆုံးစကားဖြင့် တံခါးကို အလျင်စလို လာဖွင့်ပေးတတ်သည်။ အပြ
သူပါလာသော ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဝိုင်းကူဆွဲပေးမည်။ သူ မသယ်နိုင်
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းမည်။ နောက်

မွေးမွေးတစ်ချက်ပေးကာ 'ထမင်း အတူတူစားမယ်နော်မောင်' ဟု
ပြောသည်။

ခုလဲကေသီဟာ သူ့အိမ်အပြန်ကို စောင့်နေမှာ . . . ပြီးတော့
သူ့မှာ ကိုယ်တူနဲ့သုံးလနဲ့ . . . သားလေးလား . . . သမီးလေးလား။
ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။ ညသည် တဖြေးဖြေးထူထ
ပူလာသည်။ လမ်းဘေးမှသက်ရင့် သစ်ပင်အိုကြီးများက လက်တံများ
တရွေရွေလှုပ်ရှား ညပျက်နှာပြင်ကို ကုပ်ခြစ်လျက် . . . သစ်ပင်
အောက်ရှိ အရက်ပုန်းဆိုင်ကလေး၏ အရက်ရည်များဖြင့် ယောင်ကိုင်း
သော ညိုညိုညစ်ညစ်ထိုင်းထိုင်းစားပွဲကလေးပေါ်မှ အမြည်းပန်းကန်များ
ကြားထိုးတန်များ၊ စက္ကူစုတ်များ၊ အသက်ငင်နေသော စီးကရက်
တို့အစများ ညသည် ထစ်စတစ်စပျစ်ချွဲလာသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ၏
စက္ကူတံကွတ်အသံကို ကြားနေရသည်။

သူ့ခြံနားသို့ရောက်လာပြီး သူပထမဦးစွာ ကျော်ဖြတ်ရမည့် ခြံမှာ
နားများပွေးဖြူသော ဦးဘာဘူ၏ ခြံဖြစ်သည်။ ခြံရေကို သူရောက်
တော့ နွားခြံထဲမှ နွားများ၏ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတိုးငွေ့သံ၊ တဘူးဘူးတဘဲ
အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ သူရုတ်တရက် လန့်ဖျတ်သွားသည်။ နွားတွေ
ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟောဒီ ခြံရေက နေ့စဉ်ဖြတ်နေကျဥစ္စာ ဒီလောက်
ရုတ်သဲသဲဖြစ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး။

ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းလိုက်ရသည်။ သူ့ခြံကို လှမ်းမြင်နေရပြီး
သူ့ဆင်ဝင်မီးလုံးကလေး ဖွင့်ထားသည်။ သူစေ့ထားသော တံခါးကို
အားတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ "ဘိုဖြူ" ဟု သူ့အမည်ပေးထားသော ခွေး
ကလေးက အလန့်တကြား ထိုး၍ဟောင်တော့သည်။

"ဟေ့ကောင် ဘိုဖြူ ငါပါကွ . . . မင်း ငါ့ကို မမှတ်မိတော့
ဘူး"

သူ လှမ်းအော်သော်လည်း ခွေးဖြူကလေး ဘိုဖြူက ဒေါသတကြီး
ထိုးဟောင်နေဆဲ။ ဒီနေ့ ဒီခွေးကလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီခွေးကလေး

ကံ အိမ်မှာ စားကြွင်းစားကျန်ကျွေးရင်း ယဉ်ပါးနေတဲ့ကောင်ပါ။ အင်မတန်
 ခြံလုံတဲ့ ခွေး။ ခါတိုင်း ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတိုင်း သူ့ကို အပြုံးနဲ့ က
 ကြိုဆိုနေပြီ။ သူ လှမ်းအော်သော်လည်း ခွေးကလေးက နားလည်ဟန်မထူ
 လှမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့သည့်အလား အဆက်မပြတ်ဟောင်နေခြင်းပါ။
 ဒီကောင် ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတွေထော
 စူးရှတဲ့ ပျက်လုံးရဲရဲတွေနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ ဟန်ပီနေပြန်ပြီ။ ပြီးတေ
 မြကို လှည့်ပတ်ပြေးနေသေးတော့သည်။

သူ့ပိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုလစ်ဟာနေသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည့်
 ခြံဝမှာပဲ ရပ်နေရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထဲဝင်ရမှာလား။ ချီတုံချီတုံ
 နေမိဖန်။ အဲဒီလို အတွေးမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဘူးခဲ့တာ အံ့ဩနေသည့်

အိမ်ထဲ မဝင်သေးပဲ အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကု
 ကျယ်လောင်လောင်ရွေးဟောင်သံကြောင့် နေရာနဲ့ရှိ မီးရောင်များ တဖြာ
 ခြည်း လင်းထိန်လာ၏။ အိမ်ထဲမှာလည်း ထူးထူးခြားခြား ပရိသတ်
 များနေခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေလင်းထိန်
 တာလဲဟင်။ ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်လည်မထွက်ဘူးခဲ့သည့် ခြံချင်းကပ်
 အဖွားကြီးဒေါ်လွန်းမေပင် ရောက်နေတော့ ထူးခြားလှပါသည်။ ဒါ
 သဘောလဲဟင်။ လေဖြတ်နေတဲ့ တရားသူကြီးဟောင်း ဦးသာမြတ်အ
 ခေါင်းရင်းကုလားထိုင်မှာ တုတ်ကောက်ကြီး ဘေးချကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
 ထိုင်နေသည်။

သူ့အိမ်ထဲဝင်ဖို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် တွန့်ဆုတ်နေခဲ့သည်။ ခု
 မှာ ထူးထူးခြားခြား လေးပင်စွာ ခံစားနေရသည်။ အိမ်ထဲသို့ ခါတိုင်း
 လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဝင်သွားဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်
 နေခဲ့သည်။ ဒါမဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။

ရုတ်တရက် အိမ်ထဲမှ ကေသီပြေးထွက်လာသည်။ ကေသီ
 နှာမှာ အပြုံးတွေပျောက်ကာ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်လင့်ခဲ့သော
 တကြီး အရောင်လိမ်းခြယ်ထားသည့် ကြေကွဲပျက်နှာကို ပထမဦးဆုံး

လိုက်ရပါသည်။ “ကေသီရယ် မင်းဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကပို့ကရို့ ဖြစ်နေရတာလဲဟင်၊ နွယ်ရိုင်းတွေလို သာယာဆဆ အမြင်လွင်နေတတ်သည့် မင်းရဲ့ ဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စုစည်းထားစမ်းပါကွယ်၊ ကိုယ်အိမ် ပြန်လာတာကို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ကလေးနဲ့ မကြိုဆိုတော့ဘူးလား”

“မောင် . . . မောင်”

“ကေသီ”

သူပြန်တူးရင်း ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်နေသည်။ လင်းထိန်နေသည့် မီးလုံးတွေအောက်မှာ သူရပ်နေတာ ကေသီမမြင်တာ အံ့သြသည်။ တကယ် ဆို ကေသီသူ့ကို ဖက်လှဲတကင်းထွက်၍ ကြိုဆိုသင့်သည်။ ကေသီပျက်ဝန်း တွေက သူ့ကို မကြည့်ပဲ ကျော်လွန်ကာ ခြံတံခါးဝကို လှမ်း၍ကြည့်နေတာ အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။ ခါတိုင်း ခြံထဲသူဝင်လာလျှင် “မောင်ပြန်လာပြီ” ဟု နှုတ်ဆက်နေကျ ခုတော့ “မောင်” ဆိုတဲ့ ဝါကျအပိုင်းအစများဖြင့် အသံ တွေ ကွေးကောက်နေခဲ့သည်။

“ကေသီ . . . ”

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ ကေသီပြန်၍ မထူးရုံမက သူမ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ရူးတစ်ယောက်လို ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေစဉ် သူမညီမနှစ် ယောက်က လှမ်း၍ဆွဲထားသေးသည်။

“ကေသီ . . . ကိုယ့်ကို ထွက်မကြိုတော့ဘူးလားဟင် . . .

ကိုယ် ပြန်လာပြီလေ . . . ကေသီ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် . . . တစ်အိမ် လုံး လူတွေနဲ့ ပြည့်နေပါလား”

သူ့မေးခွန်းတွေက အမှောင်ထု၏ ချွန်ထက်သော သွားများ အောက်တွင် ကြေမှုသွားခဲ့ရပါသည်။ ပြေးဝင်ပြီး ထွေးပွေ့မယ့် သူ့ လက်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ တွန့်ဆုတ် နှောင့်နှေးနေရတာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဆွဲဘာရာ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲပြေးဝင်ဖို့ ဘာကြောင့် တွေဝေ လေးကန်နေရတာလဲ၊ အိမ်တံခါးဖွင့်ထားတာပါ . . . သော့ခတ်မထား ဝါဘူး။

ထိန်လင်းသော မီးအလင်းရောင်အောက်မှ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တွေ့ဆုံဖို့ တယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အောင်ဒင်”

ဒါဟာ သေချာမှုတစ်ရပ်ပါ။ သူ့ဒေါသတွေ ခုန်တက်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်ဒင် . . . မင်း ငါ့ဒိပ်ထဲက ခု . . . ထွက်သွားစမ်း . . . ကြာကူလီ . . . လူယုတ်မာ”

သူ့အသံကို အောင်ဒင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ အောင်ဒင်ကို ထိုးရန် သူ့ခြေလှမ်းရွေ့လိုက်သောအခါ ခြေထောက်တွေရွေ့မရာ

တသိပ်သိပ် ရှိကိုင်နေသည့် ကေသီကို သူ့ရွပ်ရွပ်ခွံ့ခွံ့ မေးကြည့်နေမိသည်။ အမှောင်ဟာ ခြေသံလုံလုံရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့လက်သည်းတွေနဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က ဒိပ်ကလေးကို ကုပ်ခြစ်နေခဲ့သည်။

သူ အနက်ရောင်ရနံ့တစ်ခုကို အထိတ်တလန့် မြင်လိုက်ရသည်။

“ကွန်ဂယက်ကျွဲလေးရင်း . . . ကျော်သီဟ”

သူ့လက်တွေကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူကာ ဆုပ်ကိုင်ဝေ့ယမ်းလိုက်သည့် အောင်ဒင်လက်ကြီးများက သန်မာထွားကြိုင်းလှသည်။ အောင်ဒင်မျက်နှာ

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပြုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မချီပြုံးလား။
ကြေကွဲပြုံးလား . . . အောင်ဒင်အပြုံးများနှင့် မျက်လုံးများ၏ အရိပ်
အယောင်ကလည်း တူညီသော အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုတည်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ပွဲမှာ အကေတည်းက သူ့အနိုင်ရပြီသားပါ။
မေတ္တာတရားကို အလောင်းအစားတစ်ခုသဖွယ် သတ်မှတ်တာကတော့
မကောင်း။ အထူးသဖြင့် ကေသီနှင့်ပတ်သက်၍ မေတ္တာ သံယောဇဉ်ကို
ကြေးစားဆန်ဆန်ဖြိုင်ပွဲတစ်ခုလို သတ်မှတ်တာ မကောင်းပါဘူး။

အဲဒီကိစ္စကို သူလက်မခံခဲ့။ "ကျော်သီဟ . . . မင်းနဲ့ငါ ကေ
သီမေတ္တာကို ဘယ်သူ့ရမလဲဆိုတာ ပြိုင်မယ်" ဟု အောင်ဒင်က သတ်မှတ်
မိန့်ခေါ်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်ကို နောင်အခါ (ကေသီနှင့်သူ ချစ်သူဘဝ
ဆက်တော့) ကေသီကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ကေသီ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့သည်။

ကေသီသည် မြို့ကလေးမှာတော့ အလှဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကေသီ
အချစ်ကို မလိုချင်သော လူငယ်ကာလသား မြို့ကလေးမှာတော့ ရှိလိမ့်
မည်မထင်။ ကောင်းသတင်းဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သည့် ကေသီသည် အိန္ဒြေ
သိက္ခာရှိသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ပညာတတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကေသီက
ပိုင်ဆိုင်လွတ်လပ်သည်။ တွယ်တာမှုများစွာဖြင့် လှပနေသည့်သူနှင့် ကေသီ
ကြားသို့ အောင်ဒင်ဝင်ရောက်လာပြီး အချစ်တစ်ခုကို ရယူဖို့ အလောင်း
အစားသဘောမျိုး ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတားမြစ်ခဲ့သည်။ "ကေသီ
အိန္ဒြေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်ပါစေကွာ . . . ဘယ်သူနဲ့
အိမ်ထောင် ကျေနပ်ပါကွာ . . . အောင်ဒင်" ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း အောင်ဒင်
လက်မခံခဲ့။

သူနှင့် ကေသီ၏ ဆက်ဆံရေးကို အောင်ဒင်သိသည်။ ဒီကောင်
အလို့ ဖြစ်နေတာ သေချာသည်။ ကေသီအချစ်ကို အောင်ဒင် ဘယ်တော့
မခံနိုင်တာ ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကေသီကို သူ
"သံယောဇဉ် အရှိဆုံး" ဟု အစပျိုးပြောပြလိုက်သီန်တွင် ကေသီမျက်ဝန်း
နှင့် ချစ်ပန်းများ ဖူးပွင့်စေစည်သွားခဲ့သည်ကို သူ အမှတ်ရနေမိသည်။

“အဲဒီ . . . အောင်ဒင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကေသီသိပ်မုန်းတာပဲ။
ဒီအင်္ဂါနံနက်ဆံ့ရမ်းသာတယ်ဆိုပြီး အခွင့်အရေးသိပ်ယူတယ် . . . ကေသီ
သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့တာ . . . ဒါနဲ့ . . .
ယူ . . . ဟိုလေ”

“ပြောလေ . . . ကေသီ . . . ကိုယ် ဘာအကူအညီပေးရ
မလဲဟင်”

ကေသီ ပါးပြင်မှာ ပန်းရောင်နှင်းဆီခင်းတွေ ရောက်လာသည်။
ရှက်ပြုံးကို မြင်ရသည်။

“အဲဒီ လူကြီးက အတင်းအကြပ် ချစ်ရေးဆိုတော့ ကေသီမှာ
ချစ်သူရှိတယ် ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ သူက အတင်းအဓမ္မနဲ့ အဲဒီလူ
ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်သူလဲမေးတော့ ကေသီ ဘယ်သူ့နာမည်ကို
ပြောလိုက်တယ်လို့ ယူ ထင်သလိုဟင်။ ယူ . . . သိလား”

သူ့ရင်တွေ ဖြန့်ခနဲ ခုန်သွားခဲ့သည်။ ကေသီမျက်နှာကို မရဲတန်
ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“မသိဘူး . . . ကေသီ . . . ”

“ယူ . . . သိပ်အတာပဲ . . . ယူ့နာမည်ကို ပြောလိုက်
တယ်”

ကောင်းကင်က အဝေးဆုံး ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်ကို သူရလိုက်
သည်။ သည်လိုနှင့်သူနှင့် ကေသီအတိအလင်း ချစ်သူတွေဘဝရောက်ဖို့
သည်။ ကေသီနှင့်ချစ်သူဘဝမှာ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ကြိုးစားသည်။ အလုပ်အ
ကိုင်ကြိုးစားသည်။ ပိုက်ဆံစုသည်။ သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ လူသိထင်ရှား
တင့်တင့်တယ်တယ်လက်ထပ်သည်။ အောင်ဒင်ဆီသို့ သူလက်ထပ်ဖိတ်
စာသွားပို့ချိန်တွင် ဂျင်ဝိုင်းမှာအောင်ဒင်ရောက်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာ
ယာယုလင်းအပြည့်ပန်းကန်။ သူလှမ်းပေးသည့် ဖိတ်စာကိုမယူချင်ယူချင်
လက်ကမ်းရင်း-

“ဒီပွဲမှာမင်းကနိုင်သွားပီကိုး ကျော်သီဟ ခံအေးပေါ့ကွာ”

အောင်ဒင်ယျက်လုံးများက အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရသော ယျက်ဝန်းများ ဖြစ်နေသည် သာမကခပ်ကွေးကွေးနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ အပြုံးများကလည်း အေးစက်မာကြောမှုကို ဖော်ပြနေသည်။

“အေးပါကွာ ငါလားနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ် ကျော်သီဟ ”

မင်္ဂလာအခမ်းအနားရှိရာသို့ အောင်ဒင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အခမ်းအနားမပြီးခင် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားသောအောင်ဒင်ကို သူ့ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်မြို့ကလေး၏နာမည်ကြီး အရက်ဆိုင်မှန် သမျှတစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ဝင်ထွက်ကာသောက်စားပူးယစ်ရင်း ရန်ပွဲတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

နောက်တော့ မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးတည်းမှာ အောင်ဒင်နှင့်သူ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ရသည်။

လပေါင်းများစွာကြာသောအခါ အောင်ဒင်နှင့်သူ ပြန်လည်ဆုံ တွေ့ရန်အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခြံမြေကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ကာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ဒင်ကငွေအရင်းအနှီးမြောက်များ စွာဖြင့်အရောင်းအဝယ်လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ကေသီ၏ဦးလေး တစ်ယောက်က ခြံမြေတစ်ကွက်လိုချင်သည်ဆို၍ အောင်ဒင်နှင့် တစ်ဖန် ပြန်၍ ပက်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ ကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းမဟုတ်သော်လည်း ပွဲခသဘောမျိုးရလိုက်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးဆီမှ ပွဲခရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကေသီက အောင်ဒင်နှင့် ပက်သတ်ခဲ့သည်ကို ဘဝင်မကွေပေ။

ပွဲတစ်ပွဲအောင်မြင်သောအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်အောင်ဒင်က သူ့ကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ဖိတ်၍ကျွေးသည်။ သူ အရက်မသောက်သော် လည်းအောင်ဒင်ကသောက်သည်။ သောက်လိုက်စားလိုက်နှင့် ရှေးဖြစ် ဟောင်းအောက်မေ့ဖွယ်တွေဆီသို့ ဦးတည်လာသည်။ သူ့မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်ဖြစ်ထားသော အကြောင်းအရာတွေကို အောင်ဒင်စ၍ဖော်သည်။ သူ့ရေငုံသည်းခံနေသော်လည်း ‘ကေသီ’ အကြောင်းတွေပါလာသည်။

အောင်ခင်ကို အားလည်ရောက်လာသည်။ ကေသီအပေါ်လုံးဝစိတ်မကုန်သေး
ပြန်လှည့်လာလာသည်။ သူတော်တော်ရှုံသွားသည်။

အပြန်တွင်ကေသီအတွက် အကောင်းကြိုက်စားတော်ဆက်သို့
ခင်ကာခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ဝင်ဝယ်သည်။ အောင်ဒင်က သူ့ကိုအိမ်အထိ
လိုက်ပို့ပေးမည်ပြောသည်။ သူငြင်းသော်လည်းလုံးဝ မအောင်မြင်။

နင်းပြုတွေအုံဆိုင်းစပြုနေသော ညနေခင်းမှာ အောင်ဒင်ကား
ဖြင့်သူအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာကေသီကို အရူးအပူးချစ်ခဲ့ကြောင်း
ဆက်ပြောပြန်သည်။

"အောင်ဒင် မင်းကားရပ်လိုက်တော့ ငါဆင်းလျှောက်မယ်။"

တောင်ကုန်းကလေးအပေါ် တက်ကာစတွင် ခပ်မာမာသူပြော
လိုက်သည်။

မင်းကထော့ အနိုင်ရတဲ့သူဆိုတော့ မေ့နိုင်မှာပေါ့ကွာ ငါက
အနှုံးတဝနဲ့ လူဆိုတော့မမေ့နိုင်ဘူးကွ ငါခုချိန်ထိ ကေသီကိုချစ်တုန်းပဲ
ကေသီဟ

အောင်ဒင်မျက်နှာမှာ မိစ္ဆာရည်တွေဖုံးနေခဲ့သည်။ သူတော်တော်
ဒေါသထွက်နေပြီ။ ကားရပ်ခိုင်းပြီးဆင်းရန် တံခါးကိုဖွင့်နေစဉ်ကို သူညာ
ဘက်နံကြားထဲသို့ စူးရှမာကြောသောအရာတစ်ခု အရာဝတ္ထုတစ်ခုစိုက်ဝင်
သွားသည်ကိုနာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရတော့ ဖေဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူအားကနဲတစ်ချက်အော်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ဒူးထောက်လဲကျ
သွားသည်။ အောင်ဒင် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။ သူ့ဂုတ်ကိုဆွဲကာတောင်
ကုန်းကလေးအောက်ဖက်သို့ ကန်ချလိုက်သည်ကို နောက်ဆုံးသိလိုက်ရ
သည်။

ကေသီ

မင်းဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေကျနေရတာလဲကွယ်။ ကိုယ်ပြန်
လာပြီလေ။ မငိုပါနဲ့ကေသီရယ်။ မင်းငိုနေတော့ကိုယ်တို့ရင်သွေးကလေး
တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရလှည့်ရဲ့။

သူ့အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားပြီး ကောသီကိုတွေ့ဖွေ နှစ်သိမ့်ချင်ပင်ပဲ
သူ့စိတ်တွေလေးလံ ဖိစီးနေပြီး အိမ်ထဲသို့မဝင်ချင်လောက်အောင်စာစိစုံ
တစ်ခုကလေးပင်ကြွမ်းတမ်းရွာ ဆွမ်းကိုင်ထားသည်ဟု စိတ်ထဲမှာခံစားနေ
ရသည်။ တံခါးသော့တွေခတ်မထားဘူး။

ဆင်ခင်အောက်မှာရပ်ကာ အိမ်ထဲထဲရန်ကြိုးစားနေဆဲမှာပင်
အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာကာကားပေါ်မှ အောင်ခင်ဆင်းလာသည်။
လူယုတ်မာ လူယုတ်မာ လူယုတ်မာ

ကြွားကူလီ ကြွားကူလီ ကြွားကူလီ

သူ့အောင်ခင်ပျက်နာကို တွေ့တွေ့မြင် လှမ်းတွေ့လိုက်လေသည်။
'ခွေးမသား' ဟု လှမ်းဆဲလိုက်သည်ကို အောင်ခင်မကြား။ အိမ်ထဲသို့တန်း
တန်းမတ်မတ်ဝင်သွားသော အောင်ခင်ကိုခေါ်ဆောင်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်နေ
မိသည်။ ကောသီနှင့်ပျက်နာချင်းဆိုစီ ဖိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ နှစ်သိမ့်စကား
တွေဆိုနေချေသေးပေတော့သည်။ ငတ်တော်ကြောက်လောကောင်းတဲ့ ကောင်
အောင်ခင်အသံကို ဆင်ခင်အောက်မှာရပ်နေရင်း သူ့အတိုင်းသားကြားနေ
ရသည်။ ကျော်သီဟအတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း ထိုအခိုက်ကသူ့ခင်
လွန်နေသဖြင့် ချက်ချင်းမရောက်နိုင်ကြောင်းကို အပ်ကြောင်းထပ်မူတတွတ်
တွတ်ပြောနေသည်။ ကောသီကတော့ခေါင်းငုံ့၍ နိုနေသည်။

ကောသီ

သူပြောတာတွေကို မယုံနဲ့ ကောသီအဲဒီကောင်လူယုတ်မာ

ကောသီရယ် မင်းရဲဘော်ဖြစ်နေတာလဲဟင်္ဂါး ကိုယ်ပြောတဲ့စကား
တွေကိုသေသေချာချာ နားထိုက်ထောင်မှပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်ပြောတာတွေကို
ကြားရဲ့လားကောသီ။

စွဲထားသောခြံဟိခါးကိုဖြတ်ကာ ကားတစ်စီးသစ်၍ ဝင်လာပြန်
သည်။ အပြာရောင်ရောင်ကားပေါ်မှ ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ခဲတင်သားနှစ်ဦးဆင်း
လာနေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကောသီနှင့်ကြားမြင်သူကားတွေ ပြောနေ
သည်။ အောင်ခင်ကပါဝင်၍ စကားတွေပြောသည်။ ရဲအရာရှိက ကောသီကို

တစ်လှည့် အောင်ဒင်ကိုတစ်လှည့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိ၍ကာ မေးခွန်းတွေ မေးနေသည်။

“ရဲအရာရှိရယ်. . . အဲဒီကောင်ကို ဖမ်းစမ်းပါ”

သူ အသံကုန်ဟစ်အော်ရင်း သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ရဲအရာရှိပြန်သွားတော့မှ ခဏကြာလျှင် အောင်ဒင်ပါပြန်သွားသည်။ ယခု အချိန်ထိဘာမှ မစားရသေးဘဲ ဆာလောင်ခြင်းမရှိသည်ကို သူ အံ့သြနေသည်။ တကယ်လို ခိုက်ဆာလျှင် သူဘာစားရမည်လဲ။

လူသူကင်းရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်အေးခဲလှသည့် ညကို ထွေးပွေ့ထားသော ရပ်ကွက်ကလေး၏ အမိုးအခွံကြီးရှေ့မှာ အချိန်ကြာကြာ သူရပ်နေသေးသည်။

တိမ်တွေက ရောင်နဲ့အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ လတ်ဆတ်သည့် တိမ်တွေကို အရည်ဖျော်သောက်ရလျှင် ကောင်းမည်။ အနက်ရောင် ရှုခင်းနှင့်တော့ ဘာမှမဆိုင်း။ မည်သည့်အရာကိုမှ ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန် နံနက်ဈေးမှာ ပိုင်းစိပ်ထားသော ကောင်းကင်တစ်ချပ်ကို လူတွေ အလှအယက်ဈေးကောင်းပေးကာ ဝယ်ကြရတော့မည်။ အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်တွေကြားကို လူတွေ အလှအယက်ဈေးကောင်းပေးကာ ဝယ်ကြရတော့မည်။ အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်တွေကြားမှာ အသဲနှလုံးတွေ ဝိညာဉ်တွေချိတ်ဆွဲလို့. . . တစ်ခုခုကို လိုချင်နေခဲ့သည်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို ပေးဆပ်ချင်သည်။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ကျခံကာ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် ဝယ်မည်။ လေတိုက်သဖြင့် တံခါးရွက်မြည်သည်။ ဖျတ်ခနဲ မီးပိတ်သွားသည်။ သူမငိုသည်။ ဆာလောင်သည်။ မြေနီလမ်း။ ရထားမစီခဲ။ အသံတွေကို ပုလင်းထဲသို့ အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားပြီးပြီး ရှိုက်သံတစ်ချက်ကို တောင်ကုန်းအောက်သို့ တွန်းချလိုက်ပြီး။ ဘာမှမသိပါ။ ပြောက်ပြန်လေဟာ ပန်းပွင့်တွေရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်သို့ တက်မထိုင်သင့်။ နှင်းခါးတွေ ခါးတောင်းကျွက်ဝင်လာလိမ့်မည်။ အမှန်တကယ် အိမ်ပြန်လာသူကို တစ်စုံတစ်ခုက ပြက်ရယ်ပြုနေပြီ။

ကိုယ်နဲ့မင်းဟာ နီးကပ် ဝေးကွာနေခဲ့ရ။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ ခွက်တွေကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ယူငင်သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဟောင်းစွာဟောင်းစွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

ရဲအရာရှိကို သူတစ်နေ့ကုန် လိုက်ရှာနေခဲ့သည်။ ရဲအရာရှိသည် အလုပ်တာဝန်တွေ လွန်စွာများပြားလှသည်။ တာဝန်တွေကြီးမားကျယ်ပြန့် လှသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူပေ။

ခုတော့ ရဲအရာရှိကို ဆိုက်ဆိုက်ပြိုက်ပြိုက်တွေရတော့သည်။ ညဉ့်ကား နက်စိမ့်လှ၏။ သည်နေ့မှာ နင်းတွေ ထုထုထပ်ထပ် ကျသောနေ့ကား ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်းလုံး ရှားပါးလှပါသည်။ မြို့ကလေးဟာ ပြင်းထန်သည့် ဆောင်းလေကြမ်းထဲကို မှောက်ရပ်လဲကွသွားဦးထင်သည်။ ရဲအရာရှိ၏အိမ်သည် ရဲစခန်းဝင်းထဲမှာပင်ဖြစ်သည်။ သူပြောကား တွေကို ယုံကြည်ပါ့မလား . . . အရေးတယူရှိပါ့မလား။

အိမ်တံခါးဝကိုရောက်တော့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရမှာလား။ အော်ဟစ်နှိုးလိုက်ရမှာလား။ ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထဲကိုလည်း မဝင်လိုပေ။ သူအော်ခေါ်လိုက်လျှင် ရဲအရာရှိထွက်လာမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိတ်ရင်းကောင်းပုံရသည့် ရဲအရာရှိကိုတော့ သူ့အခက်အခဲတွေကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်လျှင် စာနာကူညီလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

သူလမ်းထဲ ဝင်လာကားဟည်က ဆူညံစွာ အနံ့နကြသော ခွေးဝတ်
ကလည်း ဆူညံနေဆဲပင်။ ကျောက်ခဲဖြင့် တောက်ပစ်လိုက်တော့ အဟော
ရပ်သွားသည်။ နောက်တော့ ဆက်၍ဟောင်မြဲပင်။ ခပ်ဝေးဆေးမှ ကျွဲကား
တွေ လန်ပြိုင်သံက ညကို အနက်ရောင် ဆေးခြယ်နေခဲ့သည်။ သူအားဟ
ကာ အိမ်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗျို့ . . . ရဲအရာရှိ ခင်ဗျား . . . ရဲအရာရှိခင်ဗျား”

ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်သည်။ သူ့အသံက လမ်းခုလတ်မှာ
ပင် ဆောင်းလေ၏ အောက်မှာ အေးခဲသွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတစ်ခုပေးပါဗျာ . . . ကျွန်တော်
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူပါ . . . ကျွန်တော်နားမည် ကျော်သီဟပါ။ ကျွန်တော်
မှာ မီးခင်းရာကြီးနှင့် ဖြစ်နေလို့ အိမ်ထဲ မဝင်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ
ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး တောင်ကုန်းပေါ်က ကန်ချတာ အောင်ဒင်ဖို့
သူ့ ကားထဲမှာ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့ပါတယ် . . . ကားထဲမှာ
ရှာကြည့်ပါ။”

ခဏကြာတော့ အိမ်ရှေ့မီးလုံးဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားခဲ့သည်။ သူရိုက်
ထကြီး ကြည့်နေဆဲမှာပင် အိမ်ထဲမှ လှုပ်ရှားသံတွေ ကြားနေရသည်။
နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူပျော်သွားသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီခပ်ပွပွ ဝတ်ဆင်ထားသော
အရာရှိသည် အံ့ဩစူးစမ်းဟန်ဖြင့် ဖတ်ဝန်းကျင်နေရာအနံ့ကို လက်
ခါတ်မီးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းထိုးကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေလေသည်။
စည်းရိုးစပ်တွင် ရပ်နေသော သူ့ကို လုံးဝမတွေ့ပေ။ ထိုနောက် မြဲထဲ
လမ်းလျှောက်နေသေးသည်။ အတန်ကြာလျှင် အိမ်တံခါးပိတ်ကာ ပြန်
သွားသည်။ အခန်းမီးလည်း ပျောက်သွားလေသည်။

ညသည် အနက်ရောင်အရည်များဖြင့် စေးပျစ်လာလေသည်။

ရဲအရာရှိထံမှ ပြန်လာပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သည်။ ကြယ်ပြာတွေ
 ကောင်းကင်မှာ ပြည့်ကျပ်နေဆဲ။ အနက်ရောင်အရည်ပျစ်ပျစ်တွေကို ညက
 အဆက်မပြတ် အန်ထုတ်နေခဲ့သည်။ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေက သူ့ကိုတွေ့
 တော့ လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဆက်လက်ဆက်ဆံပြီ။ သူ့အဖို့တော့ တပြည်း
 ခြည်း ရိုးအိသွားပေပြီ။ ဟောင်ချင်သလောက် ဟောင်ကြ၊ အူကြတော့။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ယခင်နေတဲ့လို ဧည့်သည်တွေကို တွေ့
 မြို့၊ ဒါပေမယ့် အောင်ဒင်ကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဆင်ဝင်အောက်သို့
 သူဝင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဘိုဖြူ၏ အသံက အဆက်မပြတ်ပေါ်လာတော့
 သည်။ ထိုနောက် တရူးရွေးဒေါသထွက်ကာ အိမ်ကိုလှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။
 နီတစ်ခါတော့ ဘိုဖြူကို နှင်ထုတ်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နင်းထုအောက်မှာ သူ့စိတ်တွေ ပေါလော
 မျောနေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ စိတ်ထဲတွင် ဝင်ချင်စိတ်
 မရှိတော့သည်နှင့် အိမ်ပြင်မှာပင် ရပ်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့တံ
 မီးမကြီးသီသို့ ပြေးထွက်လာသံကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကေသို့ကို
 တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကေသီ . . . ကိုယ်ပါ . . . ကိုယ့်ကို ထွက်မကြိုတော့ဘူး
 ဘေး ကေသီရယ်”

ဒါပေမယ့် ကေသီကတော့ သူ့ခေါ်သံကိုလည်း မကြား သူ့ကို
 လည်း မပြင်ပဲ အမှောင်ထုအောက်က ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ကို သူ့မျက်ဝန်း
 ဦးစိုင်းတောက်တောက်ကလေးများဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု ရှာဖွေနေလေ
 သည်။

“မောင် . . . မောင် . . . ”

သူ့ပြန်မထူးပဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ နှင်းပွန်ထွေထွေ ဆွဲဆွဲလှည့်လာသည်။

“မောင် . . . မောင် လာတာလားဟင်”

သူချက်ချင်း ပြန်ထူးလိုက်သည်။ သူ့ပြန်ထူးသံကိုတော့ ကော့ကြားပဲ သူ့ကို ကျော်လွန်ကာ ခြံတံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ တိုဖြူကလည်း တလစပ်ကောင်လျှက်ပင်။

“မောင် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်နေတယ်လေ၊ ကေသီရဲ့ ဝေပြောတာကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပါကွဲ့”

သူ လှမ်းပြော၍ မဆုံးမိမှာပင် . . .

“မောင် . . . ကေသီကို တစ်ယောက်ထဲ ပစ်ထားခဲ့ပြီလေ၊ မောင်ရဲ့ . . . ”

ဒုက္ခပါပဲ ကေသီရယ်၊ နမိတ်မရှိ နမာမရှိ။

“ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း ကေသီနဲ့ပဲ နေချင်တယ်ဆို”

“ဟာ . . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ကေသီရယ်၊ သူ့ကို ကျော်လွန်ပြီး ပီးအလင်းပြန်နဲ့ရာ ခြံဝင်းတစ်ဝိုက်ကို ဝေမိရောပွေနေဆဲ . . . ကေသီသည် အမှောင်ထုထူစိပ်စိပ်ထဲသို့ ဝေကြောင်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်ရွိုက်လိုက်လေသည်။ ကေသီအမူအရာတစောစော ဆောက်တည်ရာပဲ့လာလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မှမောင်ပါ . . . သေချာပါတယ် . . . မေမေရေ . . . မေမေ မောင်လာတယ်ထင်တယ် မောင်ရဲ့ . . . နောက်ဆုံးအပြင်ထွက်သွားတဲ့နေ့က သွတ်သွားတဲ့ မဉ္ဇူရေပွေးရနံ့ကလေးရတယ်မေမေ မောင်ရေ ကေသီကိုချစ်ရင် တစ်ခဏကလေးဖြစ်ပြီ ကေသီပြင်ရအောင် ထင်ထင်ရှားရှား ကိုယ်ထင်ပြပါလား မောင်ရယ် . . . မောင့်ပျက်နာကို ဒီဘဝမှာနောက်ဆုံး မြင်ခွင့် . . . မြင်ခွင့်ပေးပါ”

ကေသီသည် ကောင်းဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်ပဲ ညဝတ်အ

တစ်စလို ပုံလျက်လဲကျသွားလေသည်။ အထူးထဲဆုံး အမှောင်တွေ သူ့ရင်
ပတ်ပေါ် ကြွေကျလာသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်မြို့ကြီးတစ်မြို့အောက်ရှိ မြို့နယ် မြို့ကလေး
တစ်မြို့မှ ရဲအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သာယာအေးချမ်းလှသည့် ဤ
မြို့ကလေးတွင် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုက ခန့်က အကျည်းတန်အရှုပ်ဆိုလှ
သည့် လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။ တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား
သွားခဲ့ရသည့် အမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ အမြန်ဆုံး အမှုတရားခံဖော်ထုတ်
ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ထိုအမှုတွဲကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူရသဖြင့် အမှုသွား အမှု
လာ ဖြစ်ပွားရာနေရာတို့တွင် သံလွန်စေသည်တို့ကို လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
အတိုင်း အမှုကို တည်ဆောက်ရတော့သည်။ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက်
သေဆုံးသူ၏ ဇနီးထံသို့ သွားရောက်ကာ အထပ်ထပ်အခါခါ စုံစမ်း
မေးမြန်းရသည်။ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်းမှပင် အမှုမှန်ကို ဖော်ထုတ်
နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အထက်အရာရှိအဆင့်သို့ တင်ပြအစီရင်ခံပြီးပေးပြီ။

သေဆုံးသူသည် ညာဘက်နံရိုးနှစ်ချောင်းကြားသို့... အသု
 နှစ်ထက်ပင်ရှိ၍ ခွန်ထက်သော အရာဝတ္ထုဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရ
 ဆုံးရှုံးရာတစ်ချက်တည်းဖြင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒ
 ရာသည် အသဲကို စိုက်ဝင်ကာ အူမကြီးကိုထက်ပိုင်း ပြတ်တောက်သွား
 ရလောက်အောင် ပြင်းထန်လှပါသည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ တွ
 အချစ်ခံခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သေဆုံးသူကို တစ်နေရာမှ
 ဆောင်လာပြီး စွန့်ပစ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့ရဲဘဲ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွ
 ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ နေ့ညမအားလပ်ပဲ အချိန်တိုကာလတွ
 မှာ အမှုပြီးပြတ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေရာ ပင်ပန်းစွမ်းနည်းပင်
 ချီန် မရခဲ့ပါ။

အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာကို အသေးစိတ် လေ့လာမှတ်တ
 ယူခြင်း၊ ဓါတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ ကောက်ချက်ချခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရာ အောက်
 အတိုင်း လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့ရသည်။ သေဆုံးသူသည် ကားပေါ်မှ တွန်းအ
 ခံခြင်းမှ ချောက်ထဲသို့ကျခြင်း (သို့မဟုတ်) ကားပေါ်မှာပင် ဓားဖြင့် အ
 ခံခြင်းမှ တွန်းအချစ်ခံခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် အလောင်းကို
 နေရာမှ ယူဆောင်လာပြီး ထူပြတ်သော ချောက်တွင်းတစ်နေရာထဲ
 ပစ်ချစ်ခံခြင်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ဤနေရာတွင် ရာသီဥတု အခြေအခံနကလည်း အမှုမှန်
 ပေါက်ရေးအတွက် များစွာအထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ နင်းငွေ့ရိုက်
 ရိထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသော သဲမွှေမြေနီလမ်းကလေးပေါ်တွင် သဲလွန်စေ
 မြောက်မြားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကားဘီးရာများကို လေ့လာကြည့်
 အခါ ညာဘက်ကားဘီးသည် ပန်းအရာများ ပျောက်ကွယ်နေသည်။ အ
 ဘက်ကားဘီးသည် ပန်းအရာထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ ချောက်
 နားတွင် သေဆုံးသူ ဒူးထောက်ကျသွားဟန် ဒူးနှစ်ပက်အရာနှစ်ခု
 သံမြေပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်နေသည်။ ရူးဖိနပ်ခွာရာ ပုံစံတူ

တွေ့ရသဖြင့် သေဆုံးသူအပါအဝင် ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူ နှစ်ဦးထက်
သုံးဦးထက်မပိုနိုင်။ သေဆုံးသူနှင့် တရားခံနှစ်ဦးတည်း ဖြစ်နိုင်ချေ
မရှိပါ။

သေဆုံးသူ၏ အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီတွင် ဖြေခိုရောင်ရွံ့များ ပေါက်
သဖြင့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိပြီးမှ ချောက်ထဲသို့ တွန်းချခံရခြင်း ဖြစ်
နိုင်ပါသည်။ ကားတီးရာများနှင့် မနီးမဝေးတွင် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်တစ်ထုပ်
တွေ့ရှိရသည်။ စားသောက်ဆိုင် သို့မဟုတ် အရက်ဘားတစ်ခုမှ ပြန်လာ
ပြီး ကားပေါ်မှာ အချင်းများကာ မားဖြင့် အထိုးခံရခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
အားတီးရာများ၊ ရွာဖိနပ်ခွာများကို မှတ်တမ်းယူထားပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သေဆုံးသူ၏ နေအိမ်သို့
အရံအရ ဝင်ထွက်သွားလာ စစ်ဆေးသောအခါတိုင်း မသင်္ကာဖွယ် လူ
တစ်ယောက်ကို သတိပြုမိခဲ့သည်။ အမူအယာပျက်ယွင်းနေသည်ကို တွေ့
ရသည်။ ထိုလူကို မည်သည့်မေးခွန်းများမှ မမေးရသေးပါဘဲလျက် မလို
ဘူးအပ်သည့် မေးခွန်းများကို ဝင်ဖြေလေ့ရှိသည်။ ကွယ်လွန်သူနှင့် ညီ
အစ်ကိုအရင်းတမျှ ရင်းနှီးကြောင်း အခင်းဖြစ်ပွားသည့်အချိန်က ဖြိုပြင်
ဆစ်နေရာကို ရောက်နေကြောင်းကို မလိုအပ်ပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ဝင်ရောက်
ပြောကြားနေပေသည်။ ထိုလူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခိုးသားသန်စင်မှုဟူ၍
တွေ့ရသလောက် ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော်အစီရင်ခံ တင်ပြလိုသော အချက်မှာ တရားခံ
တွေ့ပေးထုတ်ပေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
သောလွန်ဖြစ်ရပ်များ ယခုထက်တိုင် သက်ဝင်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း
အထူးလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတစ်ညက တရားခံကိုစမ်းဆီးရမိဆဲဆဲ
အင် ကျွန်တော်အိမ်တွင် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်အပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ ချမ်းအေးလှ
ဆောင်းကာလဖြစ်သဖြင့် ရေမအိုးတော့ပဲ ခြေလက်သုတ်သင်ကာ
မင်းသွက်သွက်လက်လက်စား၍ အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်။* အိပ်ယာထဲ

ရောက်၍ ကျွန်တော် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိသည်။

ရက်တရက်အိပ်ပျော်သွားစဉ် ကျွန်တော်ကို ခေါ်သံလိုလိုကြား
ယောင်မိသည်။ နားဝမှာ ကပ်၍အော်လိုက်သလို အော်သံကိုကြားလိုက်ရ
သည်။ အိပ်မက်လိုလို တကယ့်ဖြစ်ရပ်လိုလို ဧဝေဝါဖြစ်ပေါ်နေစဉ် တား
ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးတွေ့ခဲ့ရန်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်
ရပါသည်။ ထိုလူက ကျွန်တော်ကို "ကျွန်တော်နာမည် ကျော်သိဟဖြစ်
ကြောင်း . . . စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှ ပြန်လာစဉ် ကားပေါ်၌ အောင်ဒင်ဆို
သူက သူ့ကိုတားဖြင့် ထိုးကာချောက်ထဲသို့ ကန်ချခဲ့ကြောင်း။ ထိုင်ခုံကြား
တွင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ညပ်၍နေကြောင်း ကားထဲမှာ ရှာကြည့်လျှင်
တွေ့နိုင်ကြောင်း သနားစဖွယ်ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ထိုလူ
ပြန်သွားသည်။

အိပ်မက်ဆုံးလျှင် ကျွန်တော်လန်၍ နိုးသွားသည်။ အိပ်ယာမှ
ကပျောက်ယာထကာ လက်နှိပ်ဇာတ်မီးဆွဲ၍ အိပ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။
အပြင်တွင် အမှောင်ထုဖြင့် နက်ရှိုင်းအေးခဲနေခဲ့သည်။ အပြာရောင်ကောင်း
ကင်မှာ ကော်နှင့်ကပ်ထားသော ကြယ်တွေကို လက်လက်ပြုအှူ မြင်နေရ၏။
ပရစ်အော်သံများ။ ညဉ့်ကများ၏ ဖျတ်ခနဲပျံသန်းသွားဟန်သာ မြင်ရသည်။
ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် နေရာအနံ့လိုက်လံထိုးကြည့်သော်
လည်း မည်သည်လှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရအောင် ကိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်
ရှိသည်။

လူတိုင်းအိပ်မက်ပက်ပူးခဲ့ကြသည်။ အိပ်မက်ပက်ရခြင်း အမျိုးမျိုး
ရှိသည်။ ဤနေရာတွင် အကျယ်ကို မပြောလိုတော့ပါ။ လူတိုင်းသိရှိနား
လည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ လိုရင်းကို အကျဉ်းချုပ်ဖော်ပြလိုပါသည်။ စိတ်မှန်
လွန် အိပ်မက်တစ်ခု၏ ကျညီပံ့ပိုးမှုဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် တရားခံအစား
သို့ ထွက်ပြေးမသွားရလေအောင် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

တရားခံအောင်ခင်ရှိရာသို့ သွားရောက်ဖမ်းဆီးပြီး သူ၏ကာဏ်
စစ်ဆေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကောက်ချက်ချထားသည့်အတိုင်း ဘယ်

ကံကားဘီးအသစ်၊ ညာဘက်ကားဘီးအဟောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
သည်။ ကားအတွင်းထိုင်ခုံကို သေချာစွာ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ အနက်
ထိုင်ပိုက်ဆံအိတ်အပြားကလေးကို တွေ့ရသည်။ ငွေသားအနည်းငယ်နှင့်
ကျွဲခါတ်ပုံတစ်ပုံတွေ့ရသည်။

အောင်ဒင်ကို လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း စစ်ဆေးပေးပြန်သော
ခါ ကျက်သီဟဆိုသူကို စားသောက်ဆိုင်မှအပြန် ကားပေါ်တွင် မားဖြင့်
သတ်မိကြောင်း ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထက်ပါ လူသတ်မှုကတော့ ကျွန်တော်ဘဝမှာ
နယ်လွန် မှုခင်းဖြစ်ရပ်အဖြစ် တစ်သက်တာ မပေမပျောက်နိုင်အောင်
ဆဲဖာ စွဲငြိနေမည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ဝေလွင်မြင့်မောင်

မကိပူရထိပ်ထား၏ ချစ်သက်စသေသွေးသစ္စာ

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အတိမ်အနက် အကျယ်အဝန်းကို ချစ်သူနှစ်ဦးသာ သိနားလည်နိုင်စွမ်း ရှိသကဲ့သို့၊ ချစ်ခြင်းဖြင့် ဖွဲ့ဆိုအပ်သော သစ္စာတရား သို့သည်လည်း ချစ်သူတိုင်း၏ ရင်မှာ သိပ်သည်းစွာ ရှိစမြဲပင်။ ထိုသစ္စာ တရားတို့၏ ပြရပ်သည် မပျော်လင့်သော အကြောင်းတရားတို့ဖြင့် ဖြစ်ပျက်တတ်သော လူ့လောက သဘာဝတို့တွင် ဖွင့်လှစ်ပြသရန် အကြောင်း မပါပေါက်ခဲ့သော် တည်ကြည်မြောင့်မတ်သော သစ္စာတရားတို့၏ သရုပ်မှန် သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ လူသားအားလုံး၏ ရင်ထဲ၌ သဘာဝတရားမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာကပင် သစ္စာ တရားကို ပွေးဖွားပေးခဲ့ပါသည်။ လူမျိုးဘာသာ အယူအဆများ ကွဲပြားခြားနားလျှင် ခြားနားပေမည်။ အချစ်စစ် အချစ်မှန်နှင့် ချစ်ကြသူတိုင်း၊

သို့ ခုတ်ခြင်းကို သက်သေထူရန် သစ္စာတရားသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော
ခုတ်ခြင်းများကို မထိပူရထိပ်ထားလေး ချန်ဒရာပူရိကာနှင့် စစ်သူကြီး
အနုပင်သင်တို့၏ ကြော့ကွဲဖွယ် ချစ်မေတ္တာ ဇာတ်လမ်းတွင် သွေးသစ္စာတိုင်
ကမ္ဘာ့ညီထိုးခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခုကို ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်း အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်လေးများ ရှိတတ်သကဲ့
သို့ အမှန်တရားကို အခြေခံသည့် ဇာတ်လမ်းကလေးများသည် နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာသောအခါ ဒဏ္ဍာရီသဖွယ်၊ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့လွန်းဖွယ် ရင်နာ
ဖွယ် ပုံပြင်များအဖြစ် စွန်းထင်ကျန်ရစ်သည်များလည်း ရှိတတ်ပါသည်။
ဤ မထိပူရထိပ်ထား၏ သွေးသစ္စာသည် ကသည်းမလေး ခေါင်နှူး၏
မိတ ဘိုးဘွားများ၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမြဲပြောပြလေ့ရှိသော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်
တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးရာကျော်မှ အဖြစ်အပျက်တို့
သည် ယခုအခါ သားစဉ်ပြေးဆက် ပြောင်းလားသော်လည်း မဟောင်းမွှမ်း
သောအချစ်နှင့် သစ္စာတရားတို့၏ မှန်မြတ်စွာထားရှိခြင်းမှာ ပုံပြင်လေလား
ဒဏ္ဍာရီလေလား စာရေးသူခွဲခြားမသိသော်လည်း ဤဇာတ်လမ်းကို ကသည်း
ကလေး ခေါင်နှူးပြောပြစဉ် ရင်နာဖွယ်ဇာတ်လမ်းကလေးအတွက် သူမနှင့်
အတူ ရင်နှင့်စွာ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

မထိပူရ ထိပ်ထား၏ သွေးသစ္စာတိုင် ကမ္ဘာ့ညီမော်ကွန်းကလေး
ကို မည်သူမျှ အတိအကျ ကျောက်တိုင်ခိုက်မထားသော်လည်း လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းလေးရာကျော်မှ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု၏ နောက်ကြောင်း
ရာဇဝင်ကို ခေါင်နှူးက အစီအစဉ်ကျနစွာ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးရာကျော်ကပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဟိုး
ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။ မထိပူရပြည်မှာ မထိပူရစော်ဘွားကြီး အုပ်ချုပ်ပြီး
ပြည်နယ်ရှိ လူများကို အေးချမ်းသာယာစည်ပင် ဝပြောစေပါတယ်။ ဒီလို
အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ အိမ်ပြည်နယ်ရဲ့ အနီးမှာရှိတဲ့ ပြည်နယ်က နယ်ချဲ့လူရမ်း
ကားဟာ မထိပူရပြည်နယ်ကို ထိပါးတိုက်ခိုက်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်
စော်ဘွားကြီးဟာ မြန်မာမင်းဆီကို စစ်ကူလှမ်းတောင်းခဲ့တယ်”

ထိုကဲ့သို့ အစချီကာ မဏိပူရပြည်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ
ပုံသည်။ မဏိပူရပြည်နယ် စော်ဘွားကြီး၏ စစ်ကူတောင်းခံလွှာကို မြန်မာ
မင်းကြီး ရရှိသောအခါ စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင် ဦးစီးသော စစ်ရေးရုံးမက်
များစွာတို့ကို မဏိပူရသို့ စစ်ကူလွှတ်လိုက်ပါသည်။ ထင်အားနည်းပါးသော
မဏိပူရစော်ဘွားကြီးသည် မိမိ၏ ပြည်နယ်ကို နယ်ချဲ့များ မကျူးကျော်
အောင်တွက် ဖြို့ရိုးဖြို့တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ဝိတ်ထားပြီး အစွမ်းကုန်ခုခံ
ကာကွယ်နေရပါသည်။ ခဲပက်အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်ရောက်ရှိလာသော
စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်တပ်များ ရောက်ရှိသောအခါ မြန်မာတို့၏ စစ်ရေး
ဦးစီးကျင့်မှု၊ ခဲခွဲစွာ တိုက်ခိုက်မှုတို့ဒဏ်ကြောင့် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်ရေး
အဖွဲ့များသည်။ တပ်ပျက်ကာ ကစဉ့်ကလျား စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားခဲ့ရ
ပါသည်။ ဤသို့ နယ်ချဲ့တို့၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်အောင် ခဲခွဲစွာ
တိုက်ခိုက်ခဲ့သော စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်တပ်စွဲအား ဂုဏ်ပြုအခမ်းအနား
များ ပြုလုပ်ကာ ချီးမြှောက်ခဲ့ပါသည်။ မဏိပူရစော်ဘွားကြီးသည် မိမိ၏
နယ်မြေကို မြန်မာမင်းများ၏ သစ္စာနယ်မြေအဖြစ် ခံယူကြောင်း သစ္စာ
ပြဆိုပါသည်။

ဤသို့ သစ္စာခံယူပွဲနှင့် ဂုဏ်ပြုခြင်းအခမ်းအနားကို မဏိပူရတွင်
ပြုကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဤအခမ်းအနားတွင် မဏိပူရစော်ဘွား
ကြီး၏ သမီးတော် မဏိပူရထိပ်ထားလေး ချန်ဒရာပူရီကာလည်း တက်ရောက်
ခဲ့ပါသည်။ မဏိပူရစော်ဘွား၏ ဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနားတွင် စားသောက်ဖွယ်
အလှအလင်နှင့် လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံပြီး ဓားရေ၊ လှံရေး၊ မြင်းစီး
စင်တိုက်သည့် မြင်းရေးများနှင့် မိမိပြည်နယ်အတွက် လုံခြုံရေး တား
ဆီး အလွတ်သိုင်းပြိုင်ပွဲများနှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ ထိုပွဲတွင် အလယ်သလွန်
သို့ မဏိပူရစော်ဘွားကြီးကထိုင်ပြီး လက်ဝဲဘက်သလွန်တွင် တပ်မှူး
ကြီး စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်က ထိုင်ပါသည်။ လက်ယာဘက်တွင် မဏိပူ
ရထိပ်ထား ထိုင်ကာ ရှုစားတော်မူပါသည်။ စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်သည်
မိမိ၏ နားချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသော မဏိပူရထိပ်ထားလေးကို အမှတ်မထင်

ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ခြမ်းခနဲ ကြည့်စဉ်မှာပင် ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့်
 ခွန်းလက်သော မျက်လုံးတစ်စုံ၊ အမျိုးအစား ကျနလှသော အရပ်အမောင်း
 နှင့် အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် နောက်တစ်ခါ
 ထပ်၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ နောက်ထပ်ကြည့်စဉ်
 သူမ၏ အလှတရားတို့သည် စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်၏ ရင်ကို သိမ့်ခနဲ
 တုန်စေအောင် ဖမ်းစားနိုင်သည့် အလှပိုင်ရှင်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမ
 ၏ အလှတရားအပေါ် ငေးမောစွာဖြင့် ကြည့်နေစဉ် သူမကလည်း စစ်သူ
 ကြီးနန္ဒမင်းထင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်း
 ထင်၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးအကြားတွင် စူးရှသော မျက်လုံးအစုံ၊ သူမကို
 စိုက်ကြည့်နေသည်မှာ စိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ယောက်ျားပီ
 သသော မျက်နှာနှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော စစ်သူကြီးကို မြင်စဉ်စက
 ၌ သူမရင်မှာ တုန်ယင်လိုက်မောစွာ ပီတိများ ဖြာဝေကာ အချစ်ဟူ၍
 ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ် သူမ၏ အသက်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်
 သာ ရှိသေးသော ရွှေရင်သိမ်းသစ် ဖျိုမျှစ်နုနယ်သော နှလုံးသားတွင် မည်
 သည့် အကွရာမျှ မတင်ဘူးသေးသည့် အပျိုစင်ကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါ
 သည်။

စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်မှာ ထိပ်ထားလေး၏ အလှပေါ်တွင် ယစ်
 မူးတိမ်းညွတ်မိစဉ် တစ်ခဏအတွင်း ပီပီစိတ်ကို သတိနှင့် ပြန်ထိန်းလိုက်
 ပါသည်။ အပျိုစင်ထိပ်ထား အလှသခင်မလေးမှာ ကလေးစိတ်တစ်ဝက်၊
 အပျိုစိတ်တစ်ဝက်သာ ရှိသေးသည့် နို့နဲ့မစင်သေးသည့် လုံမပျိုကလေး
 ၏ အလှသခင်မလေးနှင့် တစ်ချိန်လုံး စစ်တိုက်နေရသော ကြမ်းတမ်းလှ
 သည့် မိမိ၏ ဘဝ၊ စစ်ရေးစစ်ရာ စစ်မိန့် ရှိပါက နေရာဒေသမရွေး သွား
 ရောက်ကာ စစ်တိုက်နေရသည့် မိမိဘဝကို မိမိမပိုင်သည့် မင်းခယောက်ျား
 စစ်သည်ဘဝမျိုးနှင့် ရွှေစင်ထိပ်ထားလေးတို့၏ ဘဝနှစ်ခုမှာ မည်သို့မျှ
 မနီးစပ်နိုင်ပေ။ ထိပ်ထားကလေးသည် အရွယ်မရောက်သေးသည့်အချိန်
 ဖြစ်သဖြင့် ပိဘ၏ ဖျတ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ရှိနေရပါသည်။ အရွယ်ရောက်

လာပါက ထီးဖြူဆောင်းမင်းတရားကြီးအတွက် ဆက်သရမည့် သမီးကညာ
မင် ဖြစ်ပေချေမည်။ မင်းဘဝုတ္တာဖြစ်လာမည့် ထိပ်ထားလေးနှင့် မိမိမှာ
မည်သို့မျှ မအပ်စပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည့် စိတ်ကို
ခြေသိမ်းကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ရပါသည်။ အဆုံးစွန် စဉ်း
စားမိရင်း သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ်ချပိပါသည်။ ထိပ်ထားကလေးကို မကြည့်
တော့ပါဘူးဟူ၍ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း မသိစိတ်က ကြည့်ချင်နေ
မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မနေနိုင်သည့်အဆုံး နောက်တစ်ချိန် ထပ်မံ ကြည့်
ည့် ဝင်းပသော အပြုံးကလေးဖြင့် ၎င်းအားကြည့်နေသော ထိပ်ထားကလေး
ကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အပြုံးကလေး . . . သည်အပြုံးကလေးကို အမှတ်ထင်ထင်
တွေ့နိုင်ရင်ဝယ် ဗလောင်စူးမျှ လှိုက်ဟောစွာ ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည်။ စစ်ရေး
အတွက် ဘဝတစ်ခုလုံးကို နှစ်မြှုပ်ထားရသည့်အတွက် အချစ်ဟူသည်
တစ်ခါမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူးသည့် အကြောင်းတရား တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ရင် ဝယ် ပုန်းအောင်းနေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည် မဏိပူရထိပ်ထား
ကလေးနှင့် တွေ့သောအခါ ပွင့်အန်ကူးလာပြီး အချစ်ဆိုသော အရာသည်
နေမင်းထင်နှင့် ချန်ဒရာပူရီကတို့ နှစ်ဦးအကြားတွင် ငွားစွင့်စွာ ပေါ်ပေါက်
လာခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသား၏ ရင်ဝယ် စကားမဆိုရသည့်တိုင် ချစ်
ခြင်းမေတ္တာတို့ဖြင့် ရစ်ဖွဲ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလို နားလည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ခဲ့
ရပါသည်။ ထို့နောက် မဏိပူရထိပ်ထားလေး၏ မြင်းစီးစားသိုင်းကို ရှုစား
ခေါ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် လေ့ကျင့်ထားသည့်အတွက် မြင်းစီးစားရေးမှာ
အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ နောင်သောအခါ မဏိပူရ
တိုင်းပြည်အတွက် အားထားရမည့် စစ်သည်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု တွေးထင်မိပါသည်။

နန္ဒမင်းထင်သည် ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်လောက်
အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အိပ်မည်ဟု ကြံသော်လည်း ၎င်း၏အာရုံတွင်
မဏိပူရထိပ်ထားကလေး၏ ပြုစင်ဝင်းပသော အပြုံးကလေးကို မြင်ယောင်

နေမိပါသည်။ တာဝန်တွေ၊ အဆောင်အယောင်တွေ ဖယ်ထားပြီး ထိပ်
 ထားသခင်မလေးကို မည်မျှချစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သခင်မလေး
 သာ သာမန်အမျိုးသမီးလေးဖြစ်သလို မည်မျှကောင်းမည်နည်း။ ၎င်း၏ ချစ်
 ဇနီးအဖြစ် အပြန်အလှန်လက်ထပ်ယူပေးမည်။ ယခုမှ မည်မျှပင် ချစ်စေကာမူ
 တစ်ချိန်ချိန်တွင် မင်းကြီးထံသို့ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား လက်ဆောင်များ
 နှင့်အတူ ဆက်သရမည့် ဘဏ္ဍာပစ္စည်းပင် ဖြစ်သွားမည်။ သို့ဆိုလျှင် မင်း
 ကြီးအား သစ္စာဖောက်ရာ ကျပေးရောမည်။ အချစ်နှင့် သစ္စာကို မလဲနိုင်
 ပေ။ မည်မျှပင် ချစ်မိစေကာမူ မိမိအရှင်သခင်အတွက် သစ္စာမတော်
 နိုင်ပေ။ သည်တော့ မိမိ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မျှသိပ်ရင်း ပြန်ရပေတော့
 မည်။

“နေရစ်တော့ ထိပ်ထားသခင်မလေးရေ ဒီဘဝမှာ ချစ်ခွင့်မပြု
 သဲ ချစ်သည့် စကားကလေးပင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မဟာခဲ့နိုင်တဲ့ ဘဝ
 ချစ်စကားမဆိုဘဲ ပြန်ရဦးတော့မယ်။ နောက်ဘဝဆိုသည်များ ပျံ့ခဲ့တဲ့
 ဘဝခြားမှာ ပြန်ဆုံချင်ပါတယ်။ ဆုံပါရစေလို့ မောင်ဘော် ဆုတောင်း
 ပါတယ်”

နန္ဒမင်းထင်သည် စိတ်ထဲမှ ပြောဆိုရင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်
 တွင် ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။ အနီးခွဲရောင်မြင်းကြီးတွင် လှပသော ကျွဲ
 တန်ဆာများ တပ်ထားပြီး စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်က စီးလျက် အပြန်
 အတွက် စတင်ခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် ရံရွှေတော်ဆယ်ယောက် ဝိုင်းရံထား
 ရွှေလင်ပန်းပေါ်တွင် စိုးပပါကလေးကို ခင်းထားပြီး ၎င်းပေါ်တွင် ဆေး
 ပွဲရ ရွှေတံဆိပ်တော်ကို တင်ကာ စစ်သူကြီးရှေ့မှောက်သို့ ထိပ်ထားဆေး
 မ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

“ထိပ်ထားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် စစ်သူကြီး၊ မင်းကြီးအတွက်
 ဆောင်ပဏ္ဍာများကို ဆက်သခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဤရွှေတံဆိပ်တော်က
 စစ်သူကြီးအတွက် ထိပ်ထားသခင်မ ဆက်သတဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ
 ဤ ရွှေတံဆိပ်တော်သည် ထိပ်ထား၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပြည့်ဖြင့်

အပ်ခဲ့သော လက်ဆောင်ပဏ္ဍာဖြစ်ပြီး တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ ရင်မှာချိတ်ဆွဲ၍ တိုက်ခိုက်ပါလော့။ ချစ်ခြင်း၏ စွမ်းအင်ကြောင့် တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ အနိုင် ရစေဟု ထိပ်ထား ဆုတောင်းပေးပါတယ်။”

“ထိပ်ထားပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်စုံရပါစေ၊ အခါအခွင့်သင့်ပါက ထိပ် ထားတို့ ပြည်နယ်ကို နောက်တစ်ခါထပ်၍ လာချင်ပါသည်။ မဏိပူရ နယ်သူနယ်သားများနဲ့ ထပ်မံ ဆုံတွေ့ပါရစေ။”

ထိပ်ထားသခင်မသည် ၎င်း၏ ချစ်မေတ္တာကို ပညာနဲ့ ပြောခဲ့ ခဲ့လေပြီ။ သူမ၏ ချစ်ခြင်းကို သိသော်လည်း ၎င်း၏ဘဝတွင် မည်သို့မျှ မပြောသာချေ။ ရင်ဝယ်သိုဝှက်ရင်း ခရီးနှင့်ရပေဦးတော့မည်။ မဏိပူရ ခေတ်ဘွားကြီးကိုယ်တိုင်ပင် စစ်သူကြီးအား လာရောက် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ အလာခရီးမှာ စစ်သွေးစစ်မာန် အပြည့်အဝနှင့် အချစ်မရှိခဲ့သော စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်သည် အပြန်ခရီးတွင် ချစ်မေတ္တာကို ရင်မှာပိုက်၍ လေးလံသော ဇိတ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ နန္ဒမင်းထင်၏ မျက်ဝန်းလဲတွင် အချစ်ရည်ရွန်း သက်နေသော မဏိပူရထိပ်ထားလေး၏ ရုပ်သွင်မှာ မေ့ပျောက်၍ ပရနိင် ခေ တရားရေးမြင်ယောင်နေခဲ့ပါသည်။ မိမိ၏ ကံကြမ္မာလှည့်ဖြားမှုကို စိတ် မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။ မိမိ၏ နဘေးတွင် အချောအလှအမျိုးသမီးများ ဇွာနို့ပါသည်။ ၎င်းတို့အပေါ် တိမ်းညွတ်သောစိတ်ဟူ၍ မြဲမှုန်မျှပင် မဖြစ် ခဲ့ဘူးချေ။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်မှ တစ်ပြည်သူ မဏိပူရမင်းသမီးကလေးကို တွေ့ကာမျှပင် ချစ်ခြင်းကို ပွင့်အန်လာခဲ့ချေပြီ။ မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း တရားတို့ကြောင့် ဆွေးစိတ်သည်ပင် ချစ်ခြင်း၏ ရလဒ်ဖြစ်ချိန်မည်။ ယခု အပြန်ခရီးတွင် စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်အတွက် ပြည်ထဲရေးနှင့် ဝမ်းရေးတို့ ထက် လွှမ်းမောက်စွာ ဟူ၍ ဆိုရမလောက်ပင်။ ထိပ်ထားသခင်မကို တွင်းဆွတ်လှပါသည်။ ဂျားဘဝမှ ချမ်းသော ရေစက်ချစ်ပန္နက်ကြောင့်ပင် ငါ၏ပြည်သူ ထိပ်ထားအပေါ် မြင်ကာမျှဖြင့် ချစ်စိတ်များ တွယ်ငြိခဲ့ရပြီလော့။ တွင်းဆွေးရသော သံသရာကြော့ဝယ် ပည့်ပျှော့ရဦးမည် မသိချေ။ အချစ် အတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းသည်သာ မိမိဘဝ၏ အခြေပင်ဖြစ်ချေမည်။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်လာခဲ့ပါပြီ။ လေးနှစ်လေးကြာခဲ့ပါပြီ။ မဏိပူရမှ ပြန်လာခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်အထိ စစ်သူကြီးမှ မင်းထင်သည် မဏိပူရထိပ်ထားကလေးကို တစ်နေ့မျှ မမေ့ပေ။ ထိုစဉ် မင်းကြီးမှ ခေါ်၍ အမိန့်တော် ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။

“စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်၊ မောင်မင်းရဲ့ တပ်ဖွဲ့များ မဏိပူရသို့ စစ်ချီရန် ပြင်ဆင်ရမည်”

နန္ဒမင်းထင်၏ စိတ်၌ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားပါသည်။ မဏိပူရသို့ သွားချင်သည့် စိတ်မှာ လေးစင်လေးမိုးကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။ မိသားစုချစ်သောမဏိပူရ ထိပ်ထားထံသို့ အမြန်ဆုံးပင် သွားချင်လှပါသည်။ သို့သော် မင်းကြီးမှ ဆက်၍ အမိန့်ရှိသဖြင့် ဆက်၍ နားထောင်နေရပါသည်။

“မဏိပူရစော်ဘွားသည် မိုက်မဲစွာ ပုန်ကန်ခြားနား၍ ငါ၏ သစ္စာရေကို သောက်ထားသည်မှမတောက်၊ ကျွမ်းကျော်ရန်သူများ၏ လက်အောက်သို့ ခိုဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ သစ္စာဖောက်များအား အပြီးတိုင် ချေမှုန်းရမည် တစ်ချက်လွတ် အမိန့်တော်”

“ဘုရား . . . ဘုရား ကြားရချက် သတင်းမှာ ဆိုးရွားလှလှလှ ထိပ်ထားရယ်၊ သစ္စာဖောက်တို့ကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းရမည်တဲ့၊ မောင်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲကွယ်”

နန္ဒမင်းထင်မှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ စိတ်ထဲမှ စွတ်မိပါသည်။ အလွန်သွားချင်လှသော မဏိပူရ ခရီးလမ်း၊ အလွန် ချင်လှသော မဏိပူရထိပ်ထားကလေး၏ မျက်နှာတော်။ ဘယ်လို ရင်ဆိုရပါ့မလဲ ထိပ်ထားရယ်၊ စစ်မိန့်ကို နာခံရင်၊ စစ်ချီလာရသော ချစ်သူရင်ကို ပြေးဝင်၍ ကြည့်စေချင်ပါသည်။ တာဝန်နှင့် အချစ်တို့ကြားထဲ ပျားများရသမှုမှာ စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သစ္စာဖောက်များအဖြစ် မင်းကြီးက စွဲချက်တင်ထားသည့် အမှုမှာ တကယ်ပင် ဖြစ်နေလော့။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခု၏ မှားယွင်းခြင်းပေလော့။ စစ်လားရသော်လည်း စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်မှာ ဝေခွဲမရသော ပုံစွာတစ်ပုဂ္ဂိုလ်

အိမ်ထဲရင်မှာ ဒွိဟစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ မဏိပူရ ထိပ်ထားလေး၏ ချက်ဝန်းကို ကြည့်ရှုနှင့် သိနေပါသည်။ ရိုးသားဖြူစင်သော သခင်မတွင် ဝိညာဏ်ဖောက်ရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့သော်လည်း အကြောင်းက ခင်လာသည်မှာ သစ္စာဖောက်များကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းသုတ်သင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ချစ်သူ၏အသက်ကို ကိုယ်တိုင်ပင် သုတ်သင်ရချိန် ဖြစ်သည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်မှာ တကယ်ပင် သစ္စာဖောက်ဖြစ်ပါက ချစ်ခြင်းကိုယ်ကာ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်အရှင်သခင်၏ သစ္စာကို စောင့်ထိန်းသော အားဖြင့် ချစ်သူအသက်ကို စတေးရပေမည်။ ဤသို့ သစ္စာဖောက်သော သုတ်ရပ်အတွက် ရင်ဝယ်နာကျည်းကာ ခေါ်သဖြစ်မိသည်။ မဏိပူရသို့ အပြင်း နှိုးနှက်လာခဲ့ပါသည်။ ပထမလာစဉ်က မဏိပူရစော်ဘွားကြီးကအစ သီးခြားခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ အပြင်းချီတက်လာသူအား ဗြူတံခါးများ အလုံဝတ်ကာ သစ္စာဖောက်တို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကြီးပေါ်နေပါသည်။ ထိုသစ္စာ ဖောက်များ၏ လုပ်ရပ်အတွက် စစ်ချီ၍ တိုက်ခိုက်ရုံမလုံဘဲ မည်သို့မျှ မကုစားနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဗြူတံခါးနှင့် မနီးပဝေးတွင် စင်စစ်လိုက် ပါသည်။ မဏိပူရ ပြည်ထဲသို့ ရောက်မှသာဖြင့် ဗြူတံခါးများ အထပ်ထပ် ဝိတ်ထားကြောင်းကို နန္ဒမင်းထင် သိပါသည်။ စစ်တို့မည်သည် တိုက်လွှတ်နိုင်အောင် တိုက်ရပေမည်။ အင်အားငယ်သည်ဆို၍ အထပ်သစ္စာ တိုက်ခိုက်၍ မရပေ။ ရန်သူနယ်မြေအတွင်းသို့ စစ်တိုက်နေသည့်အလျောက် နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုသည် ရန်သူ၏ တပန်းသာသည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တိုက်ရာတွင် အဆောတလျှင် မတိုက်သေးပဲ နေသူ၏ အခြေအနေကို မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

နောက်တနေ့တွင် စတင်၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဗြူတံခါးကို စောင့်ကြည့် ဖြည့်စွမ်းသည့် ဝင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား၍ တိုက်ခိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဗြူရိုးပေါ်မှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဆီပူငရဲများ မထောင်ချခြင်း၊ အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ပြန်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မဏိပူရအား သိမ်းချိန်အားသော ရန်သူတပ်သားများ၏ အင်အားကြီးစွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ကြောင့်

မြို့ရိုးကို ထိုးဖောက်ကျော်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်နိုင်ခဲ့ချေ
 ထို့ကြောင့် ဆောလျှင်စွာ မတိုက်သေးဘဲ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ
 မဏိပူရတိုင်းပြည်အား မြန်မာစစ်တပ်များချကာ ဝန်းရံထားပါသည်။ ဤသို့
 ဝန်းရံထားခြင်းဖြင့် အစာရေစာ မိကျွားများ ပြတ်လပ်ကာ တာရှည်တောင့်
 ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ အင်အားသိရှိနေချိန်တွင် အသာအယာပင်
 သိမ်းယူနိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် မဏိပူရကို ဝန်းရံကာ စစ်စခန်းချထား
 ခဲ့ပါသည်။

များမကြာမီအချိန်အတွင်း တစ်ဖက်ပြည်နယ်မှ ကျေးရွာသူကလေး
 များသည် မိကျွားအစိုအခြစ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ လာပို့ကြပါသည်။ တစ်
 မျှားကလေးများကလည်း ထိုကျေးတောသူကလေးများအား ဆုလာဘ်များ
 ပေးသနားခဲ့ပါသည်။ ထို ကျေးတောသူများထဲမှ ဂိုဂီဆိုသော မိန်းကလေး
 သည် စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်အား စစ်သတင်းပေးရန် တွေ့လိုကြောင်း
 လျှောက်တင်သဖြင့် တွေ့ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်သည် ဂို
 ဂီကို တွေ့ရချိန်တွင် များစွာ အံ့ဩကာ မင်သက်မိသည်နယ် များစွာ
 အံ့ဩခဲ့ရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂိုဂီသည် မဏိပူရထိပ်ထား
 ချန်ခရာ ပူရိကာနှင့် ရှစ်ဆင်းအင်္ဂါများစွာတူလှသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
 မဏိပူရ ထိပ်ထားနှင့် မတူညီသည့်အချက်မှာ မျှန်စရာပူရိကာသည် နန်းတွင်း
 နေရသော မင်းသမီးဖြစ်သည့်အတွက် အသားအရေမှာ ဖြူဝင်းစိုပြေလျှောက်
 ပါးပြင်တွင် သွေးကြောစိမ်းကလေးများကို တွေ့မြင်ရမလောက်ပင် ဆေး
 မောလှပသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဂိုဂီသည် အသားအလွန်မည်းပြီး အဖြူ
 ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်မှာ အသားအရည်နှင့် လွန်စွာမလိုက်ဖက်ချေ
 သို့သော် ရိုးသားသော ကျေးတောသူတစ်ယောက်၏ ဘဝအလှမှာ သူ
 တွင် အပြည့်ရှိပါသည်။

“ကဲ . . . မင်း ဘာလျှောက်တင်စရာ ရှိသလဲ၊ မချွင်းမချေ
 ပြောပါ”

“ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ဆွေမျိုးများဟာ မဏိပူရထဲမှာ နေသူဖြစ်

တယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးမဟာ မဏိပူရမြို့ထဲသို့ မကြာခင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ မဏိပူရတွင် စားနပ်ရိက္ခာ ပြည့်စုံစွာ မရှိသည့်အတွက် တာရှည်တောင့်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မဏိပူရပြည်သည် အရှင်တို့၏ သစ္စာခံဖြစ်သော်လည်း အင်အားကြီးမားသည့် အခြားရန်သူများ၏ ကျူးကျော်မှုတို့ကြောင့် မဏိပူရပြည်သားတို့ သေကြေပျက်စီးမည် စိုးသဖြင့် ရန်သူများ သစ္စာကို ခံရသည်ဟု သိရပါသည်။ အရှင်တို့ကိုလည်း ဤမျှလောက် မြန်ဆန်စွာသာ မည်မထင်၍ အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားရသေးပါ။ တို့ကြောင့် မကြာခင် အချိန်အတွင်း အရှင်တို့အား အရှုံးပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုသည် စစ်သတင်းအခြေအနေကို လျှောက်တင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ နန္ဒမင်းထင်သည် နဂိုကပင် မဏိပူရ၏ အခြေအနေကို သိသူ စစ်သည်ဖြစ်ပါသည်။ အင်အားနှင့် စားနပ်ရိက္ခာ မတောင့်တင်းကြောင်းကို သိသူဖြစ်သည့်အတွက် ကိုကိုပြောသည့် စစ်သတင်းမှာ မှန်နိုင်ဖွယ်ရှိကောင်းပေမည်။ မကြာမီပင် အောင်ပန်းဆင်နိုင်မည့်အတွက် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ကိုကိုကလေး ပြန်သွားသော်လည်း ကိုကိုလေး၏ မျက်နှာကလေးကို ပြင်ယောင်နေမိသည်။ အသားမည်းသော်လည်း ရိုးသားသော ကျေးတောသူကလေးမို့ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးမည်ဆိုပါက ကိုကိုကလေးကိုပင် ရွေးချယ်သင့်သည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ ကိုကိုကလေးကိုသာ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်လျှင် မည်သည့်အတားအဆီးမျှလည်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ သာမန်ကျေးတောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိမိတို့ သစ္စာတော်ကို စောင့်သိသည့် အတွက် စစ်ရေးများပြီးဆုံးပြီး အိမ်ထောင်စုံဖက်ပါက အကောင်းဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံး သတို့သမီးအဖြစ် ရွေးချယ်ကောင်း ရွေးချယ်ရပေလိမ့်မည်။ ယခုမှ စစ်ရေးအတွက် အားကြီးမာန်တက် တိုက်ခိုက်ရဦးမည်။

“ဪ... မဏိပူရ ထိပ်ထားရယ်၊ သစ္စာတော်ကို ခံပြီးမှ သစ္စာပျက်ကာ ပုန်ကန်ခြားနားခဲ့တဲ့အတွက် ချစ်လျှက်နှင့်ပင် အမှန်းပွားကာ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ၊ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ကောင်းသော အကြောင်းတရားများကြောင့် သစ္စာမစူးပါစေနဲ့ ထိပ်ထားငယ်ရယ်”

မဏိပူရလိပ်ထားအတွက် ရန်သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား ချစ်ခင်သည့် အချိန်မှ ထားခဲ့သော မေတ္တာများကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ သူမ ဒုက္ခမရောက်ပါစေကြောင်း ဆူတောင်းမိပါသည်။ မည်သို့ပင် ဆူတောင်း သော်လည်း သည်ပွဲတွင် သူသေသေ၊ ကိုယ်သေသေ နွဲ့ရမည့် စစ်ပွဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ မဏိပူရတို့ဘက်က ရုံးခဲ့သော် ၎င်း၏ ဦးခေါင်းကို ဘုရင်မင်း မြတ်ထံ ဆက်သရပေမည်။

အကယ်၍ နန္ဒမင်းထင်တို့ဘက် ရုံးခဲ့သော် စစ်ပြေပြင်မှာ သူမ ကောင်းတို့၏ သေခြင်းဖြင့် အသက်ကို စတေးရပေမည်။ ထို့ကြောင့် နန္ဒ မင်းထင်၏ စိတ်နှလုံးတွင် ဒီစစ်ပွဲကို ဆင်နွဲ့ရသည်မှာ စိတ်အထိခိုက်ဆုံး ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မဏိပူရလိပ်ထားနှင့် သည်တစ်သက်တွင် မည်သို့ပြန် လည်ဆုံညည်းရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း မိမိ၏ ကိုယ်ရေး တို့ယ်ဘာကို နောက်မှာထားကာ အမျိုးသားရေးပို့ ပြန်မှာ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိ ကို ပြုရသတော့မည်။

ထိုစဉ် မဏိပူရမြို့တံခါး၏ လျှို့ဝှက်ပေါက်မှ အလံဖြူတစ်ခုကို ဝှေ့ယမ်းပြပါသည်။ အလံဖြူ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ၎င်းဘက်မှ လျှောက်တင်စရာ စာချွန်တော်လွှတ်မည့် ဆက်သားတစ်ယောက် လွှတ်မည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်တို့ဘက်မှလည်း အလံဖြူကို ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်ပါသည်။ ဤသဘောမှာ မြန်မာဘက်မှ စာချွန်တော်ဆက်သားအား လက်သင့်ခံမည့် သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီပင် စာချွန်တော် ဆက်သား ရောက်လာကာ မဏိပူရ၏ သဘောထား၊ စာချွန်လွှာ ဆက်သပါသည်။

စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင် . . .

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သစ်တို့၏ စစ်ပွဲသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ် ပါက တိုင်းသူပြည်သားများ သေကြေမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် အသစ် စစ်သူကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သူကြီးတို့ တစ်ဦးချင်း စီးချင်းထိုးပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ရုံးပါက ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်ပါလော့ အသစ် တို့ဘက်မှ ရုံးပါက အသစ်တို့အလျှင်အမြန် ထွက်ခွာသွားရမည်။

မဏိပူရစော်ဘွားကြီး

ဤသို့ စာချွန်လွှာကို ဖတ်ရသောအခါ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်မှာ စံပွဲတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လိုက်လျောကာ စီးချင်းထိုးမည့်အကြောင်း အချိန်နှင့်နေရာကိုပါ ရွေးချယ်ကာ စာပြန်လိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန်နံနက် ကိုးနာရီအချိန်တွင် မဏိပူရမြစ်ကမ်းနံဘေး တလင်းပြင်တွင် စစ်ထိုးရန်နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီခွဲတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အသင့်အနေအထားတွင် ရှိကြပါသည်။ မြန်မာစစ်တပ်ဘက်မှ အုန်းခွဲရောင် မြင်းညှိကြီးကို စီးကာ နန္ဒမင်းထင်သည် ဓားကိုစလွယ်သိုင်းထားပါသည်။ စစ်ဝတ်ရုံအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားပြီး မဏိပူရထိပ်ထား ဆရာဖြစ်ပေးအပ်ထားသော ရွှေတံဆိပ်တော်ကို တပ်ဆင်ထားပါသည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်၏ အင်္ကျီမှာ စစ်သွေးအပြည့်ဖြင့် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားရှိလှပါသည်။ ၎င်း၏နောက်တွင် မြန်မာစစ်တပ်ကြီးက ဝန်းရံထားပါသည်။

တစ်ဖက်တွင် မဏိပူရ စစ်သူကြီးမှာ မြင်းညှိကြီးကို စီးကာ မဏိပူ ရစစ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ဦးခေါင်းတွင်လည်း နှက်နာရုံး တပ်ဆင်ထားပါသည်။ ၎င်းသည်လည်း ဓားကိုစလွယ်သိုင်းကာ အဆင်သင့်အနေအထားရှိပါသည်။ ၎င်း၏နောက်တွင် မဏိပူရစော်ဘွားကြီးနှင့် ၎င်း၏ စစ်တပ်ရှိပါသည်။ သည်တွင် လူအုပ်များကြားမှ မဏိပူရထိပ်ထားကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ မဏိပူရထိပ်ထားအား အချိပ်အယောင်မဲ့ မတွေ့ရချေ။ မိမိ အင်မတန် တွေ့မြင်ချင်လှသော မဏိပူရထိပ်ထားသည် သစ္စာစတုရီကို ဖောက်ခွဲမိသောအမှားကြောင့် မိမိကိုယ် တွေ့ရန် မင်းရဲ၍ စစ်တလင်းသို့ မလာသလော။ ချက်ခြင်းပင် မဏိပူရထိပ်ထားအကြောင်း မေ့ပြစ်ကာ စစ်တလင်းတွင် မြန်မာ့စွမ်းရည်၏ လွင်မြန်ချွတ်လတ်ခြင်း စစ်သွေးစစ်ဟန်ကို ပြရပေမည်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် စီးချင်းနန်းချ၍ မိမိသည်တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံး၏ ကိုယ်စားပြုသူဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်စီးချွတ်လှသည့် မဏိပူရထိပ်ထားကို ကိုယ်စားပြုသူ ဖြစ်သည့်အတွက် စီးချင်းရင်

တိုင်းသည် အလွန်တာဝန် ကြီးလေးပေသည်။ မိမိ၏ အမှားတစ်ခုသည် တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး၏ ဆုံးရှုံး နစ်နာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မျက်စိလျှင် နားစွင့် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ရပေ မည်။

“တိုက်ပွဲစပြီ”

ထိုသို့အော်သံနှင့်အတူ ဓရာမှတ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်သည် မြင်း၏ဇက်ကြီးကိုလွှတ်ကာ ဇက်ကြီးမှ လွတ်သော မြားတစ်စင်းနယ် တစ်ဟုန်ထိုး ရန်သူရှိရာသို့ လာပါသည်။ တစ်ဖက်မှ ရန်သူ စစ်သူကြီးကလည်း မြင်းကို ဇက်ကုန်ဖွင့် အရှိန်ပြင်းစွာ စီးနင်းလာခဲ့ပါသည်။ လမ်းတစ်ဝက်တွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရင်ဆိုင်တွေ့ပါသည်။ ဓားခုတ်သံတို့ တာချွင်ချွင်နှင့် အသည်ယားဖွယ် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြဲကာ တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။ တစ်နား ခန့်ကြာသည်အထိ အရှုံးအနိုင် မပြောနိုင်ပေ။ နန္ဒမင်းထင်မှာ ဓားကျွမ်းသူ ဖြစ်ပြီး အလေ့အကျင့် အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖက် ဓားသမားမှာ ဓားရေးကျွမ်းသော်လည်း ဓားရေးပျော့သယောင်ရှိ လက်ပန်းကျလှ ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အားမာန်အပြည့်ထည့် တစ်ဖက်မှ ဓားကို ပက်လိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ စစ်သူကြီးမှာ ဓားလွှတ် သွားပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းပင် စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်၏ ဓားချက် တစ်ဖက်စစ်သူကြီး၏ ရင်အုံကို ထိုးဝင်သွားပါသည်။ ထိုဓားချက်ကြောင့် တစ်ဖက်စစ်သူကြီး မြင်းပေါ်မှ ကျသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက် တစ်သားများမှာ အော်ဟစ်ကာ ၎င်းတိုင်းပြည်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြ သည်။ စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင် အနိုင်ရသဖြင့် မြန်မာဘက်မှ စစ်တစ် ခု၏ ဟစ်ကြွေးသံများမှာ မိုးလုံးဟိန်းမျှ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ထို တစ်ဖက်စစ်သူကြီး၏ မျက်နှာဖုံးမှာ မြင်းပေါ်မှ ကျသည့် အရှိန်ကြောင့် ကျွတ်ကျသွားပါသည်။ ၎င်းကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သော စစ်သူကြီး နန္ဒမင်းထင်အဖို့ ကမ္ဘာကြီးချာချာလည် သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်မှ စစ်သူကြီး

င်းအင်မတန် မြတ်နိုးခဲ့ရသော ချန်ဒရာပူရိကာခေါ် မဏိပူရထိပ်ထားက
လေး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“မောင်တော် နန္ဒမင်းထင် နမတော် လျှောက်တင်စရာ ရှိဘိ
သ်”

ဓားခဏ်ရာ သွေးအလိမ်းလိမ်းကြားမှာ မဏိပူရထိပ်ထားလေး၏
သံကို ကြားရသဖြင့် နန္ဒမင်းထင်မှာ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

“မောင်တော်ရဲ့ ဓားချက်ကြောင့် နမလေးမှာ မကြာမီ လူ့လော
ကမှ ငွန်ရွာရပေတော့မည်။ နမလေး မသေမီ ပြောစရာများ ရှိပါသည်။
မောင်တော်သည် နမလေးတို့ တိုင်းပြည်သို့ ပထမဦးဆုံးရန်သူများကို တိုက်
ခိုက်ပေးစဉ်ကပင် နမလေးသည် မောင်တော်အပေါ် ချစ်ခြင်းစွဲခဲ့မိပါသည်။
သို့သော် အင်အားကြီးမားသော ရန်သူများ၏ ကျူးကျော်ခြင်းကို ခံရသော
အခါ ဖခင်မဏိပူရစော်ဘွားကြီးမှာ တိုင်းသူပြည်သားများ သွေးထွက်သံယို
ဖြစ်မည်စိုး၍ နီးရာဓားကို ကြောက်ရသည့်အတွက် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူတို့
သစ္စာတော်ကို ခံယူခဲ့ရပါသည်။ ဤတွင် ဖခမည်းတော်နှင့် နမလေး
တို့မှာ သစ္စာဖောက်များ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ နမလေးသည် မောင်တော်နှင့်
အတူ မင်းကြီးတို့အား သစ္စာဖောက်ရန် စိတ်ကူး၍ပင် မဝံ့ခဲ့ပါ။ သို့သော်
အဖည်း ဖခမည်းတော်၏ အစိုင်းနှင့်တူသော နမကလေးမှာလည်း သစ္စာပျက်
အောင်ဖြစ် စွန်းထင်းခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း နမလေးမှာ ဂိုဂိုအဖြစ်
အသေတင်းများပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။”

နန္ဒမင်းထင်မှာ ပို၍အံ့ဩခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂိုဂိုသည်
မဏိပူရထိပ်ထားနှင့် အလွန်တူသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

“နမလေးသည် ရှုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲ အတတ်ပညာဖြင့် အလွန်
အားမည်းသော ဂိုဂိုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ မောင်တော်ကို လာရောက်
အန္တရာယ်ခံစားစေရန် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် မောင်တော်နှင့် စီးချင်းထိုးခဲ့ပါ
သည်။ မောင်တော်၏ လက်ရုံးရည်သည် နမလေးထက် အဆတစ်ရာမက
အလွန်ခဲနေသည်ကို သိပါသည်။ ဖခမည်းတော်အတွက် သားသမီးကောင်း

တစ်သက်တာနေ့နှင့် ဤစစ်ပွဲကို ဆင်နွဲခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်လည်း သစ္စာ
အောက်ခံသည် အပြစ်အတွက် နှမလေး၊ သစ္စာစူးပါပြီ။ မောင်တော် နှမလေး
၏ ခေါင်းကိုဖြတ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဆက်သပါလော့”

“နှမလေး . . . ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒီအကြောင်းစုံကို
မင်းကြီးထံ လျှောက်တင်ပေးပါမယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ နှမလေးပေးခဲ့တဲ့
ရွှေတံဆိပ်တော်ကို မောင်တော်အမြတ်တနိုးတပ်ဆင်ထားပါတယ်”

သူမသည် ရွှေတံဆိပ်တော်ကို ကြည့်၍ ကျေနပ်သော အပြုံးစာ
လေးဖြင့် ပြုံးပြခဲ့ပါသည်။

“မောင်တော်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို သိရသော်လည်း အခါနှောင်းခဲ့ပြီ
မောင်တော်အပေါ် နှမလေးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို အသက်ဖြင့် သက်သေပြခဲ့ပါ
ပြီ။ မပေါင်းဆက်နိုင်သော ဒီဘဝမျိုးထက် သေရသည်မှာ ပို၍ပွင့်မြတ်ပါ
သည်။ နောင်ဘဝဆိုသည် ရှိခဲ့ပါမှ သည်ဝံ့ကြော့ သည်မှာပြေ၍ ပေါင်း
စေသောဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်”

“နှမလေး . . . နှမလေး”

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်အသွယ်လွယ်ကျရင်း ပြင်းထန်
သော ဓားဒဏ်ရာကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
ဆွေးပျားအိုင်ထွန်းကာ မဏိပူရဇ္ဈိအတွင်းသို့ စီးဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ အသက်
ခန္ဓာကင်းပဲ့နေသော မဏိပူရထိပ်ထား၏ အလောင်းကို ပွေ့ကာ တစ်ဖက်
တစ်၍ ချထားလိုက်ပါသည်။ တိုက်ပွဲတိုင်း အနိုင်ရစေသည်ဟု ဆိုသည့်
ရွှေတံဆိပ်တော်ကို ထိပ်ထားလေး၏ ရင်၌ ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်ပါသည်။

“နေရစ်ခဲ့တော့ နှမလေးဇေ . . . စစ်ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံကြောင့်
ချစ်သူ များရဲ့ ချစ်ခြင်းတို့ ကွေ့ကွင်းခဲ့ရပြီ။ နောက်နောင် စစ်မဖြစ်တော့ဆို
ငြိမ်းချမ်းပါစေ၊ နှမလေးနဲ့အတူ နောင်ဘဝအဆက်ဆက် ပေါင်းရစေသော
နှမ လေး ပေးခဲ့တဲ့ စစ်နိုင်ရွှေတံဆိပ်တော်ဟာ မောင်တော်တို့အတွက်
ဘဝခြား ခေခဲ့ပြီကွယ်”

ကြေကွဲစွာပြောရင်း မဏိပူရမြစ်ကို သက်သေထားကာ ဆုတောင်း

ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် အောင်လံလွှင့်ကာ နေပြည်တော်သို့ စစ်နိုင်ကြောင်း သတင်းပို့ရန် စစ်ချီခဲ့ရပါသည်။ အပြန်လမ်းတွင် စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်သည် ရင်နင့်စွာဖြင့် အဖြစ်ဆိုးလှသည့် သူမ၏ အကြောင်းကလေးကို စဉ်းစား ရင်း ငြိုးခွမ်းစွာ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်မှစ၍ ဤနေရာ၌ ဒေသ၌ ငြိမ်းချမ်း သွားခဲ့ပါသည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်လည်း အသက်ကြီးရင့်၍ စစ်တပ်မှ အနားယူခဲ့သောအခါ မဏိပူရထိပ်ထားခေါင်းချရာ မဏိပူရလွင်ပြင် မြစ် ကမ်းနံဘေး၌ လာရောက်နေထိုင်ရင်း အသက်ထက်ဆုံး နေသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုစမှတ် ရှိပါသည်။

မဏိပူရထိပ်ထားအား သင်္ဂြိုဟ်ရာတွင် မီးရှို့ကာ ပြာဒိုးကို ဤ မဏိပူရမြစ်ထဲသို့ မျှောချလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဒေသရှိ လူများက မဏိပူရမြစ်ထဲတွင် ထိပ်ထားလေး၏ ဝိဉာဉ်သည် တည်ရှိနေသည်ဟု ဆို ကြပါသည်။ ၎င်း၏ သွေးများ မဏိပူရမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်ကာ ရွှေငါးကြင်း များ မြစ်ကုန်သည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်၏ ဝိဉာဉ်သည်လည်း ထိပ်ထား လေးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြသည်ဟု ပုံပြင်သဖွယ် ပြောဆိုခဲ့ကြ ပါသည်။

ကသည်းမကလည်း ခေါင်နူးသည် ဤပုံပြင်ကလေးကို ပြောပြ ရင်း မျက်ရည်အသွယ်သွယ်တို့ စီးကျခဲ့ပါသည်။ စစ်သူကြီးနန္ဒမင်းထင်နှင့် မဏိပူရထိပ်ထားကလေးတို့၏ ကြေကွဲဖွယ် ချစ်မေတ္တာဇာတ်လမ်းကို ကြား ရသောအခါ စာရေးသူလည်း များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤ ဇာတ်လမ်းကလေးမှာ ခေါင်နူးတို့ အဘိုးအဘွားမှစ၍ အိပ်ယာဝင် ပုံပြင် တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤသို့သော မဏိပူရထိပ်ထား၏ သွေး သစ္စာကမ္မည်းထိုးခဲ့ရာ ဤကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်ရင်း မေတ္တာတရားအတွက် ချစ်သက်သေပြခဲ့သော ဤဇာတ်လမ်းကလေးမှာ ပုံပြင်ပင်လော ဒုက္ခရာရီ ပင်လော သို့တည်းမဟုတ် တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်လော။

စာရေးသူ ခွဲခြားမသိနိုင်သော်လည်း ဒီဇာတ်လမ်းကလေးထဲတွင် စာရေးသူ၏ စိတ်အစဉ် မျောပါသွားခဲ့ရပါသည်။ လူမျိုးကွဲပြားချင် ကွဲပြား

ပေမည်။ ချစ်ခြင်းပေတ္တာအတွက် သစ္စာအရင်းခံကာ အပြစ်ကင်းစင်သော
 ချစ်ခြင်းတို့အဖြစ် သက်သေပြစရာမှာ ချစ်သူတိုင်း၏ ရင်မှာ အသီးသီး
 ရှိခဲ့ကြပါသည်။ မဏိပူရထိပ်ထားလေး၏ ချစ်သက်သေ သွေးသစ္စာသည်
 ဤမှထိုထို နေရာအနှံ့အပြားသို့တိုင် ပျံ့လွင့်လျက် . . . ။

200
K. K. K.
K. K. K. K. K. K. K. K. K.

မြေမင်းသားနှင့်ရတနာလမ်း

“ဟု”

ဦးဖိုးဒင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ချလိုက်မိသည်။ အခုတစ်လော ဦးဖိုးဒင်တစ်ယောက် အကျပ်အတည်းပေါင်းများစွာဖြင့် ခင်ဆိုင်နေရ၏။

မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်ကာ သောကတွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒီရေကဲ့သို့ ငိုနွားမိမ်းလာကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဖိုးဒင်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရှာခဲ့ပါ။

ကျောထောက်နောက်ခံ သားသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မထွန်းကားဘဲ မဆုအသက်ငါးဆယ်ကျော်လာသည့်တိုင် ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်မွှေးနှင့်သာ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ဦးတည်း ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရုန်းကန်ကျော်ဖြတ်နေကြရသည်။

ဝါးခြံပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံတွင် နေ့စားဖြင့် ဝါးအငှားခုတ်သည်။
ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုခဲ့သည်မှာလည်း ကာ

သအတော်ကြာခဲ့ပြီ။

အသက်အရွယ်ခုစဉ်က လုပ်ငန်းကို အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးစားပြီး
လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ဒီတော့ ၎င်းနေ့စဉ် လုပ်အားခနှင့် လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်
စားဝတ်နေရေးအတွက် အပိုအလှူမရှိသော်လည်း ပြေလည်ရုံသာ။

ယခုတော့ ဦးဖိုးဒင်အသက်က ထောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ယခင်
ကလို ကာယအားကိုးဖြင့် ဘဝကို မရပ်တည်နိုင်တော့။

“မခင်ဗွေ၊ အခုတစ်လော ငါ့ရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေမကောင်း
တော့ဘူးကွာ၊ အရင်လို စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့ဘူး။”

“ကိုဖိုးဒင်ရယ်၊ ရှင် နားနားနေနေလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံးမရှိအတူ ရှိအတူ ရပ်တည်လာခဲ့ကြတာပဲ၊ အခုလည်း
ရှင်ကျန်းမာရေးက အဓိကကျတယ်၊ ကျွန်တာ ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ကြတာ
ပေါ့”

ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ဗွေက အားပေးစကားဆိုလာခြင်းအတွက် ဦးဖိုး
ဒင်အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေက ဘဝဆန္ဒများကို အကောင်
အထည်ခတ်ခွင့်မပေး။

ငယ်စဉ်က အလွန်ပင်ပန်းခဲ့သော ဒဏ်တွေကြောင့် အသက်ကြီးမှ
သိသိသာသာ ဖိစီးပြလာခြင်းကို ခံရသည်။

ကျန်းမာရေး တရှောင်ရှောင်ဖြစ်လာသည့်အခါ အလုပ်ဆင်းရက်
ကလည်း မမှန်တော့။

ထိုအခြေအနေကြောင့် လက်ရှိစားဝတ်နေရေးနှင့် ၎င်း၏ ဆေးဖိုး
ဝါးခအတွက် အကြွေးနေပြန်တိုးနှင့် ယူရသည်။

“မခင်ယုံရယ် . . . ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး၊ ကျွန်တော်

ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ သေးဖိုးဝါးခအတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်။ ဒါ
ဒါ ငွေအတိုးနဲ့ နည်းနည်းလောက် ဆွဲထားချင်လို့ပါ။”

ရွာထဲ၌ နေပြန်တိုး ပေးစားသော ဒေါ်ခင်ယုံထံ၌ ဦးဖိုးဒင် အသ
နားခံ ငွေချောခဲ့ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် . . . တစ်လပြည့်တာနဲ့ အတိုး
ရော အရင်းပါ ပြန်ဆပ်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ မခင်ယုံရယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်”

တစ်ကြိမ်မကား မပြေလည်တိုင်း ၎င်း၏ အခက်အခဲများ မြေ
ရှင်းရန်အတွက် အကြိမ်တွေ များလာသည်။

ဒီတော့ နေပြန်တိုး အကြွေးများကလည်း တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊
တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တိုးပွား၍ လည်ပင်းမြှုပ်လာတော့သည်။

ယခုလည်း ဦးဖိုးဒင် သောကဝိစီးရင်း မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ဖြစ်
လာသည်မှာလည်း လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်က အကြွေးရှင်
ဒေါ်ခင်ယုံ ၎င်းအိပ်သို့ ဒေါ်နှင့်မောနှင့်လာကာ အကြွေးတောင်းသည်။

“မခင်ယုံရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အရင်လို ကျန်းမာရေး သိပ်
မကောင်းလှတော့ အလုပ်ပျက်ရက်တွေများပြီး ငွေအခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ဖိ
လောလောဆယ် သည်းခံပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

ဦးဖိုးဒင်က အကြွေးရှင် ဒေါ်ခင်ယုံအား ခြေသလုံးဖက် တောင်း
ပန်မတတ်ပြောသည်။

ဒါကို ဒေါ်ခင်ယုံက လုံးဝ လက်မခံ၊ ရန်တွေ ပြောဆိုတော့သည်။

“တော်တို့ ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ သူများ ကြွေးမူ
တုန်းကတော့ အဲဒီလို အခက်အခဲမျိုးတွေ စဉ်းစားကြပါလား။ အခုမှ အာ
ဖြစ်သလေး။ ညာဖြစ်သလေးနဲ့ တော်တော်ကို လျှာလှည့်နိုင်လွန်းတဲ့
ဟာတွေ။

“ကျွန် . . . ဒီထက်ပိုပြီး မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ရှင်းရှင်းခံ
ပြောမယ်၊ ရှေ့နှစ်ပတ်ပြည့်လို့မှ မပေးနိုင်ရင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားဦး

အရေးယူမယ်”

“ပြီးတော့ . . . တော်တို့ ခြံနဲ့အိမ်ကိုပါ သိမ်းမယ်၊ ဒါပဲ ကျွန်
ခြံနဲ့မယ်”

ဒေါ်ခင်ယုံသည် ထိုကဲ့သို့ ရန်တွေ့ကြိမ်းပါးပြောဆိုကာ ခြံထဲမှ
ဒေါ်နုနှင့်မောနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ဟဲ့”

ထွက်ခွာသွားသော ဒေါ်ခင်ယုံ၏ ကျောပြင်အား ငေးကြည့်ရင်း
ဦးဖိုးဒင် သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ပူလောင်စွာ ချလိုက်မိသလို ရင်ထဲမှာလည်း
ပြောင်းစေန်အောင် ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဦးဖိုးဒင် မည်သို့လှုပ်ရှားမည်နည်း။ လတ်တစ်လော မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ ဖြေရှင်းနိုင်ရန် လမ်းစေ့မြင်ချေ။

ဦးဖိုးဒင် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ရင်း အသက်ရှူမမှီချင်
လောက်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ကိုဖိုးဒင်ရယ်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဒီဒုက္ခတွေကို ဘာကြောင့်
ရင်စီးခံနေရတာလဲ”

ထိုအဖြစ်အပျက်၊ ထိုမြင်ကွင်းကို အိမ်အတွင်းမှ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်
ခင်မွှေး မြင်တွေ့ရစဉ်အခါ ခင်ပွန်းသည် ဦးဖိုးဒင်အား ကြည့်လျက် စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ဇနီးပါ၊ တစ်ဖိုးတည်းအောက်မှာ အတူနေပြီး
မရှိအတူ၊ ရှိအတူဘဝမျိုးနဲ့ အဲဒီဒုက္ခတွေကို ကျွန်မလည်း မျှဝေပေးနိုင်ပါ
ဘယ်”

ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်မွှေး ထိုကဲ့သို့ ကျိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်
ကို ဦးဖိုးဒင်ကတော့ မသိရှာချေ။

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း စိတ်
သောကမိစီးကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေရလေ၏။

ထို့ကြောင့် . . . ဦးဖိုးဒင်သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း

သိသိသာသာကြီး၊ ချောင်ကျသွားကာ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ ရောဂါတွေ
ညဉ့် ကြုံတွေ့ခံစားနေရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခုလည်း ဦးဖိုးဒင်တစ်ယောက် . . ထုံးစံအတိုင်း ညအိပ်ယာ
မဝင်ခင် ရတနာသုံးပါးအား အာရုံပြုကာ စွတ်ဖတ်ပူဇော်သည်။ မပျက်
မကွက် ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ပြီးမှ အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အိပ်၍ကား မရ။ အိပ်ယာပေါ် ဘယ်ညာလူးလို့စံ
ရင်း သက်ပြင်းပူတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ချနေရသည်။

အကြောရှင် ဒေါ်ခင်ယုံ သတ်မှတ်ထားသော ရက်ကလည်း
မကြာခင် ပြည့်တော့မည်မို့ ဦးဖိုးဒင် ယခုကဲ့သို့ ကြံရာမရဖြစ်ကာ စိတ်
သောကဗျာပါဒမီးလောင်ကျွမ်းနေခြင်းပင်။

ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်မွှေးကတော့ ဘေးနားတွင် နှစ်မြိုက်စွာ ထိန်
ဖျော်နေလျက်ရှိသည်။

ထို့နောက် ဦးဖိုးဒင်သည် အိပ်ယာပေါ်မှထကာ အိပ်ပြင်သို့ ထွက်
လိုက်သည်။

အိပ်ရှေ့ခြင်းထဲရှိ ကညင်ပင်ကြီးအောက်မှ ကွပ်ပျစ်လေးတော်
သို့ထိုင်သည်။

လကလည်း အလွန်ထိန်ထိန်သာ လင်းလက်နေသဖြင့် လောက
ဓာတ်တစ်ခုလုံး အင်မတန်မှ ကြည်လင်ထွန်းပနေ၏။

သို့သော် ဦးဖိုးဒင်သည် ထိုအလှ၊ ထိုခံစားမှုများကို အထိမ်းအမှတ်
နှင့်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော သက်ပြင်းအပူများနှင့်သာ ညအလှများကို
မျက်ဆီးပစ်နေရလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဖိုးဒင်သည် ဖနောမှထကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်
သည်။

ဦးနောက် အိပ်ယာထဲ အသာပြန်လှဲအိပ်လိုက်၏။

ပထမတော့ အိပ်မရာ၊ ညဉ့်အတော်နက်လေမှ ည အိပ်လေ
မျက်ထားသည့် ဒဏီတွေကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မှေးခဲ အိပ်ပျော်
သွားပုံရသည်။

“အဘ ဖိုးဒင်၊ အဘ ဖိုးဒင်”

ထိုစဉ်မှာ ဦးဖိုးဒင် နားဘေးသို့ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ဦးက လာခေါ်
နေသည်။

“အဘဖိုးဒင် ထပါဦး၊ အဘဖိုးဒင်ကို ကျွန်တော် လာခေါ်တာ”

ဦးဖိုးဒင် အိပ်ပျော်နေရာမှ ခေါ်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ . . . ဦးဖိုးဒင် အလွန်အံ့ဩသွားကာ မျက်လုံး
ပြီး ထိတ်လန့်သွားရလေ၏။

“ဟင် . . . မြေ . . . မြေကြီး”

ဦးဖိုးဒင် ရုတ်တရက် အိပ်ယာပေါ်မှ လူးလဲကုန်းထလိုက်ပြီး
အထိတ်တလန့်နှင့် လက်ညှိုးတထိုးထိုး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ အဘဖိုးဒင်ရယ်၊ အဘတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့
စာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကူညီပေးမလိုပါ”

မြေကြီးက လူလိုခံကားပြောနေ၍ ဦးဖိုးဒင် ပိုပြီး အံ့ဩမယုံကြည်
နိုင်ဘောင် ဖြစ်သွားရ၏။

ထိုအချိန်မှာ မြေကြီးက သဘောပေါက် နားလည်ဟန်ဖြင့် ဆက်

ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် . . . အခုလို လူတွေအတိုင်း စကားပြောနိုင်
ထားလည်း အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာတစ်ခုက ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ခါနီးအကျိုးဆက်တစ်ခုကြောင့် အခုလို လူတွေအတိုင်း စကားပြော
နိုင်ခဲ့တာပါ။”

ဒီတော့မှ ဦးဖိုးဒင်သည် အံ့ဩစိတ်၊ ကြောက်စိတ်များ အနည်း
ငယ်ပြေကာ ရောမမြေကြီးဝေးသို့ အသာတိုးကပ်သွားသည်။

သို့သော် သိပ်ယုံကြည်မှတော့ မရသေး။

“အသက်ကို မှန်မှန်ရှုပြီး စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားနေပါ အဘ နိ
ဒင်၊ ကျွန်တော် အဟဲတို့ဆီလာချင်တာ၊ ကူညီချင်နေတာ ကြာပါပြီ
ဒါပေမယ့် အချိန်အခါ မကျသေးတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ လာမရဘူး”

“အခု . . . အဘတို့မှာရှိနေတဲ့ အခဏအခဲတွေ ပြေလည်သွား
အောင် ကျွန်တော် ကူညီပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ။ အဘတစ်ယောက်ကည်း
ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ရောမမြေကြီး စကားအဆုံးမှာ ဦးဖိုးဒင် ကြက်သီးပွေးညှင်း
ထဲသွားပြန်သည်။

လိုက်သွားရကောင်းနိုးနိုး မလိုက်ရကောင်းနိုးနိုးပြင် သို့တုံ့ချတဲ့
ဖြစ်နေပြန်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ အဘဖိုးဒင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ
ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ လာလာ . . . အဘ၊ အချိန် သိပ်မရှိတော့
ဘူး၊ မိုးလင်းသွားရင် အဘတို့ကို ကျွန်တော် မကူညီနိုင်ဖြစ်သွားလိမ့်
မယ်”

ဒီတော့မှ ဦးဖိုးဒင် သွက်ချင်း သုံးဖြတ်ချက်ချကာ မြေကြီးခေါ်
ကောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

မြေကြီး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဦးဖိုးဒင် လိုက်ပါလာရင်း ငွေ
များပြန်လာသည်။ ကွန်းမားမု သို့တုံ့ထားသည့် ဒဏ်တွေကြောင့် ငွေ

လာသည်။

“လာ အဘိုးဒင်၊ ကျွန်တော့် ကျောပေါ်ကို ယက်ပြီး လိုက်ခဲ့

မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်၏ အခြေအနေကို မိုင်မီသွားသဖြင့် ဦးဖိုး
ကျောပေါ်သို့ တင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တောင်ကုန်းတစ်နေရာသို့ ဝံ့ရောက်သောအခါ မြွေကြီးသည်
အားကျောပေါ်မှ အသာချကာ မြောလိုက်လေသည်။

“အဘိုးဒင်၊ ဒီစေတီလေးကို သိတယ် မဟုတ်လား”

ဦးဖိုးဒင် အတန်ကြာဝဠ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ မြွေကြီး၏ အမေး
ဖြေကြားလိုက်သည်။

“သိတော့ သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . ဒီစေတီလေး
ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလလောက်ကတည်းက တည်ရှိပြီး ဘယ်သူ
တည်ခဲ့လဲဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြဘူး”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ စေတီလေးကို ကြည့်ရင်း ဦးဖိုးဒင် ဆက်
လာသည်။

“အဲ . . . လူတစ်ချို့ ပြောဖူးတာတော့ . . . ဟိုးဟုန်းက
ကို စစ်ပြေးဒုက္ခခံ ချောက်လာကြတဲ့ ကုန်သည်လင်မယားနှစ်ဦးနဲ့
သားလေး ဒီတောင်ကုန်းလေးမှာ ရက်လအတန်ကြာ နားခိုအောင်း
ထိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။

ဦးဖိုးဒင်က ဖောသွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်ကာ အသက်မှန်မှန်ရှု
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီမှာပဲ သူတို့သားလေးဟာ တစ်လမ်းလုံး စစ်ဘေးနဲ့ ဒုက္ခ
ခံခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် အပြင်းဖျားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတာတယ်တဲ့”

“ပြီးတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ သူတို့သားလေးအတွက် ယူကြား
ပေးပြီး သွားလေသူ သူတို့သားလေး ဘဝကူးကောင်းဖို့ သူတို့မှာ
အားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ထုခဲ့ပြီး ဒီရွာသူရွာသားတွေ အကူအညီ

နဲ့မှ မဟာဝိသေသင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ဒီစေတီလေးတည်ခဲ့တယ်လို့ ဆို
တယ်။

“အဲ . . . နောက်ဆုံးတော့ ရင်နင့်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
အဲဒီကုန်သည်လင်မယားလည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပြီး ဒီစေတီလေးတည်
မှာ ကွယ်လွန်သွားကြတယ်လို့လည်း သိရပြန်တယ်။”

“အဘိုးဒင် ပြောတာတွေဟာ မကုန်လုံးအမှန်တွေလည်း
ပြောရရင်တော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်ပါပဲ အဘိုးဒင်ရယ်။”

မြေကြီးက ထူးဆန်းစွာ ဆိုလိုက်သဖြင့် ဦးဖိုးဒင်တော့
ဖြစ်သွားမိလေတယ်။

“တစ်ချို့နား အပြင်းဖျားပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ ကုန်သည်လင်မယား
နဲ့အားဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်နေခဲ့သလို အဲဒီကုန်သည်လင်မယားဟာ အား
ချို့တဲ့မယ် ထင်သလဲဟင်။”

မြေကြီး၏ အမေးကို ဦးဖိုးဒင်က စိတ်ဝင်စားစွာရှုရှုရှု ခေါင်းထဲ
ဆြေလိုက်မိသည်။

မြေကြီးမေမှာ ဦးဖိုးဒင်အား ကြည့်နေရင်းမှ မျက်လည်များ တာ
သွင်စီးကူးလာရင်း . . .

“အဲ . . . အဲဒီသူတွေဟာ အဘိုးဒင်တို့ အခုလက်ရှိ ဇနီး
နဲ့ပါပဲ။”

“ဟင်”
မြေကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ ဦးဖိုးဒင် အလွန်အမင်းပင် အံ့
သွားကာ မထင်မှတ်၊ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

“ကဲပါ . . . အဘိုးဒင်ရယ်၊ ဒါတွေကို မနားနာမှ ပြောကြ
ပေါ့၊ အခု အရေးကြီးတာက ယခင်ဘဝဟောင်းက မိဘတော်စပ်ခဲ့
အဘတို့ ဇနီးပောင်နဲ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ပါ။”

“ကဲ . . . ကဲ . . . အဘိုးဒင်၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့
ဟိုစေတီလေးဘေး သောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အဘတို့ပစ္စည်းတွေရှိတယ်။”

ယူပေတော့”

ညောင်ပင်အောက်မှ ကျောက်တုံးတွေကို တစ်တုံးချင်း ပယ်
ရွေလိုက်သည့်အခါ ဦးဖိုးဒင် အင်မတန်မှ အံ့ဩသွားပြန်၏။

“ဟင် . . . ရွှေ . . . ရွှေခါးပြားတွေပါလား”

“ဟုတ်တယ် အဘိုးဒင်၊ ဒီရွှေခါးပြားတွေဟာ ဘာဝေးကား
အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ”

“လူ့ဘဝ ပြန်ရောက်ရှိလာတဲ့အခါ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံကို
အသိပို့အတွက် ကျွန်တော်ဆန္ဒပြည့်စသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဝိဘတွေ
အပေါ် စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ သေဆုံးသွားတာဆိုတော့ မြွေကြီးဘဝစနဲ့ပဲ ဒီခေတ်
လေးမှာ နစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်”

ဝမ်းနည်းသံစွက်နေသော မြွေကြီး၏ကေားတို့ကို နားထောင်ရင်း
ဦးဖိုးဒင် စိတ်ထိခိုက်လာရလှသည်။

“ပြီးတော့ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ပျိုးယခင်ဘဝဟောင်းတုန်း
ကျွန်တော်တို့ သားအမိ၊ သားအဖသုံးယောက် ဒီနေ့ ဒီအချိန် တစ်
တည်းကျ ဆုံစည်းရမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော်လည်း မကြာခင်အချိန်မှာ လူ့ဘဝ လူ့လောကထဲ
ရောက်ရှိတော့မှာပါ”

“ဒီခေတ်လေးမှာပဲ ကျွန်တော်အတွက် ဧည့်ငှားပြီး အဘတို့
အိမ်ကောင်းမှုပြု အမှုအတန်းပေးရင်တော့ ကျွန်တော်ဘဝကျွန်ပြန်မှာပါ”

မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်အား အစအဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့်
ပြောလေသည်။

“စိတ် . . . စိတ်ချပါ သားရယ်၊ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံ သားကို
အိမ်ပြု အမှုအတန်းပေးပေးပါမယ်ကွယ်”

ဦးဖိုးဒင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ မြွေကြီးအား သားဟု ခေါ်
ဆိုသလို ယခင်ဘဝဟောင်းမှ သားအဖြစ် တော်စပ်ခဲ့ဖူးသည့် မြွေကြီး
အား ဧည့်ရင်း မျက်ရည်များပင် ဝဲလာလေတော့၏။

“လမ်းသွားလိုက်တာ အဘရယ်၊ အဘ . . . သားရယ်၊
 မိခင်လိုက်တဲ့အတွက် အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်
 ဒီအခါမှာ ပြားတွေကို အဘတို့ လိုအပ်သလိုသာ သုံးစွဲနိုင်ကြပါတယ်
 “ကဲ . . . ခိုးလင်းတော့မယ် အဘ၊ အဘလည်း အိပ်ပြန်
 ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

မြွေကြီးပြောသည်အတိုင်း ဦးဖိုးဒင်သည် မည်သည့်စကားမှ
 မဟာတော့ တစ်သေမေတိုင်း လုပ်ဆောင်နေရ၏။

ထို့နောက် မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်အား လာရာလမ်းအတိုင်း
 လည်ပို့ဆောင်ပေးပြီး တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ မျောက်ကွယ်သွား
 မတော့သည်။

ဦးဖိုးဒင်သည် အိပ်ယာမှ ခုတ်တရက် လန့်နိုးလာကာ တစ်ထို
 ထုံး တွေ့ဖူးပြန်၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်အပျက်များသည် တကယ်ကို အံ့ဩ
 စကားပြီ၊ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ရှေ့မှောက်တွင် ကြုံရသောအခါ မယုံကြ
 ခြည်လည်း မရတော့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဖိုးဒင်၏ ခေါင်းအုံးအောက်၌ မြွေ
 ပြားတွေကို အံ့ဩထူးဆန်းပွယ်ရာ တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မခင်မွှေး၊ မခင်မွှေး . . . ထပါဦးဟ၊ ဒီ . . . ဒီ
 ရွှေခါးပြားတွေ”

ဦးဖိုးဒင် နိုးပြီးပြလိုက်ခြင်းကြောင့် ဓနိုးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မွှေးထံ
 ခေါင်းအုံးအောက်မှ ရွှေခါးပြားတွေကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းထဲ
 တအံ့တံ့ပြန်နေလေ၏။

ဦးဖိုးဒင် ၎င်းကြုံတွေ့မြင်မက်လိုက်ရသည့် အိပ်မက်အကြောင်း
 အား ဓနိုးကိုရှင်းပြလိုက်သောအခါတွင် ဓနိုးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မွှေးကလည်း

တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကိုဖိုးဒင်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း အိပ်မက်ထဲ
 မြွေကြီးတစ်ကောင် ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လာနေပါရစေဆိုပြီး အိပ်မက်

တယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ တကယ်ကို ထူးဆန်းတာပဲကွာ၊ ဝါပေမယ့် ငါတို့ တဝဟောင်းက သားတော်စပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ခြံမြေကြီးကိုတော့ သနားမိတယ်ကွာ”

“သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပေးကြတာပေါ့စဉ်”

ထို့နောက်တွင် ဦးဖိုးဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံတစ်ဉာတ်ည်း အတွင်း၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် တစ်ဋ္ဌာလုံး ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်ကာ လူဝင်လူထွက်များပြားလှခဲ့၏။

ဦးဖိုးဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ထိုဋ္ဌာတွင် အကြွေးများကျေလည် သွားသည့်အပြင် ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဦးဖိုးဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဟိပ်မက်ထဲမှ ကောင်းကျိုး ပြုခဲ့သော မြေကြီးအတွက် ရည်စူးကာ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ စေတီလေးကို အသစ်ပြုပြင်မွမ်းမံသည်။ အမှုအတန်းပေး၍ သာဓုခေါ်စေသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော်တွင် ဦးဖိုးဒင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဇွေး တစ်သက်လုံး သွားသမီး မရရှိခဲ့ဘဲ . . . ယခု အလက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နားနီးမှပင် သားယောက်ျားလေးတစ်ဦး ထွေးခြားစွာ ပွားဖွားခဲ့လေ ၏။

ထိုကလေးသည် ဟိပ်မက်ထဲမှ လူဝင်စားမြေကြီးဟု ဇနီးမောင် နှံနှစ်ယောက်လုံး အယုံအကြည်ရှိကြသလို၊ ဆင်းခဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီး တဝဟောင်းမှ သားဖြစ်သူနှင့်လည်း ဒီဘဝ၌ မြန်ဆန်စည်းရခြင်းမှာ တစ် လျှောက်လုံးလေးလေးနက်နက် ဦးထိပ်ဖိုးခဲ့သော သူ့ဘာသာသုံးမျိုး၏ လက် တွေ့ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်ကြောင်း ဦးဖိုးဒင်သိလိုက်ရလေတော့သတည်း။

ခနတ်ဟိုဏ်းစော်

ရကျောင်းတော်က ရန်စ

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း

အနောက်ရိုးမကောကြီးသည် နေပျောက်မဝင် စိမ်းလန်းသော
တောင်တော်တို့ဖြင့် ပုံးလွှမ်းနေခဲ့၏။ အဖိုးတန်သစ်ဝါးများ ပေါက်ရောက်သည့်
အခါမှာ သစ်တောဌာနမှ ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီများနှင့် မက်စပ် သစ်ထုတ်လုပ်
ရေးစခန်းရှိသည်။ ပထမဦးစွာ သစ်တောလန်ထမ်း များသည် ပင်ထောင်တံဆိပ်
ထုတ်လုပ်သည့် အပင်များကို ရိုက်နှိပ်ရပေသည်။

ထိုသို့ ရိုက်နှိပ်ရာတွင် သစ်ကောင်းပြောင့်တန်းနေမှု လုံးပတ်များ
ပေါက်လာရ၏။ သယ်ယူရန် လွယ်ကူစေရန်လည်း ဂရုစိုက်ရသည်။ ကျွန်း
ပျဉ်းကတိုး၊ အင်ကြင်း၊ ဝိတောက်စသည့် အဖိုးတန်သစ်ပျား
ထုတ်လုပ်သည်။ သစ်ပင်များကို ပင်ထောင်တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပြီးသောအခါတွင်
ထုတ်လုပ်ရန်အတွက် စက်လွှာ ကိုင်းလွှာ စသည်ဖြင့် လှူဒါန်းသမားများ သတ်
ပတ်သော သစ်ပင်များ လှဲရပေသည်။

ခုတ်လုံဖြတ်ပြီးသော သစ်ပင်များအား အကိုင်းအလက်တို့ ဖြတ်တောက်ပစ်ရသည်။ သစ်လုံးအားတဖန် လိုင်းတော၌ ဖြတ်ရသည့် ဖြတ်စိုင်းပေးသည်ဟု ခေါ်သည်။ သစ်တန်မည်မျှ ထွက်ရှိမည်ကို ကြိုတွက် ရသည်။ သင်းသတ် ခုတ်လုံခြင်း မဟုတ်၍ တန်တွက်ချက်မှု ကွာခြား တတ်ပါသည်။

သစ်တင်ကားပေါ်တင်သည့်အခါ သစ်တန် အတိအကျ တိုင်းထွက် ရနိုင်သည်။ သစ်တောထဲမှ ခုတ်လုံဖြတ်တောက်ပြီးသော သစ်လုံးများ သယ်ယူရန်အတွက် ဆစ် ကွဲများ အသုံးပြုရပါသည်။ ဆင်သမားများ ဆိုရာ၌ ဆင်ဆိုင်ကျွဲ ဆင်ဦးစီး ပွဲကိုင်း ဆင်မှောက်လိုက်ဟူ၍ ဆစ် တစ်ကောင်အတွက် ထားရှိရပါသည်။ ကျွဲဖြင့် ဆွဲသူတို့မှာ (၂)ယောက် အနောက်မှ ခြေထောက်သာ လိုက်ပါတတ်၏။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းများ ပီမိတို့အုပ်စုအလိုက် တံများထိုး ထားသည်။ ဆင်အဖွဲ့များသည် တစ်ဖွဲ့ကို ဆင်ကောင်ရေအလိုက် လူအင်အား ခန့်မှန်းထားပြီး ခြံပေးသည်။ ဆင်အဖွဲ့အားလုံးကို သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ဆင်ကောင်ပုံတစ်ဦးက ဦးစီးခေါင်းဆောင်ရပေသည်။ လွှဲသမားများက ခုတ်လုံ ဖြတ်စိုင်းဖောက် အလုပ်မရှိတော့ပါ။ အခြားသစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကြီးပိုင်းများ ဆင်ခြောင်းရွေ့ကြသည်။

ဆင်သမားများသည် မိမိတို့ သစ်ဆွဲနေချိန် စားသောက်ရန် ချိကွာများ (၂)လစာခန့် သယ်ယူရသည်။ သစ်ဆွဲနေချိန်တွင် ထမင်းစားသောက်ရန် မဖြစ်ပေ။ နံနက်စောစော အဝစားသောက်ထားရန် အိုးသွေကြီးတစ်ယောက် တဲတိုင်းတွင် ထားရှိသည်။ ထမင်းချက်မှာ အထူး မရှိပါက ဆင်တို့ကို စောင့်ရသည်။ သစ်ဆွဲအဖွဲ့ ပြန်လာသောအခါ စောင့်လျက် လာသည်မှီ အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်ထားရသည်။

ဆင်သမားများသည် ကရင်တိုင်းရင်းသား အများစုဖြစ်ပေသည်။ သူတို့အား နှစ်ပတ်လည်လစာ (တစ်နှစ်စာလစာ) ပေးရသည်။ ဆင်ဦးစီးအဖွဲ့ ခြောက်သောင်းမှ ခုနစ်သောင်းအထိ ရပြီး ပွဲကိုင်းမှာ ကိုးသောင်းခန့်

ကိုးသူကြီးမှာ (၆)သောင်းသာ ရရှိပါသည်။ စားသောက်မှု စရိတ်များကိုဘော့
ဆင်ပိုင်ရှင်က ကျခံရသည်။ သစ်တန်ကျကို တွက်ချက်ကာ ဆင်ပိုင်ရှင်များ
ကရရှိသည်။ သစ်တန်တန် ၃၀၀၀ကျပ်နှုန်း ရှင်းပေးပါသည်။

ဆင်း ကွဲများဖြင့် ကားများ တင်ဆောင်နိုင်သည် နေရာရောက်
ဆွဲကြရသည်။ သူတို့ဘဝ သူတို့အလုပ်ဖြင့် တောထဲတွင် မြေမပျက်တော့
သည်။ မိကွားအတွက် သိပ်ပူပင်စရာ မလိုချေ။ တောထဲမှာ အမဲလိုက်ကြ
သည်။ ဒူးလေးမြား ကိုင်ဆောင်ကြသည်။ သစ်ရွက်သစ်ခွများ ခူးဆွတ်
တူးကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။ ဆင်များကိုတော့ အလုပ်သိမ်း
သည်နှင့် လှန်လိုက်သည်။

ဆင်များသည် တောထဲတွင် သစ်ပင်များကို စားသောက်ကြသည်။
တစ်ညလုံး လှန်ထားပြီး နံနက်(၃)နာရီခန့် (၄)နာရီတွင် ဆင်ဦးစီးများက
ဆင်များသွားကောက်ရသည်။ နံနက်(၇)နာရီတွင် သစ်ဆွဲရန် အဆင်သင့်
ဖြစ်ရပေသည်။ မိမိတို့ဆင် သစ်တန်များများ ဆွဲနိုင်မှ စားသောက်စရိတ်
ပရုံးမည်ဖြစ်၏။

ပိုးကဲလေး

ကျွန်တော်က သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းမှာပင် ပွားများကြီးပြင်းခဲ့ကာ
ပါ။ မိဘတွေကလည်း အဘိုးအဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက သစ်
ထုတ်ရေးစခန်းမှာပင် အလုပ်လုပ်ကြသူများ ဖြစ်၏။ တောကောင်များသည်
ကျွန်တော်တို့၏ ဒဏ်ရာများပင်ဖြစ်တော့၏။ ငယ်စဉ်တုန်းက အဖေခနားက
ကမ္ဘာပဲ တကောက်ကောက် ကျွန်တော်လိုက်သည်။

အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံရှာပေ။ အမေက ကျွန်တော်ထိခိုက်တစ်ခုခုဖြစ်မှာ သိပ်စိုးရိမ်တာဗျ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ အဆော့သိပ်သန်တာပေါ့ ချောင်းထဲ ခေ့ဆင်းခွီးချိန်ဆို ပိုပြီးပျော်သည်။ တောင်ကျရေက ရေစီးသန်သည်ပိုအမေက လှမ်းလှမ်းဆွဲရသည်က ခဏခဏပေးပျား။

ခါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော်ကို ဝိုးကဲလေးလို့ နာမည်တွင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကို သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းတစ်ခုလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်စားဖို့ ယူယူလာစာတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်အရွယ် ရလာတော့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်သားဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆိပ်တော့ ပဆန်းပါပေ။ မိဘဘိုးတော့ ခောက်သက်ကတည်းက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်သားတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တံငါနားနီး တံငါဆိုသလို ကျွန်တော်လည်း သစ်လုပ်သား ဖြစ်လာရသည်ပဲလေ။

ကိုယ့်နိုင်အတွက် တာဝန်တမ်းဆောင်ခွင့်ရ၍ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါသည်။ ဘာပဲဆို အရွယ်ရောက်သည်နှင့် ပျော်ဖို့ ပါးဖို့ပဲ သိကြသည်။ မိဘများ သက်သာစေရန် အလုပ်လုပ်ရမှန်း မသိကြပေ။ မိဘကို လုပ်ကျွေး ခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။ သစ်ထုတ်ရေး စခန်းတွင် ကျွန်တော်က လုပ်သားကောင်းဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များပင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို အားတော့ကြောင်း သစ်တန်အများဆုံးကျအောင် သယ်ယူနိုင်သူမို့ မျက်နှာပန်းလှပါသည်။ အမေကလည်း သားအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။ မွေးရကျိုး နှစ်သည့် သားလိမ္မာလေးဟူ၍ ဂုဏ်ယူမဆုံး တပြုံးပြုံး ကိုယ်ရပ်တည်သည့် ဘဝမို့ ကိုယ်ပျော်မွေ့နေတော့သည်။

ကျောင်းက ရန်စ

ကိုညိုကြီးက နှုတ်ခမ်းပေးကားကား အသားညိုသည်။ သစ်
ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းက ကားမောင်းသမားဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်
ကတည်းက ကြည့်မရခဲ့ချေ။ သူက ဘဝအနောက်သန်သူဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်အား ထိခိုက်နာကျင်သည်အထိ နောက်ပြောင်တတ်သည်။
အမေ့အနားမှာ ရှိနေရင်တော့ မဝ၊ မနောက်ရုံပေ။

သူက ဆင်တံကို လာတိုင်၊ အရက်မူးလာတတ်သည်။ ဆင်တံ
ချောက်လျှင် အရက်ထုပ်သောက်ကြပြန်သည်။ ဆင်တံမှာကတော့ ပျောက်
ကျိ ဆတ်သားများ ရတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော် ချောင်းထဲ
ရေဆင်းချီးနေစဉ် သူ၏ ကားဆေးရန် ချောင်းထဲ မောင်းချ၏။

ကျွန်တော် ရှိနေမှန်း တွေ့သွားကာ ညိုကြီးက ကားကို ဒလကြမ်း
မောင်းချကာ ကျွန်တော့်အား ဝင်တိုက်တော့မယောင် ပြုမှုခဲ့သည်။
ရုတ်တရက်ပို ကျွန်တော်လည်း ချောင်းထဲမှာ မှင်သက်ကာ ရပ်နေမိသည်။
အနားရောက်မှ ကားကို ဘရိတ်ဖမ်းကာ ရပ်လိုက်သည်။ ဘရိတ်ပိတ်
တော်သေး၏။ မမိပါက တိုက်မိမည်မှာ မလွဲပါချေ။

ကျွန်တော် သူ့ကို မုန်းတီးနာကျင်မိသည်။ ထိုသို့သူက ကားဖြင့်
ကျွန်တော့်အား စတတ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါကလည်း ညိုကြီးက ကားကို
အသံမကြားအောင် ကျွန်တော်နောက်က လှိမ့်ချပြီး အနားရောက်မှ
ကားပွန်းအကျယ်ကြီး တီးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အသံတုန် ရင်တုန်
လန့်ဖျန်ကာ အကြောက်ကြီးကြောက်သွားမိသည်။

ကားဟွန်းတီးသံ ကြားတိုင်း ကျွန်တော် ကြောက်နေမိတော့သည်။ သစ်တင်ကားကြီးတွေမို့ ကားဟွန်းသံက ကျယ်လောင်စွာ ဖြည့်တတ်ပါသည်။ စိတ်က အစွဲအလမ်း စိတ္တဝါပြစ်လာခဲ့သည်။

ညိုကြီး ပျောက်လာပြီဆိုပါက ကျွန်တော် ထင်တိုင်းမှာ မနေတော့ပေ။ မနီးမဝေးကနေ ညိုကြီးအား စူးစိုက်ကာ ချောင်းမြောင်းနေခဲ့သည်။ ညိုကြီးတို့ အရက်မှု့ကာ စကားကျယ်လောင် ဟားတိုက်ရယ်ဟေသံများသည် ကျွန်တော့်အား လှောင်ပြောင်နေသလို ထင်မိ၏။ သူ့ကို မလုပ်ရလျှင် စိတ်ထဲက မကျေနှပ် ဖြစ်မိ၏။

မှန်ကျသော ဆင်

ကုန်းသတ္တဝါများထဲတွင် ဆင်များသည် မှန်ကျတတ်၏။ မှန်ပေါက်မှာ နထင်စပ်နားရွက်နားရွေ့နားတွင် ရှိသည်။ မိတ်လိုက်ချိန် ဝိတ်မလိုက်ရပါက မှန်ကျတတ်၏။ အလုပ်ရပ်နား၍ အားအင်များ ပြည့်ဝနေလျှင်သည် မှန်ကျတတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်ဆိုပါက ဆင်ဦးစီးက သိရပေသည်။ မိမိဦးစီးသော ဆင်အားထူးစိတ်ကာ အစားမကျွေးဘဲ ထားရ၏။

သုံးရက်၊ လေးရက် ထူးခတ်ထား၍ ဆင်သည် အားအင်ယုတ်
လျော့သွား၏။ မုန့်ယိုခြင်းသည် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ အစာ
ခြံကျွေးရ၏။ ထူးတော့ မပြုတ်ရသေးချေ။ ဆင်၏ အရိပ်အခြေကို
ကြည့်ရသည်။ ထူးခတ်လျက် ဆင်ဦးစီးက ဆင်ဦးကင်းထက်ကို
တက်ရသည်။ ဆင်က လက်မခံဘဲ ခါချပါက မုန့်ကျန်နေသေး၏။
အတင်းရုန်းကန်ကာ အော်ဟစ်နေတတ်၏။

ထိုအခါ အစာမကျွေးဘဲ ပြန်ထားရင် အားပြတ်သည်အထိ
ထားရသည်။ လုံးဝ မလှုပ်နိုင်တော့မှ အစာပြန်ကျွေးရ၏။ ဝလင်အောင်
မကျွေးရပါ။ ထိုအချိန်မှာ ဆင်ဦးစီးက ဆင်အား ယဉ်ပါးအောင် ပြန်လုပ်
ရသည်။ တချို့ဆင်များသည် တစ်လက်ကိုင်ဖြစ်၏။ အခြားဆင်ဦးစီး
တက်စီးပါက လက်မခံချေ။ စိတ်ဆိုးတတ်ကြသည်။

ဆင်ဦးစီး အသစ်ထိုပါက ဆင်အား ဝတ်သည့်အင်္ကျီ လုံချည်
ပြုရ၏။ ဦးစီး၏ အနံ့ခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးစီး အနံ့အား ယဉ်ပါးအောင်
ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်များသည် အမြင်အားနည်းပါးသော သတ္တဝါ
ဖြစ်ပေမည် အနံ့ခံကောင်းကြသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း အရွယ်ရောက်နေသူဖြစ်၏။ မိတ်လိုက်
ရာသီမို့ မုန့်ကျွေးလာသည်။ ခြောက် ကျွန်တော်ထား ကျွန်တော် ပိုးကဲက
ရယ်ဟုတ်ပါဘူး။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစာနံ့က ဆင်ကလေးတစ်ကောင်လေး
ကျွန်တော့်ဆင်ဦးစီးက ကျွန်တော် မုန့်ကျွေးပြုနေသည်ကို အရက်ပျားနေ၍
သတိမထားမိ။

မုန့်ကျွေးနေ၍ မိတ်လိုက်ချင်သည်။ မိတ်မလိုက်ရ၍ ဒေါသထွက်
ရသည်။ ကျွန်တော်အား နာကျည်းအောင် ပြုခဲ့သူ ညိုကြီးတို့ ဆင်တဲမှာ
ဆုံးခံအဟိုင်း သောက်စားပျားနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ဒေါသထွက်ခြင်း
များသည် ညိုကြီးအပေါ် ပုံကျသွား၏။

ကျွန်တော် သင်တဲစခန်းကို အသာ အသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်
သွားခဲ့သည်။ ညိုကြီး၏ တစ်ချက် တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သော အသံ

ကြီးက ကျွန်တော်၏ ဒေါသကို ပိုထွက်အောင် ဆွပေးသလို ပြစ်တော့သည်။

ဒေါသကလိစာ

ကိုက် ၁၀၀ခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ ကျွန်တော်ပျက်လုံးတော့မူ မပြင်တော့ချေ။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အမှောင်ကျသွားခဲ့၏။ ဆင်ထွင် အားလုံး လူလေးယောက် ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဆင်တဲသို့ အတင်းပြေးကာ ရန်သူတော်ကြီး ညီကြီးအား အစွယ်ဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။

ညီကြီးမှာ ထွက်ပြေးချိန်ပင် မရတော့ဘဲ ကျွန်တော်၏ အစွယ်ထက်မှာ အသက်ထွက်သွားတော့သည်။ မထူးတော့ပြီမို့ ကျွန်သုံးယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် နှာမောင်းနှင့် ပိုက်၊ ခြေဖြင့်နှင်းကာ သတ်လိုက်တော့သည်။ ဝါးခေါ်ဖြင့် မောက်ထားသော ဆင်တဲမှာလည်း ကျွန်တော်၏ ခြေဖမ်းအောက်မှာ ပိပြားသွားခဲ့တော့သည်။

ကျန်ဆင်တဲမှ လူအများအသံပေး၍ ဝိုင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဆင်တဲများနှင့်ဝေးရာ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်နောက်က မည်သူမျှ မလိုက်ခဲ့ကြချေ။ တကယ်တော့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် မွေးကဆံက ငန်ထိုင် ကျွန်တော့်ခဲသည်နေရာမို့ ပိုတွယ်တာပါသည်။

ကျွန်တော်အမေကတော့ သားအတွက် ရင်ကိုးရှားပေတော့မည်
ဖြစ်၏။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းမှာ နာမည်ကောင်းရသော ဆင်လုပ်သား
ကလေး ဖိုးကဲတစ်ယောက် ဆိုးသွမ်းရမ်းကားသူ ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ လူတွေ
ကလည်း ခက်သားပါပေ။ ဆင်ဆိုပေမည် ကြင်နာယုယဆက်ဆံခြင်းကို
လိုလားပေသည်။

ရိုင်းရိုင်းက နာကျင်အောင်ပြုမှုပါက မည်သူမျှ မကြိုက်ကြချေ။
ဒေါသထွက်ကြပေမည်။ လောဘဒေါသတွေကြောင့် လူတို့သည် လူအချင်း
ချင်း လိမ်ညာလှည့်ဖျားကြသည်။ သတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့
အလုပ်လုပ်ချင်မှန်း မလုပ်ချင်မှန်း ဂရုမစိုက်ကြဘဲ မညာမတာ ခိုင်းစေတတ်
ကြ၏။

သူတို့ အလုပ်တွင်ကျယ်ဖို့သာ ကြည့်၏။

အခုတော့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်သားများ ဆုံးရှုံးရသည်။

ကျွန်တော် လွတ်ရာ ပြေးခဲ့သည်။ တောထဲမှာ မသွားတတ်
မတော တတ်ဘဲ စွတ်ရွတ် ခြေဦးတည်ရာ ပြေးခဲ့ရသည်။ အမေကို သတိရ
အမ်းတ မိပါသည်။ အမေကတော့ သားဆိုးသားဖိုက်အတွက် ပုပင်သောက
ဆောက် နေရာတော့မည်။

သား၏ ရိုင်းရိုင်း ပြုမှုခဲ့မှုကြောင့် မျက်နှာငယ်စွာ နေရပေတော့
မည်ဖြစ်၏။ ဆင်တဲနှင့် ဝေရာ ပြေးခဲ့ပေမည် မနီးမနားတွင် ကျွန်တော်
ပြန်ရောက်စမြဲ ဖြစ်၏။ မုန်ယိုနေခြင်းကလည်း မရပ်တန့်သေးချေ။ အပေါ်
ခေါက်မှ အောက်ပေါက်သို့ စီးဝင်သည်။ အောက်ပေါက်မှာ ပါးစပ်ဖြစ်၏။
မုန်သည်သည် ကျွန်တော်အား အသိစိတ်ပျောက်စေခဲ့၏။

ရှုသွင်သွားစေခဲ့၏။ ကျွန်တော် အသိစိတ်မရှိတော့ပေ။ လူလစ်
မည်နှင့် ဆင်တဲသို့ ဝင်ကာ ဖျက်ဆီးသည်။ တွေ့သည့်သူတွေကို သတ်ဖြတ်
စေခဲ့၏။ ကျွန်တော် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်မှာ ကိုးယောက်ပင် ရှိသွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

နိဂုံးရလဒ်

ကျွန်တော်အား ထိန်းသိမ်း မရတော့မှန်း သိသွားကြပြီး ဖြစ်၏။
စွယ်စုံဆင်ပို့ ပို့အန္တရာယ်ကြီးသည်။ ဆင်ပို့ဆင်ပေါက်ဖို့၊ အားသန်လှသည်။
ကျွန်တော်အား ဝမ်းဆီးအရေးယူရန် တောနင်းရှာဖွေနေပြီဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်
ဘေး ခြေမလွတ်နိုင်ပါချေ။ အပြစ်လုပ်ပါက အပြစ်ဒဏ်ခံရပေမည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမနေတော့ပါ။ မည်သူမပြု မိမိပူပါပေ။
ကျွန်တော်အား မြင်တွေ့သွားကြပြီဖြစ်၏။ လူတွေကို ကျွန်တော်ကြည့်နေ
မိသည်။ ညီကြီးက နာကျည်းအောင် ပြောခဲ့သည်ကိုတော့ သူတို့မသိကြပေ။
ကျွန်တော်ကောင်းရဲ့သားနှင့် ဆိုးမိုက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကိုးလောင်း ဆင်တို့
ကျွန်တော့်ကို အမည်တပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ပြေးဆင်းလာသည်နှင့်
လာဖမ်းသူတို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်အား ချိန်ရှမ်း
ကာ မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖမ်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မမူဘဲ ရေသို့ တိုးမြိုတိုးခဲ့သည်။ မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့်
ယိမ်းထိုးနေသည်။ ဦးခေါင်းထဲ နောက်ကျီနေတော့သည်။

ကျွန်တော်ဒေါသများ ပိုထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် ရန်မှတော့မည်
ကို လူတို့သိကြသည်။ မေ့ဆေးက ပြင်းလှသည်။ အားတင်း၍ ကျွန်တော်
လှမ်းလာသည်။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များကို ဒေါသကြီးစွာ နှာမောင်ဖြင့်
ရိုက်ပုတ်လှဲချခဲ့သည်။ တစ်တောလုံး မျောင်းဒိုင်းသစ်ကိုင်းများ ကျိုးသံများ
ပြည်ဟီးနေတော့သည်။

လူတို့သည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးကပ်လာပြီရှိ ကျွန်တော်
အား နောက်ထပ် မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ပြန်သည်။ မေ့ဆေး အစွမ်းပြ
လာပြီ ဖြစ်၏။ ခြေလှမ်းတွေ လေးလံလာတော့သည်။ မလှုပ်ချင် မသယ်
ချင်တော့ပေ။ ပျက်လုံးများ ဖွင့်မရတော့ချေ။ မေ့ဆေးဝတ်ကြောင့် ဦးခေါင်း
ထံ ချာချာလည်နေသည်။

မဟန်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော် ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားခဲ့တော့သည်။
ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်များ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဘာမျှ
မသိတော့ပေ။ လှုပ်ပင် မလှုပ်တော့ချေ။

‘ဟေ့ ထူးခတ်ဖို့ လုပ်ဟေ့’

‘ဟော ဆရာဝန်ကြီး လာပြီ’

တိရစ္ဆာန်က သစ်တောဌာနမှ ဆရာဝန်ကြီးက ဖိုးကဲကလေးအား
ဝမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ မေ့ဆေးလွန်သွား၍ ဖိုးကဲလေး သေဆုံးသွားပြီ
နုလုံးသွေး ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ဆင်လုပ်သားကောင်း
ဆုံးရှုံးသွားတော့သည်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ဆင်ဖြစ်ရန် အချိန်ကြာအောင်
ပြုစုဖို့ထောင်ပေးခဲ့ရသည်။

ခိုင်းနိုင်သည် ဆင်တစ်ကောင်၏ တန်ဖိုးသည် သိန်း(၅၀)
အထက်မှာ ရှိသည်။ ဆင်စွယ်ပင် သိန်း(၁၅)သိန်း၊ သိန်း(၂၀)တန်ဖိုး
ရှိပေသည်။ ဖိုးကဲလေး တစ်ကောင်မှိုက်ဇာတ် သိမ်းသွားပေတော့သတည်း။

ကန္တာရီမောင်မောင်

ဝန်ခံချက်

ဖိုးကဲလေး အဖြစ်အပျက်ကို ရေးသားဖော်ပြ၍ ပြောပြခဲ့သော
ဆင်ပဲ့ကိုင် မောင်ဘာ (Gaybert Don) နှင့် ဆင်ဦးစီးများအား ကျေးဇူး
တင်ရှိပါသည်။

သန်းစခေါင်ယံ ဦးရွှေကံသံ

လှမြတ်နုနီသည် စာဖတ်ခြင်းကို စောယူနားလိုက်ပြီး နာရီကို
နှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ သုံးဆယ့်ခုနစ်မိနစ်ဖြစ်သည်။
နှမ်းပြင်တွင် မှောင်မည်းနေလောက်ပြီ။ အသွားအလာမှာ ကင်းပဲ့၍
ညာသံတွေပင် ကင်းဆိတ်သလောက် ဖြစ်သွား၏။ ဤအချိန်သည်
နှမ်းမကြီးပျားတွင် မသိသာလှသော်လည်း လှမြတ်နုနီတို့၏ အိမ်ရှိရာ
အောက် လမ်းကြားတွင်တော့ ညဉ့်နက်လှပြီ ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ညဉ့်နက်သည် မှန်သော်လည်း အိမ်၌တော့ မဖြစ်သေးပါ။
ဤဘာသာရပ်ကို သူ့သိပ်ကြောက်သည်။ အထက်တန်းမှာတုန်းက
တွေ့ခဲ့ဘူး။ မကြားခဲ့ဖူးသော စကားလုံး ဝေါဟာရတွေနှင့် သူ့ဆုံဆည်း
နေသည်။ တော်တော်ပင် ဝိသိယစိုက်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်။

ကျောင်းစတင် နေလာကတည်းက သူသည် တစ်ခါမျှ စာမေးပွဲ မကုမကုခဲ့သဖြင့် ယခုစာမေးပွဲကိုလည်း ရှော့ရှော့ရှုရှု အောင်ချင်ပါသည်။ အောင်ရန် အလားအလာလည်း များစွာရှိပါ၏။ စာမေးပွဲဖြေရသည်အထိ အချိန်ကလေး ရပါသေးသည်။ ယခုနေ့ ကြိုးစားလိုက်လျှင် လွယ်လွယ် ကူကူ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

လှမြတ်နန္ဒီသည် စာထဲသို့ စိတ်ကိုပြန်၍ နှစ်သွင်းလိုက်သည်။ လောကကြီးကို ဝေဖန်သောသလို ခံစားရ၏။ သူနှင့် ဘာသာရပ်၊ ဘာသာရပ်နှင့်သူ ဒါပဲရှိတော့သည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် အာရုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့စိတ်ကို ကြိမ်ဆော်၍ ပြန်ခေါ်လိုက်သလို ချက်ချင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စိတ်ရောက်လာ၏။ အခြေအနေသည် စောစောကထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေသလို ထင်ရ၏။ အိမ်ထဲတွင်သာမက အိမ်ပြင်တွင်လည်း အသံမလဲဘာမျှ မကြားရ။ လေသံပင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဤတွင် မိမိကိုယ်မိမိတွေး၍ အားငယ်သလို ဖြစ်လာမိ၏။

မိဘနှစ်ပါးသည် အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ပေးကျနေသည်။ တစ်ခုတည်းသော အစ်ကိုက နိုင်ငံရပ်ခြားက ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် သင်္ဘောလွှင့်နေ၏။ အိမ်ဖော် ကလေးမခင်မွန်သည် နောက်ဖေးဘက်နားက အခန်းထဲတွင် ညဉ့်ဦးလောက်ကပင် အိပ်ပေးကျနေ၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်မှ ကြောင်ကလေး ချွေဝါသေပြီးနောက် အိမ်တွင် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ပြီးမှ မရှိပါ။

လှမြတ်နန္ဒီသည် ခေါင်းကို ထောင်လိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်လှလှ လောကကြီး၏ သင့်ရောက်မှုကြောင့် စိတ်သည် တုန်လှုပ်ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ ဤအောက်ထပ်က အခန်းထောင့် စားပွဲတွင် စာထိုင်ဖတ်သော မိမိသည် လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်နေရသလို ရုတ်တရက်

ခံစား ရ၏။ စိတ်တွင် အားကိုးရာ မဲ့သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်လှ၏။ သူသည် အော်ဟစ်ဖို့မဆိုထားနှင့် သိုးသိုးချွတ်ချွတ်အသံကိုပင် မပြုရသလိုဖြစ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော လောကသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထ၍ပေါက်ကွဲမည် လား။ သူထင်မိပေရာ အကယ်၍ မိမိက အော်ဟစ်ခြင်းဖြင့် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်မိပါက အမှောင်တစ်နေရာရာထဲက အသင့်စောင့်နေသော အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုသည် အချိန်မသင့်မီ ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာမည်လား ဆိုသည်ကို လှမြတ်နန္ဒီ တွေး၍ပူနေမိ၏။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်နှင့် အမျှ နှလုံးသည် ဆူညံစွာ ခုန်လာတော့သည်။ လောကသည် တိတ်ဆိတ်လှသဖြင့် သူ၏ ရင်ခုန်သံသည်ပင် ကျယ်လောင်နေသလို ထင်မှတ်ရ၏။

နှလုံးခုန်သံကြောင့်များ၊ သူ့ဒီမှာ ရှိနေကြောင်းကို သိသွားလေမည်လား။

သူသည် အသံထွက်ဖို့ဝေးစွာ ဦးခေါင်းကိုပင် ဘေးဘီသို့ လှည့်၍ မကြည့်စုံတော့ချေ။ အသံသာမက လှုပ်ရှားမှုကလေး တစ်စုံတစ်ခုကပင် ဆိတ်ငြိမ်နေမှုကို ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်မည်ကို သူခိုးရိမ်နေမိ၏။

ဆိတ်ငြိမ်နေလိုက်သည်မှာ အသံတွင် သာမက လှုပ်ရှားမှု အားလုံးပင် ဆိတ်ငြိမ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကို ပြန်နံ့ကြည့်၏။ သို့သော် စာထဲသို့ စိတ်ပြန်သွင်း၍ မရတော့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သို့သော် ထွက်ပြေး၍လည်း မရပါ။ အိမ်မက်ဆိုးတစ်ခုခု မက်လာတော့မည်ဟု စိတ်ထင်နေလျက်က မနိုးကြားနိုင်သောသူ ကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ထိုခဏတွင် ငိုရှိုက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

လှမြတ်နန္ဒီသည် ကြက်သီးတွေ ဖြန့်ခနဲ ထလာသည်။ အသံအယ်ကလာသလဲဟု နားစွင့်မိ၏။ အသံသည် နောက်ကျောဘက် လက်ျာထောင့်နားက လာသည်။ မိမိ၌ ဤအရပ်မျက်နှာဘက်တွင် အခန်းမရှိပါ။

မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှလည်း မရှိပါ။

မည်သူ လာရောက် ငိုရွိုက်နေရပါသည်။ ဦးခေါင်းကို မလှုပ်ခတ်
ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထားပြီး စဉ်းစားနေ၏။

ငိုရွိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်းထ၍ ဦးခေါင်းကြီးသွားမိ၏။ မမြင်ရသော
လက်တစ်ဘက်က ဦးထိပ်မှစ၍ ကျောတစ်လျှောက် ပွတ်သပ်ချလိုက်သူ
လား ထင်မှတ်ရ၏။

မိန်းကလေး တစ်ဦး၏ ငိုရွိုက်သံဖြစ်သည်။ ငိုသံဟူသည် မှတ်မိ
ရခက်ခဲပါ၏။ သည်တော့လည်း ငိုသံပိုင်ရှင်ကို လှမြတ်နုနီသည် မည်သူ
မည်ဝါဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ မခွဲခြား။ မဖော်ထုတ်နိုင်ပါ။

စာတွေ ကျက်မှတ်ရလွန်းသဖြင့် စိတ်တွေ ကြောင်ကုန်ချော
သလား။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပို၍ နီးကပ်လာသလို ထင်မှတ်ရ၏။ ခေါင်း
နဖန်းကြီး ပြေန်သည်။ ကြက်သီးတွေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်အောင်
ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ထနေတော့သည်။

မမြင်ရသော လောကမှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပွတ်သပ်ထိတွေ့နေပုံ
သလား။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဆို၍ ငိုသံထွက်ပေါ်
လာသည့်ဘက်ဆီသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားသော မိမိ၏အရိပ်မှ လွဲ၍ ဘာမှ
မရှိပါ။ အားလုံးသည် မူလအတိုင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ငိုရွိုက်သံလည်း
ပျောက်သွား သည်။

ဆက်လက်၍ စာမကျက်တော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ စာအုပ်တွေ
ကို သိမ်းဆည်းသည်။ ဘောလ်ပင်၊ ခဲတံများကို ပူးထဲ ပြန်ထည့်၏။

ထိုခဏတွင် အိမ်ပြင်ဘက်၌ တိတ်ဆိတ်မှု ပြိုကွဲလာသည်။
လေပြင်းတိုသည် တိုက်ခတ်ဝင်လာ၏။ လှမြတ်နုနီသည် မျက်လုံးကလေး
တွေ ပိုင်း၍ အိမ်ပြင်ဆီသို့ နားစွင့်ပါသည်။ အရပ်ဒေသမမှန်ဘဲ လေသည်
ဟိုဘက်က တိုက်၊ ဒီဘက်က တိုက်သလို ထင်မှတ်ရသည်။ သစ်ကိုင်း

တွေကို လေတိုသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ မှန်တံခါးများသည် ချပ်ချပ်ချပ်ချပ်နှင့် ပြည်လာကြသည်။

ထိုခဏတွင် ကျောနောက်ဘက်ဆီမှ ငိုလိုက်သံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နီးလာသလိုလည်း ထင်ရ၏။ လှပြတ်နန္ဒီ၏ တင်းထားသော စိတ်မာန်သည် ပြတ်လုလု ဖြစ်လာသည်။ ကြက်သီးတွေကလည်း အရမ်းထသည်။

အန္တရာယ်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် နီးကပ်လာနေပြီလေ။ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်နေသော အန္တရာယ်သည် နှေးကွေးပျော့ညံ့လှသဖြင့် အိမ်ပြင်က အင်အားစုများက မကျေမနပ်ဖြစ်လေသလား။

အပြင်က လေသည် ပို၍ပင် ပြင်းထန်လာသည်တွင် ပြတင်းတံခါးသည် ဝုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွား၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် လျှပ်စစ်မီးပျက်သွားသည်။ လွှမ်းမြိုးလာသော အမှောင်ထုနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခုသည် မိမိအပေါ် ဖိစီးလာသလို ခံစားရသည်တွင် လှပြတ်နန္ဒီ၏ တင်းထားသော စိတ်မာန်သည် ထောင်းခနဲ ပြတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူသည် အသံကုန် အော်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အော်သံကြောင့် အိမ်ပျော်နေရာမှ နီးလာသော ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစိုးသွင်သည် လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင်၍ ဆင်းလာ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်မြတ်နိုင်သည်လည်း လင်ယောက်ျား၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာသည်။

သူတို့အောက်ရောက်မှ စာကြည့်စားခွဲသားတွင် ဝုံလဲနေသော သမီးဖြစ်သူ လှပြတ်နန္ဒီကို တွေ့သဖြင့် ဖခင်က အဓမ္မလိုက်တွင် နောက်ဖေးဘက်မှ မခင်မွန်ကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုခဏတွင် လေတိုသည် ငြိမ်၍ မိုးပေါက် အနည်းငယ် ကျလာကာ ချက်ချင်းလိုလိုပင် မိုးတိတ်သွား၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလည်း ပြန်လည်ရရှိလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားသည်။ လှမြတ်နန္ဒီသည် မျက်လုံးများ ပွင့်လာကာ လူးလဲထထိုင်၏။

“ဟင် သမီး အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်”

ဦးစိုးသွင်က ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး သမီး သမီး ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ လန့်အော်ပြီး မေ့သွားတယ်ထင်တယ်။ သမီး ဘာဖြစ်သလဲဟင်”

လှမြတ်နန္ဒီသည် တွေ့သွား၏။ ဝိုဋ်ကန်သံကို ယခုလည်း ကြားရတော့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောနေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည်မထင်။ သို့ဖြင့် သူက ဘာမျှ ရေရေရာရာ မပြောတော့ချေ။

“သမီး စာကျက်တာ လွန်သွားလို့ အားနည်းတယ် ထင်တာပဲ။ ပေးခဲနဲ့ အိပ်ပျော်သွားပြီးတော့ အိပ်မက်ဆိုးမက်တယ် ထင်တယ်။ အဲဒါ ယောင်ဦး အော်တာဖြစ်မှာပေါ့”

မိဘများက သူ့ကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားကာ ဘေးကဝိုင်း၍ ကောပြောကြသည်။ သေအကြာတွင် မခင်မွန် ယူလာသော ဟောလစ်ကို သောက်ကြပြီးနောက် အိပ်ကြတော့မည်ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထကြ၏။

ဦးစိုးသွင် ဖြစ်ကောင်းပါ၏။ ရှေ့က စားပွဲကလေး အစွန်းကို တိုက်လိုက်ပုံရသည်။ စားပွဲကလေး၏ အောက်အံ့မှ စာအုပ်တစ်အုပ်သည် လျှောခနဲ ကျလာသည်။

“ကိုစိုးကလည်းလေ အိပ်ချင်လှပြီလား သုံးတောင်ခလုပ်တောင် မမြင်တော့ဘူး”

ဒေါ်မြင့်မြတ်နိုင်က လင်တော်မောင်ကို အပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်ကျလာသော စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ အယ်လ်ဘင်ဘတ်ပုံစာအုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

“ဟ ငါမတိုက်မိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ကွာ ငါဟာ ဒါလောက်နုပော်နုပဲ့ နိုင်ပါ့မလား”

“ရှင် မတိုက်လို့ ဘယ်သူက တိုက်မှာလဲ အဲဒီ စာအုပ်က ခြေ

ထောက်ပေါက်ပြီး လျှောကျလာမှာလားတော့'

ဒေါ်မြင့်မြတ်နိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အယ်လ်ဘင်စာအုပ်ကို စားပွဲ၏ အောက်အံ့ထဲ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။ လှမြတ်နန္ဒီက ဝင်၍ ဖုန်ဖြေ ပြောဆိုသည်။

'အိပ်ကြပါစို့ မေမေရယ်၊ သမီးလည်း နားချင်ပြီ ဟင် ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်ကျရစ်တယ်'

လှမြတ်နန္ဒီက ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ညီမ ဝင်းကွဲကလေး ကြည်ပြာစိုး၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး

သည် ပြုံး၍ ပြန်ကြည့်နေ၏။ ကြည်ပြာစိုးတို့သည် မန္တလေးတွင် နေကြ သည်။ သူလည်း စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်နေချေမည်။ ကြည်ပြာစိုး ကတော့ အထက်တန်းကျောင်းသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ လှမြတ်နန္ဒီကို အစ်မ ရင်းလို ချစ်ရှာ၏။

လှမြတ်နန္ဒီသည် ဓာတ်ပုံလေးကို အယ်လ်ဘင်ကြားသို့ ထိုးညှပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် အိပ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။

လှမြတ်နန္ဒီသည် ဘုရားရှိခိုး၍ ပုတီးစိပ်ရာ တစ်ပတ်မပြည့်မီပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

တယ်လီဖုန်းသံ စူးစူးရှရှ ဖြည်သည်မှာ နောက်နေ့ နံနက် ခြောက်နာရီခွဲလောက်တွင် ဖြစ်၏။ လှမြတ်နန္ဒီကပင် သွက်သွက်လက်လက် ပြင် ဆင်းသက်လာကာ နားထောင်သည်။

တယ်လီဖုန်းသည် မန္တလေးမှ ဖြစ်၏။

'လှမြတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

တူမကြီး သမီးကြည်ပြာစိုးလေ ညက ဆယ့်တစ်နာရီ ငါးဆယ် လောက်မှာ ဆုံးသွားပြီ။ ရန်ကုန်သွားချင်တယ်ချည်း ပြောနေတာလေ။ အစားများတယ် ထင်တာပဲ။ မီးယပ်ချုပ်သွားပြီး ခေါင်းလျှော်လိုက်တာ

သတိလစ်သွားတာနဲ့ ဆေးရုံတင်တယ်။ မနေ့ညနေကတင်တာ ညက ဆုံးသွားတာပေါ့။

လှမြတ်နန္ဒီ ဝိုင်သွားခါ။ ညီမလေးသာဆိုလျှင် သူမကြောက်ပါ။ သို့သော် ထိုနေ့မှစ၍ ဝိဂ္ဂိုက်သံကို သူမကြားရတော့ပါ။

ကျော်ထွန်းပေါ်

မှော်ခန်းမြေကလွမ်းပုံပြင်

ဆောင်းအကုန် နွေအကူးပင် ဖြစ်သော်လည်း နှင်းတွေက သိပ်သည်းစေမိုင်းစွာ ပြိုဆင်းလျက်ရှိ၏။

ရှေ့တူရှု တစ်တောင်ခန့် အကွာကိုပင် မမြင်ရလောက်အောင် နှင်းတွေထူထပ်စွာ ကျနေသည်။ နွေပိန်တပေါင်းဟုပင် စာဆိုရှိသော်လည်း ယနေ့သည် နှင်းရည်စိမ့်၍ တပို့တွဲလကုန်၍ တပေါင်းလသာခေါင်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပြန်။ နှင်းပို၍ သိပ်သည်းလွန်းနေသည်။

ဪ... သည်နှစ်ပြာသို့ တပို့တွဲလတွေမှာ နှင်းတွေမမြင့်လေတော့ နွေတပေါင်းသာခေါင်မှာပင် အပြုံးနဲ့ပြိုရက်သည့် နှင်းတွေ တကာ။

'မောင်ဟသာ' အမေကြော်ပေးသော ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြော် စားရင်း ပြောရားအိုးမည်းကြီးထဲမှ လက်ဖက်ခြောက်ကလွန်းသော ရေကြမ်းကို အကြမ်းပန်းကန်ထဲ ငဲ့ပြီးသောက်လိုက်သည်။ ဓာတ်ဘူးညှော်ပေမယ့် မောင်ဟသာ ပြောရားအိုးထဲမှ ရေခွေးကြမ်းကိုပဲ သောက်တတ်သည်။

နှင်းငွေပြင် ချမ်းအေးလွန်းသောအခင်းဒဏ်က ယာယီအခိုက် အတန်အားဖြင့် ပြေစင်သွားကာ နဖူးမှာ ရွှေးကလေးများပင် စို့တတ်လာ ခဲ့သည်။

“သားရယ်...၊ ခုမှ ဖူးစ သရက်ဖူးလေးတွေတော့ ဒီလိုနှင်းခါး ရိုက်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် အကုန်လုံးကြွေကုန်တော့မှာပဲ”

အမေက အိပ်ရှေ့သရက်ပင်ကြီးများကို ကြည့်ပြီး နှမြောတသစ္စာ ဆိုလေသည်။

အမေတို့၊ သူတို့လို ခြံသမားများအတွက် အဖူးအငုံ၊ အသီးအပွင့် ကလေးများသည် အသက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ခြံသမားဆိုတာက ခြံထွက်သီးနဲ့ များကို ရောင်းချစားသောက်ရသူတွေ မဟုတ်လား။

သူတို့ခြံကလေးမှာ ပဲခူးမြို့၏အရှေ့ဘက် ဟင်္သာကုန်းအစွန်မှာ တည်ရှိလေသည်။ မိဘတို့ဘွားလက်ထက်ကတည်းက ဧက ၃၀ခန့် ကျယ်ပြီး မောင်ဟင်္သာတို့ အဖေတွေအပေတွေက အမွေဆက်ခံခဲ့ခြင်းပင်။

အတိအကျဆိုရလျှင် ရွှေမော်တောဘုရားကြီးအရှေ့ဘက် ဟင်္သာ ကုန်းအရပ်၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိပြီး မောင်ဟင်္သာတို့ခြံအဆက်အစပ်သည် ဟိုတောင်ဘက် ထုံးကြီး ကျောက်တန်း အင်းတောက်တိုင် ဆက်နွယ်သွား သော ရှေးဟောင်းစားမဦးချ ခြံကျယ်ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ပဲခူးမြစ်သာ မခြားလျှင် တစ်ဆက်တည်း ရှိပေမည်။

မောင်ဟင်္သာတို့ခြံတွေထဲမှာ သရက်၊ ပိနဲ့၊ မရမ်း၊ ကနရိုး၊ မာလ တာ၊ ရှောက်၊ သံပုရာ၊ ကျွဲကော၊ သီဟိုဠ်လို နှစ်ရှည်ပင်များရှိသည်။ မောင် ဟင်္သာ၏အဖေက မင်းဂွတ်ပင်၊ ကြက်မောက်သီးပင်များကို စမ်းသပ်စိုက်ပျိုး ခဲ့သဖြင့် အောင်မြင်၍ ရောင်းရစေပင်ပြုနေခဲ့ပြီး

ခြံတွင်းသီးပင်ကြီးတွေဖြစ်၍ ရေအထူးလောင်းစရာမလို၊ အောက် ခြေမြေရင်းမှာ နာနတ်တောကြီးကလည်း ရှိနေသဖြင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပဲခူး နာနတ်အမည်နှင့် ရန်ကုန်နှင့်မန္တလေးကို ဆင်းသို့တက်၍ နာမည်ရနေသော နာနတ်ခြံထဲတွင် မောင်ဟင်္သာတို့ခြံမှာလည်း နာမည်ရခြံတစ်မြုံဖြစ်၏။

အဖေမှာ ခြံကြီးထဲမှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာ လူငှားနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ်လုပ်နေရသဖြင့် အခြားသီးနှံများဘက် မလှည့်သဘာဘဲ သူ့ခြံအလုပ်နှင့် သူ့ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။

အဖေသည် ခြံသမားတစ်ဦးပီပီ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနေတတ်သည်။ ခြံထွက်သီးနှံများကို ဖျက်သီးမည့် ပြေကြွက်များ၊ ရှဉ့်များဆိုလျှင် အဖေရန်သူဖြစ်တတ်သည်။ ကြွက်တွေ၊ ရှဉ့်တွေထောင်ဖမ်းပြီး သိနှင့်ကြော်၍ ထန်းရည်နှင့် မြည်းပစ်တတ်သည်။ ခြံကြီးထဲမှာ အဖေအတွက် ပင်ကူရည်ကောင်းကောင်းရမည့် ထန်းပင်ကြီးတွေပင် အပင်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည်။

အဖေသည် စီးပွားရေးအဖြစ် သူ့ခြံထဲမှ ထန်းပင်ကြီးများကို ထန်းရည်လိုင်စင်စီဆွဲထားသော အညာစပ်ထန်းသမားကို နှစ်ချုပ်နှင့်ငှားထားသော်လည်း သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးမြေဟောက်ပင်မှ ထန်းရည်ကိုမှ အမြဲတမ်း ချန်ထားတတ်သည်။ မြေဟောက်ပင်ဆိုခြင်းမှာ ထန်းရည်ခံထားပါက ထန်းပင်ပေါ်မှာပင် ထန်းရည်သည် ပြင်းလွန်းသဖြင့် ငါးကျည်တောက်ထဲမှ 'တန္တီ'ဖြင့် မြေဟောက်တွန်သံထွက်၍ မြေဟောက်လို အမြှုပ်တွေခေါင်းထောင်နေခြင်းကြောင့် မြေဟောက်ပင်ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြေဟောက်ပင်ဟု အကောင်ဘလောင်အကြောင်း၊ ပါလာ၍ မောင်ဟင်္သာ၏အဖေ အကောင်ဘလောင်တွေကြိုက်ပုံကို ပြောရဦးမည်။ ခြံထဲမှာ မြေတွေလျှင် မြေကိုချက်ပြီး ထန်းရည်နှင့်မြည်းတတ်သည်။ မောင်ဟင်္သာအဖေမှာ မြင်းတစ်ကောင်မွေးထားသည်။ ထိုမြင်းဖြင့်ပင် ခြံကိုပတ်သည်။

မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအကူး ခြံတွေထဲကို ဝင်းချောလိပ်တွေ ဝင်ဝင်လာတတ်သည်။ ကွင်းထဲမှာ ရေနည်းသွား၍ ခြံစပ်ရေခိုင်တွေမှာ လာရောက်ခိုလှုံကြခြင်းဖြစ်မည်။ ထိုလိပ်တွေကိုပင် အဖေက ချမ်းသာမပေး။ တွေ့သည်နှင့် မီးပျိုးက်၊ ထန်းရည်နှင့်မြည်းသည်။ ထမင်းပြိုန်စရာ ရှားရှားပါးပါးဟင်းလျာအဖြစ် အဖေကြိုက်တတ်သည်။

သည်မှာ မောင်ဟင်္သာနှင့် အဖေက ဆန်းကွင်ဘက်၊ မောင်ဟင်္သာက အဖေလို အကောင်ဘာလောင်တွေ အစားပက်စက်ဖို့ မဆိုထားဘိ။ လူ အများ စားလေ့ရှိသော ငါးကိုတောင် လုံးဝစားသူမဟုတ်။ အချို့ ငါးမစား သူများ ခိုကြသည်။ အကြောခွံနှင့် ငါးကို ရှောင်ပုတာတို့၊ ငါးခွံကိုလို့၊ ငါးကျည်းကိုလို့ အကြောခွံမပါ အရေခွံသက်သက်ငါးမျိုးကို မစားတာတို့၊ တချို့ကျပြန်တော့လည်း ရေချိုငါးမစားတာ၊ ရေငန်ငါးမစားတာ၊ ပင်လယ် ငါးမစားတာ၊ ကုန်းတွင်းမြစ်ချောင်းငါး မစားတာ စသည်ဖြင့် ငါးမစားသူ တွေ အမျိုးမျိုးရှိသည့်ကြားမှာ မောင်ဟင်္သာက ထူးခြားသည်။ ငါးဆို ဘယ်လိုငါးမျိုးမှ မစား။

“ငါ့သားရယ် . . . ငါ့သားကို ဟင်္သာကုန်းမြို့မှာမွေးလို့ မောင်ဟင်္သာ လို့နာမည်ပေးတာ မှားနေပါပကော။ ဟင်္သာဟာ ရေဝမ်းဘတ်တစ်မျိုးပဲကွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်ရဲ့ သောင်စပ်တွေမှာ အအုပ်အသင်းခွဲ နေတတ်တယ်။ ရေညှိ ရေမှော်နဲ့ ငါးလေးတွေဟာ ဟင်္သာတွေရဲ့ အစာပဲကွယ်။ ခုတော့ ငါ့သားက နာမည်နဲ့ မလိုက်လိုက်တာကွာ ဘာလဲကွ . . . သက်သက်လွတ်သူတော် ဝင်ကြီး လုပ်မလို့လား။ ဟာ . . . ဟာ . . . ဟာ။”

“အို . . . ဖအကြီးကလည်း သားလေးက ငါးဆို တာငါးမှမစား ပေမယ့် တခြားအသားတော့ နည်းနည်းပါးပါး စားပါသေးတယ်”

“ဟာ . . . အဖေကြီးကလည်း အဲဒီ တခြားအသား နည်းနည်းပါးပါး စားတယ်ဆိုတာလည်း မင်းသားက စတီလောက်စားတာပါကွာ။ ရွှေမော်စော ဘုရားသွားဗျီး သက်သတ်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့အခါကျတော့ စားလို့လား။”

“ဒါကတော့ သူ့အကျင့်၊ သူ့ခဲခနဲ၊ သူ့ကိုးရှင်၊ ရှင်လိုတော့ ကျွန်မ သားလေး ထန်းရည်တဖြုတ်လိုဗျီး လှူကြမ်းစိတ်ကြမ်းကြီးဖြစ်မလာတာ တော်လောက်ပါပြီရှင်”

“အေးဇော . . . မင်းသားက အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ သက်သတ်လွတ်စား နေတာကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ဝါတွင်းသုံးလလုံး ဗျီးတော့ ဥပုသ်နေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်၊ သကြန်လို အခါကြီးရက်ကြီးတွေ ကျပြန်တော့လည်း

လေးဆယ့်ငါးရက် သက်သတ်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်၊ ဒီကြားထဲ အိပ်မက်အရ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာတို့၊ ဘာတို့နဲ့ဆိုရင် တစ်နှစ်မှာ သူ့သက်သတ်လွတ်တစ်နှစ်လုံးပေါက်ဖြစ်နေပြီ”

မောင်ဟင်္သာမှာ အဖေနှင့်အမေ သူ့အကြောင်းပြောနေသည်မို့ နားစိုက်ထောင်နေရာမှ . . .

“အဲဒီလိုလုပ်နေမိတာကို အဖေ ကျွန်တော်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလားအဖေ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပဲ နေချင်လို့ နေခဲ့တာပဲ အဖေ၊ အဖေ နိုင်သမျှ ဘာအလုပ်မဆို ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အို . . . အို . . . ငါ့သားကို အဖေက ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ပြောရတာ မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊ ငါ့သား ကျောင်းနေတုန်းကလည်း တစ်နှစ်တစ်ဝန်း ပုန်မှန်အောင်အောင်ကြိုးစားခဲ့လို့ စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့တစ်ခုတောင် ရေခဲတက္ကသိုလ်က ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့ပြီပဲ၊ အဖေ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားရေ . . . မင်းအထက်မှာ အစ်မတွေနှစ်ယောက် . . . အားလုံးက အိမ်ထောင် သည်တွေ တစ်ယောက်က တာတုပေးအတွဲချပြီး မာတ်ခွဲခန်းမှူးကဖြစ် သန်လျှင်ကိုချောက်နေ၊ သားလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ အဖေတို့နဲ့ လက်ခွဲတတ်ပြီးနေနေတော့ သားလေးကို ခြက်စွ ဦးစီးလုပ်ဆောင်စေချင်လို့ အဖေကပြောနေတာ ပါသားလေးရယ်”

အမေက မောင်ဟင်္သာဘက်က အဖေ့ကိုဝင်ပြောပြန်သည်။

“သူ့အဓိဋ္ဌာန် ဘယ်လိုပဲဝင်ဝင် ဖအေကြီးခိုင်းတဲ့ ခြံအလုပ်တို့မှန်သမျှ ပြီးအောင်လုပ်သွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ဘက်က လစ်ဟင်းမှုတွေ မှီလာရင် ကျွန်မပြောမှာပေါ့တော်၊ ခု . . . သားလေးဆက်က ဝတ္တရားကျော့သားပဲ”

“မင်းမသိပါဘူး အဖေကြီးရား ငါက သူ့ကို ဒီခြံကြီးလွှဲပြီးပုခံချောင်တာဝန်ပေးချင်နေတာကွ၊ ခုလည်း သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်ပါစေဆိုပြီး အထက်အကြပ်မခိုင်းတာ မင်းအမြင်ပဲ၊ ငါ့လူငှားတွေနဲ့ငါ တစ်နှစ်ပတ်လုံး လုပ်သားတာပဲဟာ၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ သားသမီးတွေကိုတော့ သူတို့ မိရိုးသား

လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းအစဉ်အဆက် အမွေကိုတော့ ပေးထားခဲ့ချင်တာကိုးကွ၊ အထူးသဖြင့် သားယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုငါက အားကိုးတယ်လေး သူ့ရထားတဲ့တွဲကလည်း စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့..."

"အင်းလေ...၊ သားလေးက ဖအကြီးအလိုကျ စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့ ကိုတောင် ယူနိုင်ပြီးကာမှ ကျွန်မတို့အလုပ်တွေကို ဆက်ပြုဦးဆောင်မလုပ်ဘဲ ဘယ်နေ့မှမလဲရှင်၊ သူ့အချိန်အခါကျတော့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်လာလိမ့် မပေါ့ရှင်"

အမေထံမှ နောက်ဆုံးသောလိုစကားက မောင်ဟသံကမ်းနားထဲကို စိမ့်ဝင်သွားပြီး ကြက်သီးခွေးကလေးများ ဖျန်ခနဲ ထသွားခဲ့လေသည်။

အမေပြောလိုက်သောစကားက နားထဲမှာ စွဲမိင်လျက်ရှိနေသည်။ ပျောက်သွားဖို့ မပြောနှင့်။ နားထဲက ထွက်ကိုမထွက်နိုင်တော့။

"သူ့အချိန်အခါကျတော့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်လာလိမ့်မပေါ့ ရှင်"

လွဲမျက်ဝန်း

နာမည်လေးက ယဉ်သည်။ ယဉ်သည်နှင့်အမျှ မရိုးဘဲခေတ်ဆန် သည်။ ဒီကနေ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်မလေးတွေ ပေးလေ့ရှိတတ်သည့် နာမည်မျိုး။

သို့သော် လုံ့မျက်ဝန်းဆိုသောနာမည်မှာ ခုမှပေးခဲ့သောနာမည်
မဟုတ်။ လုံ့မျက်ဝန်း အသက် ၂၅နှစ်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ လုံ့မျက်ဝန်းကိုမွေးဖွား
ဟိုလွန်ခဲ့သော ၂၅နှစ်ခန့်က လုံ့မျက်ဝန်းမိဘတွေက ပေးခဲ့သောနာမည်
လုံ့မျက်ဝန်း...။ နာမည်ကလေးကသာ လှသည်မဟုတ် လှ
လည်း ချောမောလှပသကလေးဖြစ်၏။ အရပ်ရှည်ပေမယ့် ရေကူးပြိုင်ပွဲ
တွင် မကြာခဏထုတွေ့ဆိုတတ်နိုင်သလောက် ရေကူးကျွမ်းကျွမ်း ခန္ဓာကိုယ်အ
အဆစ် ကျနလှပလွန်းသည်။ လုံ့မျက်ဝန်းဆိုသည်အတိုင်း မျက်လုံးကလေး
ကြည်စင်စင်လှစေတတ်သည်။ အသားအရည်က ပိုပြေဝင်းပါလျက် ဖွေး
ညှစ်လေးနှင့် လုံ့မျက်ဝန်းအလှကို မိန်းကလေးချင်းပင် သမင်လည်ပြန်ကြ
ယူရသည်။

ထိုမျှ ချောမောလှပလွန်းသော လုံ့မျက်ဝန်းမှာ ယခင်ကအန္တရာ
တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်သည်။ လုံ့မျက်ဝန်းအချောအလှကိုမြင်ပြီး လုံ့
ဝန်း ပညာရေးဘွဲ့တစ်ခုအတွက် ကျောင်းတက်စဉ်မှာ ချစ်သူအဖြစ် ကြို
သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့သည်။

သို့သော် လုံ့မျက်ဝန်း ဘယ်သူ့ကိုမှ တုံ့ပြန်ချစ်ရေးတူညီမပေး
ခဲ့။ လုံ့မျက်ဝန်း၏ အချောအလှကြောင့် လုံ့မျက်ဝန်းတို့မိဘနှင့် အဆက်အ
နွှဲသူတွေက သူတို့သားလေးများဖြင့် စပ်ကြဟပ်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် လုံ့
ဝန်း အားလုံးကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်သာ။

လုံ့မျက်ဝန်းကို အိမ်ထောင်ရေးစကားပြောလာလျှင် အားလုံး
လုံ့မျက်ဝန်း၏ရန်သူတွေလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ထိုသို့ လုံ့မျက်ဝန်းဖြစ်နေရသည်မှာ လုံ့မျက်ဝန်းဆိုသော
ကလေး၏ နှလုံးသားတွင် အချစ်မရှိ၍မဟုတ်။ အချစ်ရှိလွန်လွန်း၍သာဖြစ်
ထိုအချစ်ကား လုံ့မျက်ဝန်း၏ အိမ်မက်ထဲမှချစ်သူ။

အိမ်မက်ထဲမှချစ်သူသည် လုံ့မျက်ဝန်းဆီကို လုံ့မျက်ဝန်းငယ်
ကလေးကတည်းက ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ကြီးကောင်ဝင်စအ
မှာတော့ တစ်လတစ်ကြိမ်တော့ မှန်မှန်လာရောက်လေ့ ရှိတတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ချစ်သူကို အိပ်မက်အလည်လာစေချင်လျှင်
အိပ်မက်အလည် လျှင် ချစ်သူကို အိပ်မက်အလည်လာစေချင်လျှင်
အိပ်မက်အလည် လျှင် ချစ်သူကို အိပ်မက်အလည်လာစေချင်လျှင်

ထိုသို့သောနေ့တွေမှာ လွဲယွက်ဝန်း လူကိုချည်း သန့်စင်အောင်
မဟုတ်။ စိတ်ကိုပါ သန့်စင်အောင်ထားရသည်။ လွဲယွက်ဝန်းတို့
အသိုက်ရာ ယောမင်ကြီးလမ်းအိမ်မှ ကားဖြင့် အနီးဆုံးမှာရှိသော ရွှေတိဂုံ
တော်မြတ်ကြီးသို့သွားကာ လွဲယွက်ဝန်း ပုတီးစိပ်ရသည်။ ထိုသို့သောနေ့မျိုး
တွေမှာ လွဲယွက်ဝန်း သက်သတ်လွတ်စားရသည်။

ဒါတွေကို လွဲယွက်ဝန်း စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ခြင်းမှာ လွဲယွက်ဝန်း၏ အိပ်
မက်ထဲက ချစ်သူမောင်က ပြောကြားခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မောင်တို့တစ်တွေ ဘဝအဆက် အကြောင်းမကောင်းခဲ့ကြဘူး
အိပ်မက်လေးရယ်။ ဒီဘဝမှာ ပြန်ဆုံကြပြီး အကြောင်းကောင်းဖို့ကတော့
အားတရားအားထားပြီး ကျင့်စဉ်ကောင်းကြဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်ကွယ်”

အိပ်မက်ထဲက လွဲယွက်ဝန်း၏ချစ်သူက လွဲယွက်ဝန်းကို အသေအ
ပင် မှာခဲ့သည်။

အမှန်က လွဲယွက်ဝန်းသည်လည်း အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူလေးမှာမှ
အသာတရားဘက် ပွေ့လျော်ခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ငယ်စဉ်အခါကတည်း
လွဲယွက်ဝန်းက အများတကာထက် ထူးကဲသူလေးဖြစ်၏။

အသားကို ဝံ့ဖန်ဝံ့ခါသာစားတတ်ပြီး ငါးဆိုလျှင် ဘာငါးမှပစား
အိပ်မက်လေးဖြစ်သည်။ နေကြီးရက်ကြီးများတွင် အမြဲတမ်းသက်သတ်လွတ်
တတ်သည်။ ချစ်သူမောင်နှင့် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ဆုံကြရမည့် ရက်တွေ
တော့ ပို၍သတိထားပြီး သန့်စင်အောင်နေသည်။ သက်သတ်လွတ်
တာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့သောရက်များတွင် လွဲယွက်ဝန်း ရွှေတိဂုံစေတီမြတ်ကြီး
ခြင်တော်ပေါ် မပြတ်ရောက်လေ့ရှိ၏။

လွှဲဖျက်ဝန်အတွက် ရွှေတိဂုံစေတီမြတ်ကြီး၏ အနိပ်သို့ရောက်လာ
ချွင်းဖျက်သည်။ အိပ်ပက်ထဲမှ ချစ်သူမောင်နှင့် လွဲဖျက်ဝန်တို့ အတိတ်ပေါင်း
မားစွာက ကြုံခဲ့စုံခဲ့ရသော အလွမ်းပုံပြင်ဟောင်းကလေးကြောင့်လည်း
ဖြစ်ပါသည်။

အလွမ်းပုံပြင်ဟောင်းကလေးကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝိဒါနိင်္ဂတော်

ဝိဒါနိင်္ဂတော်သည် ပုဂံနှင့်ခေတ်ပြိုင် ထွန်းကားတုန်းတောက်ခဲ့
သော်လည်း သာသနာသက္ကရာဇ် ၉၃၆ခုနှစ်တွင် စိုးစံသော သထုံမင်း
မိလမှသည် သာသနာနှစ် ၁၁၇၃ ခုနှစ်တိုင် သထုံမင်း၊ ပုံဂံမင်းများကိုယ်စား
ဝိဒါနိဋ္ဌိစားအဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပင်လယ်ပြင်သော ဒဂုံမြစ်ဝပါးဆီ
ကမ်းမှ ပါဒါနိဋ္ဌိစားတို့သည် သင်္ဘောဆိပ်ခွန်များကို မင်းတိုင်စားချီး၊ ဝိဒါနိ
င်္ဂတော် ကောင်းစားစဉ်က တည်ထားသောသန်လျင်ကျွန်းခေါက်တုရား
ကျောက်တန်း၊ ကျွန်းမှော်ဝန်းရေလယ်တုရား စသည့် ပါဒါစေတီတော်များ
အတွက် နှုတ်၍ ကျန်သမျှကို ပုံဂံမင်းများထံ ဆက်သရသည့်အစဉ်အထိ
ရှိခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ပါဒါနိဋ္ဌိစားမှာ အရိန္ဒဖြစ်သည်။

အရိန္ဒမြို့စား၏သမီးတော် မှော်ဝန်းသခင်မလေးနှင့် သူမ၏ကြီး
ယာတော် အကောက်ဆိပ် တပ်မှူးကလေးမောင်ဟင်္သာတို့မှာ အသက်
အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သော မြို့စားကြီးအရိန္ဒ၏အားကိုး အားထား

ပင်ဖြစ်သည်။

တပ်မှူးလေးမောင်ဟင်္သာမှာ သန်လျင်မြို့စား စကားရွာဆိပ်ကင်း၊ အကြီးအမှူးမောင်သန်လျင်၏ သားကြီး၊ သြရသတစ်ဦးဖြစ်၍လည်း ပါဒနှင့် သန်လျင်စကားကင်းမြို့တို့မှာ ရွှေလမ်းငွေလမ်းစောက်ပြီးသားပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ပါဒမြို့မှာ ပင်လယ်ရေဆုတ်ယုတ်မှုကြောင့် မှော်ဝန်း ဆိပ်အတွင်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သင်္ဘောများ တင်ထွက်သွားလာခြင်း မပြုနိုင် တော့ဘဲ သန်လျင် စကားရွာကင်းဆိပ်မှာ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ဆိုက် ကပ်နိုင်တော့သဖြင့် သန်လျင်စကားကင်းဆိပ်စား မောင်သန်လျင်က သင်္ဘောဆိပ်ခွန်များကို ရရှိခံစားနေရတော့သည်။

ပါဒမြို့စားအဓိဋ္ဌမှာ ဝင်ငွေယုတ်လျော့မှုကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်ကြည်မှုကြောင့် အပြင်အပမာ မစော်ကားနိုင်သော်လည်း သွေးကွဲအောင် ခွဲလိုသူများကြောင့်တစ်ကြောင်း သာသနာနှစ် ၁၁၇၇ခုနှစ် တွင် သန်လျင်ကို ချီတက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သားမတ်တော် တပ်မှူးလေးမောင်ဟင်္သာက အကျိုးအကြောင်း ပသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည့်ကြားမှပင် သွေးခွဲစကား နားဝင်နေပြီ ဖြစ်သော ပါဒမြို့စားအဓိဋ္ဌသည် သားမတ်တော်ကို အကူအညီပေးပြီး သန်လျင် ကို ဇွတ်ပင် ချီတက်လုပ်ကြံခဲ့သည်။

“ဟေ့ . . . သန်လျင်သားတွေ လက်နက်ချကြကွ၊ မင်းတို့ရဲ့ မောင်သန်လျင်ရဲ့ သားတော်ကြီး တပ်မှူးဟင်္သာက ဒီစစ်ပွဲကို ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတာကွ”

ဟူ၍ ပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့် သန်လျင်တပ်သားတွေ စိတ်ဓာတ်ပျက် ပြားစေရန် ဖန်တီးခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်က ဘုန်းလက်ရုံးအစွမ်းထက်သော မောင်သန်လျင်၏ ဖြတ်သားသောတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ပါဒမြို့စားအဓိဋ္ဌ ကျဆုံးသွားခဲ့ရကာ ပါဒနိုင်ငံတော်အဝှမ်းကို သန်လျင်က ရရှိသွားခဲ့သည်။

မောင်သန်လျင်မှာ ပါဒမြို့ကို လက်ဝယ်ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သားတော်ကြီး တပ်မှူးမောင်သင်္ဘောအပေါ် အထင်လွဲပြီး မဟာကလိုက်၍

ပိုက်ဘက်ပါ။ ဖခင်အပေါ် သစ္စာမစောင့်သိခဲ့သူအဖြစ် ချက်ချင်းပင် အစစ်အဆေးမရှိ ကွပ်မျက်ခဲ့ရာမှ မောင်ဟင်္သာ၏ခနီးသည် မှော်ဝန်းသခင်ပလေးမှာလည်း ရင်ကွဲနာကျပြီး သေဆုံးခဲ့ရရှာသည်။

“ဖခမည်းတော် အထင်အမြင်လွဲမှားမှုကြောင့် အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရသော ထပည့်တော်သည် မည်သည့်ဘဝမျိုးရောက်ရောက်သန်လျှင်တွင် မဖြစ်ရက်ဣပါဒကျိက်မှော်ဝန်းမြေ၌သာလျှင် ဖြစ်ရပါလိမ့်။ အရှင်ဘုရား . . .”ဟု မောင်ဟင်္သာ၏ ထွက်သက်ခနောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဆုပန်ခဲ့သည်ကို ကြားရသော မှော်ဝန်းသခင်ပလေးမှာလည်း မသေခင်အချိန်ပိုင်းကလေးမှာ မောင်ဟင်္သာကဲ့သို့ ကျိက်မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော်မြတ်ကို တိုင်တည်ပြီး ဆုပွန်တောင်းသွားခဲ့ရှာသည်။

ကျိက်မှော်ဝန်းရေလယ်ဘုရားကို မျှော်ရည်မှန်းပြီး သစ္စာပြုဆုတောင်းခဲ့ခြင်းအတွက် သစ္စာကား ပြည့်ပါ၏။

ထိုသို့ သစ္စာတည်စေ ပြည့်စေခြင်းမှာလည်း ကျိက်မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်တစ်ဆူ ကိန်းစပ်ပိယ်လျက်ရှိသောကြောင့်ဆိုက မှားတန်ရာပါ။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးနောက် သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၆ခုနှစ်တွင် အာသောကမင်းတရားကြီးက ဆုများပို့ကတ်တော်များကို ညှိနှိုင်းရွတ်ဆိုခဲ့ခြင်းဟူသော ဓာတိယသင်္ဂါယနာကို အရှင်မောက္ခလိပုတ္တ သာမဏာထေရ် ဦးဆောင်သော သံဃာတော်များ တင်ခဲ့သည်။

အတိုင်းတိုင်းသို့လည်း ဗုဒ္ဓသာသနာတည်စေရန် သာသနာပြု
ထေရ်များကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။ သုဝဏ္ဏဘူမိသို့လည်း အရှင်သောဏနှင့်
အရှင်ဥတ္တရတို့ကို တပည့်ဖြစ်သူ အရှင်သောမာယနှင့်အတူ စေလွှတ်လိုက်
သည်။

သုဝဏ္ဏဘူမိမင်း ဗုဒ္ဓသီရိမာသည် အရှင်သောဏနှင့် အရှင်
သောမာယတို့၏ သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်းမှာ သာသနာပြုသည်ကို အားရ
တင်းတိမ်ခြင်း မရှိနိုင်သေးဘဲ။ ထိုအရှင်နှစ်ပါး၏ တပည့်ဖြစ်သူ အရှင်
သောမာယကို ပေါက္ခရဝတီခေါ် ဒေဂုန်သို့ သာသနာပြုရန် တပ်မံစေလွှတ်
လိုက်ပြန်သည်။

ပေါက္ခရဝတီ၌ သတင်းသုံးတော်မူနေကြသော လက္ခယကျွန်း၊
သီဟဒီပကျွန်းများမှ ရသေ့ကြီးများသည် အရှင်သောမာယ၏ ဗုဒ္ဓတရား
တော်မြတ်ကို ပိုမိုယုံကြည်သက်ဝင်လာကြပြီး သီဟဒီပကျွန်းမှ ရသေ့ကြီး
ခေါလကမှာ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။

အရှင်ခေါလကသည် အရှင်သောမာယနှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
ပိရုလီပုတ်နေပြည်တော် အာသောကမင်းကြီးထံသွား၍ ဘုရားသခင်၏
ဗျေ့တော်ဓာတ်တော်များ ပူဇော်ရန်အလို၌ တောင်လေသော်
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ၏ဆံတော် (၂၄)ဆူကို ရရှိခဲ့သည်။ သီဟဒီပကျွန်းသို့အပြန်
ခါဒဆိပ်ကမ်း ဖြိုသို့အရောက် ဆံတော်နှစ်ဆူကို ပေးခဲ့ကာ
ကျွန်ုပ်တို့ဒေရစေတီတွင် ဌာပနာ ခဲ့သည်။

ကျန်ဆံတော်များကို ပါဒ၊ သန်လျင်ရွာများဖြစ်ကြသော
ကာမှော်ရွာ၊ ကလွန်ပွန်ရွာ၊ ကနိမ်ရွာ၊ ကနောရွာ၊ မွန်နောင်ရွာ၊ သလိုင်ရွာ၊
မှော်ဝန်းရွာ၊ ကန်တိရွာ၊ သဇော်ကိုက်၊ အလွဲအိမ်ရွာ၊ ပင်တားရွာ၊ ပယင်းရွာ၊
ဒီသုရွာ၊ ပရိရွာတို့တွင် ဘုရားတည်၍ ဌာပနာပြုစေပြီး ကျန်ဆံတော်
၁၅ဆူ ကို ဥတ္တရကုန်းရှိ သန်လျင်ကျွန်းခေါက်စေတီတော်မြတ်အတွင်း၌
ဌာပနာ ပြုခဲ့လေသည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်၊ ဓာတ်တော်အစစ်များကို

ဌာနာပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် မှော်ဝန်းရွှေ၊ ကျွဲကဲမှော်ဝန်း၊ ရေလယ်ဘုရားမှာလည်း ဆုတောင်းလျှင် တောင်းသလိုပြည့်သော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တပ်မှူး၊ လေးမောင်ဟင်္သာနှင့် မှော်ဝန်းသခင်မလေး၏ ဆုတောင်းသည်လည်း ပြည့်ခဲ့ပါ၏။

သန်လျင်မြေကို မောင်ဟင်္သာတို့စနိုးမောင်နံ ကြွင်းစက်တို့ ဖြစ်မရမည်။ ကျွဲကဲမှော်ဝန်းတွင် ဘဝဖြစ်တည်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ဘဝဖြစ်တည်ခဲ့သောထိုအချိန်က ဤကဲ့သို့ လူ့ဘဝတော့ မဟုတ်။

မောင်ဟင်္သာနှင့်မှော်ဝန်းသခင်မလေးတို့ ယခုဘဝတွင်ဖြစ်တည်လာခဲ့ခြင်းမှာ အကောက်ဆိပ်ကိုအစွဲပြုပြီး ရေပျော်ငါးဘဝတွင် ဖြစ်တည်လာခဲ့ကြရသည်။

မောင်ဟင်္သာနှင့်မှော်ဝန်းသခင်မလေးတို့မှာ ကျွဲကဲမှော်ဝန်းချောင်းထဲမှာ ပေါက်ဖွားပြီး မှော်ဝန်းရေလယ်ဘုရားဝန်းကျင်တွင် ကျင်လည်ရသော ငါးစာနီမောင်နံဘဝမှာပင် တူယှဉ်တွဲ၍ပျော်နေမိကြသည်။

ရေလယ်ဘုရား၏အရိပ်အာဝါဒကြောင့် ဘေးရန်အန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးစွာဖြင့် အစာရေစာမကြောင့်မကြ မပူမပင်နေကြရသော အပျော်ဘဝလေးတွေမှာလည်း မောင်ဟင်္သာသည်အကြာကြီးမနေနိုင်ခဲ့။

ကျွဲကဲမှော်ဝန်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကူးလာဆန်ခတ်သွားလာရင်း မီးပြဘက်သို့ရောက်ကာ ပင်လယ်ထွက်ပေါက်ကို တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

“တို့များက အရွယ်ကြီးပြီ အကောင်ကလည်းထွားတော့ ဒီရေ

လယ်ဘုရားရိပ်မှာ ကြာရှည်နေလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ ပင်လယ်ဘက်သို့ ထွက်ကြရအောင်"

မောင်ဟင်္သာဦးဆောင်မှုဖြင့် ပင်လယ်သို့အထွက် မီးပြရွာအရောက်တွင် တံငါတို့၏ ကျားပိုက်ထဲမိပြီး နှစ်ဦးစလုံး အသက်ပျောက်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်များသည် အိပ်မက်တွေထဲမှာ စိကာစဉ်ကာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သဖြင့် လွဲမျက်ဝန်း၊ မျက်ရည်ကျရသော ညပေါင်းကမနည်းပါးလေတော့။

သို့ဖြင့် လွဲမျက်ဝန်း၏ အိပ်မက်များသည်...

မောင်ဟင်္သာ၏ အိပ်မက်များလည်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

မောင်ဟင်္သာ လွဲမျက်ဝန်းကို တမ်းတသလို လွဲမျက်ဝန်းကလည်း မောင်ဟင်္သာကို လွှမ်းလှပါပြီ။

ဘဝအဆက်ဆက်က ချစ်သူနှစ်ယောက် ကြင်ဖက်သက်နဲ့နှစ်ဖော် ယခုဘဝမှာတော့ တစ်ကွဲတစ်ပြားဆီ ဝေးကွာလျက်ရှိနေကြပါသည်။

အိပ်မက်တွေထဲမှာသာ ဆုံ့ချီး အပြင်မှာ မဆုံ့နိုင်သောတဝ၊ တစ်ယောက်က ပဲခူးမှာ တစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာ။

အိပ်မက်ထဲမှာဆုံ့ကြသော သူတို့လေးတွေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်မရေမတွက်နိုင်အောင် အခါခါမက်သော အိပ်မက်များကြောင့် လူ့ဘဝမျှန်နာသွင်ပြင်များကိုလည်း မှတ်မိလျက်ရှိနေကြပါသည်။ အရွယ်အသက်အပိုင်းအခြားကိုလည်း သိရှိနေကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ခက်နေသည်က သူတို့နှစ်ယောက် ယခုဘဝတွင် နေထိုင်ရာအရပ်များကို သိမနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဟင်္သာက အတိတ်ဘဝမကောင်းခဲ့သော အဖြစ်အတွက် သူမပွားစေလိုက်ရာပဲခူးတွင်ရှိသည့် ရွှေမော်တော်တော်ကြီးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်သည်။

လွဲမှားဝန်းကလည်း အတိတ်ဘဝမကောင်းခဲ့သော အဖြစ်အတွက် သူမပွားစေလိုက်ရာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေပါသည်။

ကံကြမ္မာ၏ကောင်းသော အလှည့်အပြောင်းတွင် ဝေးကွာလှမ်းနေသော ချစ်ဟောင်းသူ ကြင်ဖော်နှစ်ဦးတို့ ပြန်တွေ့ကောင်းမည် ထင်ပါသည်။

ပြန်တွေ့ကောင်းမည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သန်လျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားတွင် ပုတီးစိပ်ရင်း ဂန္ဓာရီလှည့် ဘရသေ့သံမှ ကြားရသော မှော်ဝန်းမြေမှလွမ်းပုံပြင်အတွက် ဘရသေ့ကြီးကို မချင့်မခဲဖြင့် မေးမိသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘရသေ့ကြီးက ဘုရားကြီးတွေမှာ လှည့်ပြီး ပုတီးစိပ်ရင်း မြင်ခဲ့ကြခဲ့ရတာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီလူ့ဘဝမှာ ပြန်ဆုံပြီး တွေ့ကွေ့ပေါင်းဖက်ရေးအတွက် ကြံဆောင်ပေးဖို့ကောင်းတာ ပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘရသေ့သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောမထွက်နိုင်ဘူးကွယ်၊ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝတွေကိုကြည့် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဘဝမှာ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် တစ်ဖော့ရှင်လင့်နေကြတာကပဲ ကောင်းမယ်

ထင်ပါရဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဘဝနဲ့ လွမ်းနေကြရတဲ့အဖြစ်ကျော်ပြီး တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ဆုံတွေ့ပေးလိုက်လို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းဖက်မိ တာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်က ကံကြမ္မာဆိုက ပြန်လည်ဝင်လာပြီး ဒီထက် ပိုဝမ်းနည်းကြေကွဲရစရာဖြစ်မယ့် အကြောင်းတွေ ဘာရသေးပြင်တယ် ကွယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေလဲ ဘာရသေးရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မပေါင်းရဘဲ တစ်ယောက်တစ်နယ်စီခြားပြီး လွမ်းဆွေးနေရတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ပြေးပြီးတော့တောင် ဆုံပေးလိုက်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အားလေ... မောင်ရင်လေးက ဇာရေးဆရာဆိုတော့ လွမ်းဆွေးနေတဲ့ချစ်သူတွေကို မလွမ်းချမဆွေးရအောင်ပြေးပြီး တွေ့ဆုံပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ကွယ်... သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်တွေကို ကြည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေခွဲခွဲခွဲတာ တပ်မှူးလေးမောင်ဟင်္သာနဲ့ မှော်ဝန်းသခင်မလေးဘဝ ကျိတ်မှော်ဝန်းရေလယ်ဘုရားက ငါးတန်မောင်နဲ့ ဘဝတွေပဲ မဟုတ်လားကွယ်၊ ခုလဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာရသေ သူတို့ ခံစားနေရတဲ့အဖြစ်တွေကို မကြည့်ရက်လို့ ဆုံပြစ်အောင် ဆုံပေးလိုက်မိ ရင်... ထပ်ပြီး ကြေကွဲရကောင်းတဲ့...”

ကျွန်တော့်ရင်မှာ လိုက်တက်သွားခဲ့သည်။ မှားတွေပင် ပင်းဆိုသွား ပြီထင်ပါသည်။ ထိုမျှက်ဆိုသော ချစ်သူနှစ်ဦးအဖြစ်ကို ကျွန်တော့်မှားတွေက မကြားရက်ပါတကား။

စာကိုး

- ၁။ ကျိတ်ခေါက်စေတီတော်မြတ်သမိုင်း
- ၂။ ပါဒရာဇဝင်
- ၃။ ကောင်စူးတော်မဟာစေတီတော်သမိုင်း

ကျော်မင်းနိုင်